

Süreyya Aktaş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

20.6.2009

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

**Süreyya Aktaş (Kelebek Çocuk Sağlık Ve Eğitim Dönüşüm
Merkezi)**
www.sureyyaaktas.com

Eserleri:

SÜREYYA ŞİİR KİTABI
AYRILIK TÜRKÜSÜ ŞİİR KİTABI
AYNA ŞİİR KİTABI

***** Derinsizliktir Biz Olmak*****

Özgürlük”

Seni içime sakladım. Başkaları şeffaflığını görmesin diye...

İçindeki duygularda saklıydı tembelliklerin...Gizemin... Her seferinde kendini suçlardın ölesiye... O kadar anlamsızdı ki düşüncelerin... Sana dokunsam, sana sarılmak istesem, sanırdın ki! ... elinden bir şeyler kaybolacak... düşecek yıldızın...nazar degecek. Güneşine...Ay, parlamayacak eskisi gibi...

İncindim...çünkü, suçlu arayacaksan suçlu bendim... Evet, ben... Sustum...Amacım seni incitmemek içindi...

Sana her dokunmak isteyişimde, git dedin...Tenin, tenime değmeden uyuyalım biraz dedin. Bense, sen, her git diyişin de gözbebeklerinin içinde ki o masum bebeğe bakmaktı özlemce... Bir annenin çocuğuna bakar gibi, sana bakmak içime sokmak en derin yerlerime yerleştirmek istedim Sadece istedim...Fakat, Sustum. Çünkü, korktum... Sahiplenmek korkusuyla korktum...Herkesin ne düşünebileceklerinden korktum.

Sana bakamadığım zamanlar, sana bakamadığım...da, ... ben kendimi görmek için, aynaya dönerdim... Ne işim olabilir senin ile diye... Bildiğim ve farkında olduğum bir şey vardı... O da sen, o da korkum...

Suçlanmak... yapmadıklarımından dolayı suçlanmak...

Yalan söylemezdim...yalan söylüyorsun derdin...Suçluluk tüm benliğimi sardığı vakit, belime bir sancı dayandı... Yüreğime bir sızı kor gibi damgasını vurdu... Adını Özgürlük dediğim emeğimi...Hep başkaları vardı...Sen ve Ben hep ayrıydık...

Sen hep tekrarlardın... Bunun adı özgürlük! ...özgürlük! ...Özgürlük'... diye...

Artık özgürsün... Artık özgürüm... Artık özgürler...

Özgürlük! ... Anladım ki yüreğimin en saklı yerlerine tohum ekmişim.. Zincirlemiştim kapılarımı anahtar ile açmışım...

Biz Olmak İçin Derin Sağduyu Adındaki Mavi Yolculuğuma Yelken Açmışım...

İstanbul, 19.05.2007

Saat: 21.16

Süreyya Aktaş

*** Kf YeŒili Gözler***

Umudun gölgesine sığınarak yürüyordu kf yeŒili gözleriyle... Bir mana arayışı içerisinde bakıyordu yaŒama... Sarılırcasına... bahçeye atılan gönül tohumuydu; mavi gl yetiŒtiren zlem dalında saklı...

"Arayış ve YaŒam" Kıpır kıpırdı...

Ve, yaŒam erguvan rengi bulutlarda saklıydı... Ve bulutlar uçuyordu derin kayalıklara... ocuk saflığında yürekte sakladığı kr bakışlar ile...

"Gizem"...

Neydi... Uçmak...
Neydi... Gl...
Neydi... Özlem....
Neydi... Yol...

"Gülümse"...

Kl tablasından gökyüzüne VIVALDİ' NİN aldığı nağmelerle dans edercesine uçuşan gmŒms yıldız

"Esrarlı"...

" Gizem ve Gülümse ve Esrarlı" yalnızlıktı...

Ey kıpır kıpır yalnızlık, seninle hiç birlikte olmadık ki... ayrılmasını da bilelim... Öyleyse bırak akışında gitsin her Œey... sıkma olayları... Gemiye rahat bırak sonsuzluğa yrsn.

"Rahatlık"

Kavuşmak mı? ... zlemek mi? ...
Ah zlemek...
Ah Yürek...

Yüreğe değen yağmur tanesi... Artık çocuksu, sade ve doğal saflığımdaki ruhum benim ile, ruhum ise kf yeŒili gözler ile...

Yare doyulmaz
kf yeŒili gözlerin,
kalbimi çalar da gider.
Ummana bakan yüreğim
derine dalarda gider.
Gönlümün fermanı,
zgrlk güvercini,
sazımın teli,
yüreğimin dermanı,
sesimin kemanı,
sen benim canımın cananısın.

"Sabır" ...

"ocuksu ve Sade ve Doğal ve Sabır" zgrlkt...

Artık özgür
Artık gülümse
Artık Farkındalık

- Artık çocuk saflığındaki ruhum benim ile...Ben sağduyuyum...
Mavi gül bahçelerinde oynuyorum... Ve akışına bırakıyorum küf yeşili gözler isimli
gemim demirlenmesin istiyorum... O yol almak istemese de yol veriyorum... gülümset...
özgürleştir... farkındalığa ulaştır... Ve bunu kimsenin bozmasına izin vermiyorum...
Çocukluğumda evimizin toprak bacasında kardeşlerimle mavi bilye oynuyorum.

Ben Özgür Kadını...sınır koyan, zaafını kullandırmayan, enerjik, empati, inisiyatif,
özgüven, benimsemiş, saygı, hoş doğal, samimi

İstanbul, 5 Mayıs 2007

Süreyya Aktaş

AyNa Yaşantı

Her sabah işe gitmek için, aynanın karşısına geçtiğinde, ilk işi müzik setini açmak oluyordu. Ney üfledikçe, müziğin nağmeleriyle bir yolculuğa çıkıyor ve o ritimle saçlarını fırçalardı... Yolculuğunun nereye gittiğini bilmeden sürüp giderdi amaçsızlık... özgürlük... yalnızlık...ölüm... Garip bir his içini sarardı.. Aynada yüzüne yansıyan, yolculardan bazıları tanıdık, ve bazılarıyla da henüz tanışmadığının farkındaydı. Arada sırada kendine geldiğinde titrerdi.

Ve gülümserdi. Kendisiyle de alay ederdi...dil çıkarır, nanik yapardı başarılarıyla, yetenekleriyle, sevinçleriyle, kavgalarına özeleştiride bulunurdu.

-“ Yine hayallere daldım.” Diyordu kendi kendine...

Tanıdık olanlarla bir sofrada oturur, sessizce dinlerdi... çünkü konuşmaya başlasa - “ Sen Sus Küçüksün” denilir ve susturulurdu.... Yine de sofrada kimler yoktu ki! .. en sevdiği kalabalık ... Kalabalıklar içerisinde mavi yıldızlı ayna kalabalıklar içerisinde yalnızlık ve yalnızlık gibiydi Neyzen Tefik...

Ayna ve yalnızlık gümüş tepsi, iki yüzü sonsuzluk gibiydi...

Aynadaki bu sabah ki sohbetinin ona ait olmadığını biliyordu. Fakat, sabah işe gitmeden önce dinlediği müzik en ılık yanlarını, en mahrem yanlarını, en sevecen yanlarını ortaya çıkararak o hava içerisinde kendisiyle baş başa gizemli, sahte tutum ve davranışlara gerek kalmaksızın sevdikleri, sevmedikleri, toplum sorunları, kişisel sorunlar, ailevi beklentiler ve çevre sorunlarıyla yüzleşerek... sürüp giderdi mavi tren...

Banyonun ses geçirmez duvarları gizemli yanını da ortaya çıkarıyordu... Gülümsedi... ve yine Neyzen Tefik Ona fıkralar anlatıyordu...

NEY, AYNA BIRLIKTELIĞİNİN AŞKIYLA DOLUP TAŞIYORDU...

Felsefemdir kitab-i imânım,
Taparım kendi ruhumun sesine.
Secde eyler hakikatim her an,
Kalbim ates-i mukaddesine.'

.....
Her sabah işe gitmek için, aynanın karşısına geçtiğinde, ilk işi müzik setini açmak oluyordu. Ney üfledikçe, müziğin nağmeleriyle bir yolculuğa çıkıyor ve o ritimle saçlarını fırçalardı... Yolculuğunun nereye gittiğini bilmeden sürüp giderdi yalnızlık... Garip bir his içini sarardı.. Aynada yüzüne yansıyan, yolculardan bazıları tanıdık, ve bazılarıyla da henüz tanışmadığının farkındaydı. Arada sırada kendine geldiğinde titrerdi.

Ve gülümserdi. Kendisiyle de alay ederdi...dil çıkarır, nanik yapardı başarılarıyla, yetenekleriyle, sevinçleriyle, kavgalarına özeleştiride bulunurdu.

-“ Yine hayallere daldım.” Diyordu kendi kendine...

- “ Ayna ben on yaşındayım. Bir ikiz dünyaya geldi. Birinin adı Bilgi, diğerinin ise Beceri... Hayli sevimliler. Bir gün Beceri kırk günlük yolculuğunda Bilgi'ın ağzına yem verdi. Bilgi, ağzına verilen yemden memnundu. Diğer yumurtanın son yiyeceklerini paylaşmak adına yemesiyle yaşamını sürdürdü. Kararlıydı... Yaşamaya... Yalnız kendi bilgisini hiç kimseyle paylaşmadı. İçinde sakladı.. Ve daha sonra da o kadar bilgi topladı ki ikiz yumurta kardeşini su kaybına uğrattı. Yalnız kaldı. Beceriye kaybedince, Karar Adamıda kaybetti.

Gülümsedi iç sesiyle bu kadar rahat konuşabildiği için, saatine baktı... Koşuşturmaca başlamak üzereydi. Yaşam yolculuğunda, beni bana getir yar tren adındaki taşıyan

trenin prnceresinden dışarıyı seyrederken aynada... -

-“ Ondan hatıra olarak hiçbir şey kalmadı. Fakat, hayal gücünde baş ve işaret parmağına sıkıştırdığı kalemden başka...

Hatta parmağına bağlanan bezi ve mavi bebekli battaniyesini hatırlıyorum. Hiç durmadan döküntü toplardı. Sonra da başarısız korku adında tırtılın hepimizi kaldırıp beceriyi kaybettik sözlerini... Tam yirmi beş sene önce... Bilgi sağlıklı ve şu anda beceri yemekte birinci.... Hem bizimle hem bizimle kalmıyor... Paylaşım arkadaşının yanında mı bilmiyorum. Fakat, diplomasını aldığını biliyorum...

Bilgi ve Beceri ile ilgili hatıralarıla debelenirken saate baktı.

- “Ayna sana daha sonra anlatırım. Bilgi ve Beceri Birlikteliğini...”

Ney, üfledikçe müzik setindeki sese kendin kaptırıp, yolculuğuna devam ediyor, uzun yolculuk olduğu için bazen en sevdiği kalabalıkla elindeki yiyeceklerini paylaşıyordu...

-“ Sevgili Ayna, Beni bana getir yar tren yolculuğum fobiden hobiye raylarından geçiyor. Hangi yola sapsam hep bu kelimeler kokuyor. Kültür ve değerlere sahip çıkmalıyım diye düşünüyorum. On yaşında olduğumu biliyorum...bana sen hep küçüksün diyorlar...

Ayna, çok şey istediğimi biliyorum... Bazen kendime, bazen başkalarına “Kelebek Çocuk Çiçekleri Diploması” veriyorum. Korku adındaki tünele...

Biliyor musun? .. Gerçek, bir soruyu sormam gerekecek... Neler kazandım. Neler kaybettim. Aslında çocukluğumdan beri istediklerim çok basit şeyler...Ben aslında ne istediğimi biliyorum...

Ben, susturuldukça, çevremdeki insanlar para, iş, kariyer isterken ben sadece insanlarla iç içe olmak, tabiatın, o hiç kimsenin farkına varamadığı değerleri yaşamak, yaşatmsk her canlının içinde barındırdığı yüce değerleri öğrenmek, öğrenmek için de hep öğrenci kalmak istiyorum.”

Yine, gülümsedi.

“ Kelebek Çocuk” uzun bir yolculuğun ardı sıra bindiği beni bana getir yar tren de kırmızı topuklu paabuçları ile oturan insanların sandalyelerine sahipsiz ve kendini tanımadan birkaç yolda... Aslında, hayat oyun, biz oyuncuyuz... Eğer bu oyunda başarılı olursak mutluluk kapısı bizlere açılır. Ya da kötü oynadıysa bu da bizim kendi oyunumuzdur.

İSTANBUL, 24 KASIM 2004

Süreyya Aktaş

***Beni Bana GETİR yar TREN- 1 ***

Bölüm 1:

Beni bana getir, yâr trenin penceresinden dışarıyı seyrederken koşuşturan, dağlar, ağaçlar, ovalar yalnızdı. Nicedir kendisi de bu yolda yolcuydu.

Kalabalık yataklı vagon dan çıkıp, etrafı dolaştı... Sonra yine pencereye ve etrafında ter koşuşturan doğa aldı götürdü... - Bazen son mola umut menzildir... diye düşündü... Kendisiyle birlikteydi artık. Tren, doğa ve kalem ile iç içe:

- " Ferhat'ı banyo yaptıran annem, aynı zamanda ablama keseceğini söylüyordu. Meraktan hem ağlıyorum, hem de kimi keseceğini öğrenmeye çalışıyorum... Annem beni susturdu ve "sütten keseceğini söyledi". Kendisini kesmiyorum. Dedi.

-Ferhat'ı Sütten keseceğim. ... Anneme yalvarıp ağlıyorum... Hem de sular seller gibi. Ne olur Anne Ferhat'ı Kesme diye... - „Annem ise Ferhat'ı değil, Sütten keseceğim diyordu. Defalarca: ...

Beş yaşında ki bir çocuk ne bilecek Sütten Kesmenin ne oluşunu... Anne olmasam da sonraları anladım bir annenin evladını nasıl sütten kestğini...

Amcamın annesi paşa hanım hep anlatırdı İbrahim oğlunu nasıl kurban verdi diye... Ve onun odasında resmi vardı İbrahim Peygamberin...

Beni bana getir yar tren güzergahında kimler yoktu ki... Fener alayı, sene de bir defa açılan ve bir ay boyunca süren 23 Temmuz fuarı, dönen salıncaklar, dönme dolaplar, çarpışan otolar ve çemberi at oyuncağı kap ile yolcululuğuna devam etmekte tam on vagon kapısından girip, çıkmaktaydı.

Yolluluğunun hangi memlekete ve nereye gittiğini kestiremeden o kalabalık sofrada ve pencerenin camından dışarı bakıp yolcululuğuna devam ediyor ve paylaşıyordu kalem; trenin hızına ayak uydurarak:

- Bir gün, Hayatın Düğümleri olan Şehnaz ablamın Adana ilinden aldığı kırmızı apartman topuklu terliklerini giyinip rahmetli Bakkal Talat amcadan ekmek çikolata almaya gitmişim. Karşıda ise Erzurum'un yerli ailelerinden olan Dengizek'lerin marangoz dükkanı. Benden Dört ve iki yaş küçük olan „Ferhat ve Murat“ odun talaşlarını alarak gözümün içine fırlatmışlardı da... „

Bir müddet ne olduğunu anlamadığı için gözleri kapalı uzun bir süre kaldı. Sonra:

- „Elimde ekmek, çikolata ve ayaklarımda benim olmayan kırmızı apartman topuklu terlikler ile eve dönüşümü hiç unutamam. O zaman anladım yürümenin ve görmenin ne kadar çok önemli olduğunu... „

Bir yandan Neyzen TEVFİK, ahenkle Ney'e devam ediyordu. Kalem o ahenkle dans ediyordu beyaz sayfada vals edercesine... Yolculuğu neden ise İbrahim Peygamberin fotoğrafının olduğu odaya düşüyor. Amcasının annesinin odasına...

Ah şu Bayram ve Ramazan geceleri, Karşılıklı atışmalar ve kaybeden sofrayı kaldıracak şakaları ve bu manilerden fal tuttuk hepimize:

Erzurum evrilesen

Çarh ola çevrilesen
Yârim içinden çıhsın
Himinden devrülesen

Elma attım üzildi
Kervan yola düzildi
Canım çıhsın nazlı yar
Ağır topci yazıldı

Al at kapıda kişner
Altın gemini dişler
Gurban olim o yâre
Gapisi çok gür işler

Gözlerim yaşa gatlan
İş düştü başa gatlan
Her zaman bahar olmaz
Bir dem de kışa gatlan

İhramımı katlayın
Ceyzime katmayın,
Benim anam dertlidir
Anami ağlatmayın

Ses verdim yana yana
Ses verdim yar uyana
Nice bir yalvarayım
Gendinnen olmiyana

Yas odun kuru odun
Yanmam diyebilir mi?
Bekâr kız bekâr oğlan
Almam diyebilir mi?

Ay doğdimi doğdimi
Yıldız tamam oldi mi?
Aldiz gettiz yarimi
İşiz tamam oldi mi?

Ay doğar evimize
Gurban gelinimize
Galayli sini gibi
Yahişir evimize

Gehveyi bişirirem
Gorharim düşürürem
Yârin geldi deseler
Ahlimi şaşırırım

Dağlar siz ne dağlarsız
Gardan kemer bağlarsız
Gül sizde bülbül sizde,

Daha niye ağlarsız

Mektup yazdım garadan
Dağlar kalksın aradan
Beni yâre kavuştur
Yeri göği yaradan

Galadan indirdiler
Gırata bindirdiler
Üç günlük evli iken
Harmana gönderdiler

Sarı çitim sendedir
Bir ucu da bendedir
Cennetten huri çıksa
Yine meylim sendedir

Ve uzun süren çay sohbeti sonunda hala soframız toplanmamışsa, babam dönüp, mahallenin muhtarını çağırın çayımı doldursun...

Komşumuz Mukit Efendi'ye de söyleyin sofrayı toplansın...

Diğer günler sofraları toplanmadığında... - Mukit Efendi diyerek gülüşürlerdi ev halkı... ve bir keresinde de beni bana getir yar tren... koştu: Mahallenin Muhtarını ve Komşuları Mukit Efendiye gidip, Babam sizi çağırıyor çay dolduracaksınız, sofrayı toplayacaksınız? Demiş, her ikisi de çağrılan o eve gitmişti... - Saygılı, sevgi dolu, hoşgörü ile

- Sofrayı toplamaya geldik:diyerek gülüştüler:

...

Süreyya Aktaş

***Beni Bana GETİR yar TREN- 2 ***

2. Bölüm

Beni bana getir, yâr trenin penceresinden dışarıyı seyrederken koşuşturan, dağlar, ağaçlar, ovalar yalnızdı. Nicedir kendisi de bu yolda yolcuydu.

Kalabalık yataklı vagon dan çıkıp, etrafı dolaştı... Sonra yine pencereye ve etrafında ter koşuşturan doğa aldı götürdü...

Bazen son mola umut menzilidir... diye düşündü. Kendisiyle birlikteydi artık. Tren, doğa ve kalem ile iç içe...

Bazen, O'na verilmeyen kitaplar ve çikolatalar için ağlardı... Bazen de aile fertleri O'nu sinirlendirmek için - "Ağla ağla da sana beş kuruş vereyim" derlerdi de sinirlenirdi ve kendini ifade edemediği için daha çok ağlardı.

Yıllar sonra anlayacaktı Kendini İfade etmek için çıkmıştı bu yola:

- Yine, bir gün yolum, diğer babaannemin odasına düştü. Hangi kardeşlerimin o odada olduğunu

- Hatırlamıyorum. Biz on kardeşiz, iki elin on parmağı gibiyiz. Sevincimiz sevinç, hüznümüz hüzün...

Dileğim odur ki! .. hani kesilen el nasıl kanadığında ki gibi acı veriyorsa bizim ellerimiz hiç acı vermesin... hiç acı duymasın...

Biliyor musun yar Tren, ben o odaya hep çekinerek girmişimdir...

Babaannem -"niye geldin. Sen benim kızım değilsin." Demişti de sinirlendirmek için şakacıktan da olsa, ben de "Evet, benim annem zaten sen değilsin. Annem aşağıda ki odada" deyip, omuz silkip çıkmıştım. Hıh! .. ,, demiştim...  ;))

İlk kez bir mutluluk yaşıyordu. Bu sefer kendini ifade edebilmişti. Yüreğine kendisi kara bir damga vursa da... Kalabalığa karşı göstermese de mavi akan gözyaşlarını tahta merdivenlerden inerken yine ağlayarak inmiş. Kolu kırık Arap ve ayağı kopmuş İngiliz bebeği ile annesinin bulunduğu odadaki pencereden dışarıyı seyretmeye oyulmuştu... Mahcup, kırılan, hırçın...

- Bazen, umut SON MOLA menzilidir... O gün bugündür ben O babaannemi hiç sormam ve ziyaret etmek için evine ise çok ender giderim. Gerçi küs ve kırgın değilim. Çocuk kalbi işte...

Kırılan bir kalp.. küçük bir yürek... kırılan aslında bir kitap...

Beni bana getir yar tren de, yaşamına damga vurmuştu doğu ve batı arasında mekik dokuyordu... Ve arkadaşı Kırmızı pabuçlar gibi, Ayna ve Sessiz Gençlik ise yanında arkadaşlık yapıyordu... Düşünceleri hep aynı yola çıkarıyordu...

- Bana verilmeyen çikolatalara ve kitaplara... defalarca aynı şeyleri düşünüyor ve yazıyordu. Çocuk Kalbi... Ahmediye... Kültürler... Değerler...Kavgalar... Takıntılar... İşte, arkadaşları ile yüzleşirken ve mavi çiçekli kenarı yaldızlı ayna ve çiçekli defleri ile dertleşirken yolculuğu onu yıllar sonra içinizdeki çocuğu gülümset, özgürleştir, farkındalığa vardır misyonuna dönüştürecekti. Kelebek Dokunuşu yaparak...Yolculuğu

aslında hem zincirli kapılar ardında olan ve yasaklar konularak anahtarı ev sakinlerinde saklıydı... Dedi ve dedimler... kimseciklere teslim etmeden... Zincire vurulmuş kapıların anahtarı...

- Mutfağa alınan her meyve, sebze paylaşıldı evde yaşayan tüm insanlara teker teker dağıtılırdı ve misafire öncelik tanınırdı. Kıtlıktan, yokluktan değil, birinin hakkı diğerine geçmesin diye... Sanırım kanaatkar olmayı iki babaannemden, misafir sevgisini ve kişilikli ve sağduyulu yaşamasını da annemden ve babamdan aldım...

Ve belki yolun sonu hep ilk başlangıçtı onun için... kitaba olan takıntısı kırmızı pabuçlardaki Çocuk Kalbi anısı gibi bu sefer de dedesinden kalan Ahmediye ve Muhammediye adlı kitaplardı. Babaannesinin odasına bu kitaplar için gitmişti de, altı yaşındayken, sen benim kızım değilsin hep o anı gelip otururdu kaleminin ucuna... Kalemin ucuda ateş böceği işe dertleşirdi. Onurunu...Grurunu... Ufacık yüreği ve okuma aşkıydı. Ahmediye osmanlıca yazılmıştı. El yazmasıyla, gerçi beni bana getir yar tren okuma yazma bilmiyordu. Sadece, Ahmediyenin içerisinde bulunan Cennet ve Cehennem, Hazreti Fatıma Hazretlerinin çeyizi ilgisini çekiyordu. Bunun için babannesinin odasına gidiyordu. On pırlanta yeşil kapı, iki elin on parmağı, kimine göre bir tabur asker, kimine görede bir futbol takımı... Yalnızlıklar ve ayrılıkları içe içe trenin penceresinde devam ediyor

İSTANBUL, 11 EYLÜL 2004

Süreyya Aktaş

Bir Annenin Feryadı

Yavrum, canım oğlum...Doğdun acılarla, Rabbim nasılda sığdırmış onca çileyi...Ben de isterdim koşup oynamanı, sende isterdin. Nasıl mutlu olurdun. Kim bilir her topu yakalayışında, her adım atışında, kadife sesinde söylediğin her şarkı sözü, her mırıltı, nasılda mutlu ederdi beni? ...Sende mutlu olurdun. Benim gülümsediğimi görerek, kaç kere söylerdin. "Anne,Baba" kelimelerini bir gün içinde. Kaç kere ağlardın. Sürekli ağlardın sesini duyurmak için bizlere hatırlamıyorum... Ama, kollarını bana her uzatışında, elini öpmen için verdiğinde, sesini duyurmaya çalıştığında, nasılda mest ederdi beni... Binlerce kelimenin dürüldüğünü, bakışlarınla anlatırdın. Bana kendi dünyanın hayallerini, isteklerini... Canımsın! ...Sen benim! ... Sevgili Çocuğumsun! ...Seninle ne kadar çok acıyı paylaştık. Bilir misin? ...Hastaneler evimiz olmuştu. Hâni, olsun. Seninleydik ya... Seni seviyorum yavrum. Her hâlinle seviyorum. İşte, senin teninde duyduğun acıları ben yüreğimin derinliklerine gizledim. Bir kor ateş ki yanar yüreğim. Sana batırılan her iğne, benim yüreğime batırıldı. Canının yanmasını ister miyim ben senin? ...Senin canının yanması benim dünyamın kararması idi.... Senin çektikleri ni bir ben bilirim... Benim acılarımı da sen... Ah! ... Yavrum herkeste olanlar sende yoktu. Ama, kimsede olmayan bir şey vardı. Sende...Göz yaşlarımı okurdun sen. Ellerdin düşüncelerimi. Yüreğim ağlardı. Yüreğine yol açardı. Göz yaşlarım. Saçlarını okşardım. Dudaklarını büzer, elimi başına götürür. Defalarca öperdin. Yanaklarımdan, Ama, günler çabuk geçiyor, yavrum. Benim bütün çabam senin iyiliğin içindi. Seni biraz daha hayâta bağlamak ve güzellikler sunmak için...Çiçek oğlum...Benim...Sana sarılmak, bağrıma basmak istiyorum. Seninle yaşayacak güzel günlerin özlemini çekiyorum.

Türkiye Gazetesi, 14 Kasım 1999/ Pazar

Süreyya Aktaş

ÇIĞLIK

Seher Vakti, şehrin semalarına doğru, insanın içini duygulandıran "ETKİLİ ve DOKUNAKLI" bir ezan sesi ile uyandım. Yatağımdan doğruldum. Sabahlığıma üzerime geçirdikten sonra, balkona çıktım. Gökyüzüne baktım. O zamana kadar fark etmemiştim. Uzaktaki belli belirsiz camii minarelerinin ruh hâlini...

"Bu ezanlar – ki şahadetleri dinin temeli
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.
O Zaman Vecd ile bin secde eder – varsa taşım;
Her cerihamdan, İlâhi boşanıp kanlı yaşım,"

Şâirin mısraları, sağduyum ve gün doğusundan hafif esen rüzgâr daldan dala "SAADET ZİNCİRİ" oluşturuyordu gönül bahçemde... Ve ben de çocukluğuma yaslanarak hayal alemine daldım. Kuş cıvıltıları, horoz sesleri, çocuk sesleri derin ve dinlendirici maviliklere doğru bir UÇURTMA, ÖZGÜRCE topraktan aldığı enerjiyle gökyüzünde kızıl bir mum ile dans edercesine süzülüyordu narin ince edasıyla... O an COŞKU İle HUZUR veren bir ülkede yaşamının hazzı ile karışık duygularla debelenirken içimi UTANÇ kapladı. İçimde ki sakladığım emanetten kurtulmak, yırtıp atmak istedim. Göz pınarlarımdan "MAVİ İNCİLER" aktı. Ve, ben ağladım. Niçinsin ağlayışlarla... Benimle BİRLİKTE gökyüzü de ağlıyordu. İnadıma; bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Beni besteledi diyordu yağmur.

Seher Vakti, şehrin semalarına doğru, insanın içini duygulandıran "ETKİLİ ve DOKUNAKLI" bir ezan sesi ile uyandım.

O sabah seherinde bir alay güvercin balkona hücum etti. Ekmek kırıntılarıyla açlıklarını gideriyorlardı. Sokağın sonundaki bahçede bir kadının kolunun altında ki seccadesi ve elindeki bir tas ile güvercinlere, kedilere, tavuk ve diğer hayvanlara o gün ki yemişlerini veriyordu. Sonra, kadın kibleye döndü.

Namaza durdu. Bitirdi ve doğaya GÜLÜMSEDİ..

RÜYADAN uyandım. Saatler bir birini kovalamaya başladı. Günlük rutin işlerin arasında kendimi unuttuğumu ve O ses ve görüntü gün boyu sürdü. Ve o derece heyecanla doldu ki bu hissi ve fikri faaliyet karşısında dizlerimde takat kalmadı.

Beynimi kemiren sestem bir an kurtulurum diye koştum. Ve ayağım tökezledi yere yığıldım. İçimde ki canavardan kurtulmalıydım. Beynim yorulmuştu. Boşluğa bakar gibi hayatımdaki yapı taşlarıma bakıyor ve tırmanıyordum yokuşu...

Artık, kurtulmak istiyorum...

Ey Allah'ım söyle bana niçin? ...

Bakamıyorum, Göremiyorum, Fark edemiyorum...

- "Ne yapmalıyım". - "Nereye gitmeliyim".

Ben ülkemde ülkem insanlarıyla "IRK, DİL, DİN" ayırımı yapmaksızın yaşamak istiyorum. "DON KİŞOT" gibi yaşamaktan bıktım. "ATATÜRK" gibi... "MEVLANA" gibi, "YUNUS" gibi, "FATİH" gibi, "MEHMET AKİF" gibi, yeniden doğmayı öğrenmek istiyorum. SAĞDUYU aşılacak istiyorum. Çığlık attım.

Öyle bir çığlıktı ki yanıma gelenler bu aşkın yolculuğunun sonunu bilemediler... Ve ben hayâl âleminden uyandığımda Beşiktaş'ta " YAHYA EFENDİ" ile sohbette "KAHRAMAN ORDUMUZA" dua ediyordum. Şâirin dizeleri ise gökyüzünde narin, ince yapısıyla " ÖZGÜR, GÜLÜMSEYEREK, FARKINDALIK" ile ve "KIRMIZI" kıyafetiyle dans ediyordu.

" Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı Hilâl!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl;
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl:
Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet,
Hakkıdır, Hakka tapan milletimin İSTİKLÂL."

ERZURUM, 12 EYLÜL 1999

Süreyya Aktaş

Gül Ve Bahar Tek Kişilik Trat

Bir SONBAHAR günü, ağaçlar yavaş yavaş sararan yapraklarını dökmeye başladı. Arada sırada YAGMUR çiseliyor, zamanla kendini gösteren GÜNEŞ canlıların içini ısıtıyordu. Kendi gibi ÖLGÜN bir çınar ağacının altında ki bankta oturmuş, gramofondaki eski bir şarkının nağmeleri dudaklarından dökülüyordu.

Gramofonda. (Müzikle birlikte söylenir)

Makam: Rast...

Usul: Curcuna...

Müzik: Hacı Faik Bey

NİHANSIN DİDEDEN EY MEST-İ NAZIM

Nihansın dideden ey mest-i nazım
Bana sensiz cihanda can ne lazım
Benim sensin felekde çaresazım
Bana sensiz cihanda can ne lazım.

Sezadır matemim tutsa felekler
Bana insan değil, ağlar melekler
Hevaya gitti hep bunca emekler
Bana sensiz cihanda can ne lazım...

Bahçede yalnız, yapayalnız, kimsesiz... Yüzündeki derin çizgilerde YAŞAM KIRINTILARINI okutabilmenin burukluğu içerisinde, bazen gülüyor, bazen ağlıyor ve bazen de... Bir sağa bir sola, bir aşağı bir yukarı., kah oturup kah kalkıyor. Belki de yüreğinde ki fırtınaların gücünün FARKINDA değildi.

Kim bilir kaç zamandır kimsecikler yanına uğramamıştır. diye dayanamayıp yanına gittim.

GÜL: - Merhaba! Nasılsınız?

BAHAR: - (Şaşırarak) Ha! Şey.
(Gülümseyerek) - Merhaba! Teşekkür ederim.

GÜL. - İsmim Gül... Sizin ki! ...

BAHAR: - Hep Gül... İsmim gibi gül.

GÜL:- Sizin ki!

BAHAR:- Bahar... Sonbahar gibi... Bahar

(Gözlerinde beliren iki damla gözyaşı o tombul yanaklarından akmaya başladı.)

Gülmeye başladık. Öyle gülüyorduk ki! ... Bizi gören insanlar o kuytu bakışların altında ezilebilirdi. Belki de iki zıt elektrik kuvvetleri gibi yılların yorgunluğunu atacaklarmış gibi olurlardı. Sıkça buluştuk bu bahçe de arkadaşlığımızdan çok dostluk mevhumunun ne kadar yüce, aşkın ne kadar erişilmeyecek olduğunu bir kez daha bizi seyreden insanlara anlatmıştık

GÜL. Sizinle bunu paylaşmak istiyorum. Buna felsefe değil arkadaşlık denir.

BAHAR:- Fakat, maddiyat hep maddenin içine gömülüdür. İnsanların muz elma soyar gibi çıkarıp atmaları mümkün değildir.

...

Hayatımızdan kesitler paylaşmaya başladık. Bu beni mutlu ediyordu. Kovalamaca başlamıştı. Günler ayları, aylar yılları, yıllar baharı götürmüştü. Baharın gitmesiyle ağaçlar filizlenmiş, çiçekler açmış, göçmen kuşlar yuvalarına dönmüştü.

Bir gün yine bahçeye gittim. O yoktu.

(Ağaçlara, kuşlara, çiçeklere onu sordum.)

GÜL: - Servi Baharı gördün mü... Sen Akasya... Görmedin mi? ... Erguvan! ... Güvercin! ... Serçe, Baharı gördünüz mü? Görmediniz mi?

- Papatya... Gelincik... Sen, Gül: - Baharı gördün mü? Hani çınarın altındaki bankta oturur bize şarkılar söylerdi. Bahar! ... Benim arkadaşım. Gramofonu vardı.

...

Onu sordum. Baharı sordum. Gitmişti...

SENİ SORDUM

Seni sordum! ...
Sonbahar da ki hazân dalına
Seni sordum! ...
İlkbaharda ki çiçeklere
Seni sordum! ..
Kışın yağan kardan
Yazın doğan güneşten
Gece gökte ki yıldızlardan
Seni sordum! ...
Seher vakti bulutlardan
Akın akın, gelen göçmen kuşlardan
Seni sordum... Gül yüzlüm
Sevdâlım..Sonbaharım

Yaşlı fakat olgun çınar ağacının altındaki bankta oturdum. Uzaklara çok uzaklara baktım. Ulaşılmamış derin maviliklere o an bir dost kaybetmenin burukluğu içerisinde gramofonlu bir insan seli beni görüp yanıma gelir diye bekledim.... Bekledim... Bekledim...

Gramofonda ne eski bir şarkı.
Ne de dillerde nağme kaldı.
Gönül bahçesinden buse
Kondurun yanağıma.
Getirin bana yalnızlığımı
Bu eylül akşamlarında...
Hani sevdam...hani sevdalılarım.

Hani nerede o İstanbul sevdalıları...
Nerede o gerçek sanatçılar

...

Erzurum, 1989

Süreyya Aktaş

*****İçinizdeki Yüreklere Sahip Çıkın Üşümesinler*****

Mehtap, anne ve babasından ayrı anneannesinin yanında kalmaktadır. Anne başka biri ile evlenir. Mesleği polis olan gerçek babası da evlenir. Ve tekrar boşanır. Çocuk sevgisizlikten yakınır. Şimdi çocuğa ne annesi ne de babası bakmaktadır. Anneanesi yaşlıdır. Bir müddet sonra anneannesini de kaybeder.

Çocuğa öğretmenleri yardım ederler. Çocuk hem haylaz hem çekingen. Gazetelere iş müracaatı için bakar. Sonunda bıkmış ve bunalıma girmiştir. Özgüveni ve cesareti yıkılmıştır. Son kuruşunu yola verip iş müracaatı yapar. İşe hemen kabul edilir. Ertesi günü telefonlara bakmak için alınmıştır. O bir saat içerisinde on parmak bildiği daktiloyu yazamadığı için utanmış ve işten ayrılma kararı almıştır. Yolda yürümeye başlar ve eve dönmek için parası yoktur. Minibüse biner. Gururundan söyleyemez.

O an her şeye rağmen kaybedebileceğim bir şey yok. diye düşünür. Kapılar yüzüme kapanıyor. Tekrar oraya gider. Kapıyı çalar.

Açan patrondur. İçeri tekrar davet eder. Nasihat verir.

On üç yıldır bu işi yapıyorum. Bir başkası olsaydı. Asla almazdım. Benim işten çıkarmadığım insan gitmişse geri almam. Fakat, sen dürüst bir insana benziyorsun. Yoksa dün size telefonlarımı denemek için baktırmazdım..Sana üç şey lazım. İş, dostluk, özgürlük özellikle dostluk. İşin olursa dostların yanındadır. Ve özgürsündür. İnsanları tanıdıkça bana hak vereceksin.

Der... ve Mehtap orada sekreterlikten, müdürlüğe yükselir... Dürüst, Çalışkan, Üretkenliğiyle:

***** İçinizdeki değerlere sahip çıkın... üşümesinler*****

İstanbul, 13 Kasım 2000

Süreyya Aktaş

İnci Daneleri

Kadın, Ud taksimini dinlerken, kendini unutmuş, O toz pembe aleme dalmıştı. Onca el değmemiş, sevgi dolu, soylu, ahlaki düşünceyi uyandıran ümit ve arzu dolu yıllarına uçuvermişti. Onu yakalamak için özlem ve merak dolu yılların derinliklerine dalmıştı. Dudaklarındaki tebessüm, kırmızı bir gülü andırıyordu. Müziğin ahengi ile dağlarda, ovalarda, nehirlerdeki türküleri duydu. Ninni gibi gelmişti. Göz pınarlarından akan inci deneleri, notalar üzerinde tango yapmaya başladı. Udi Edip Erdem tellere vurdukça mest oldu. Nefesi kesildi. Kalbi çarptı. Dili tutuldu. Bir iç geçirdikten sonra uyudu. Seher vakti, ezan seslerine karışmış bir ağlama sesiyle silkindi. Camii avlusunda terkedilmiş gibi hissetti kendini... Anne, kucağına hasret, vücudu üşümüştü, açlıktan nefesi kokmuştu. Bu sevgiye muhtaç bedeni aldı. Bağına bastı. Ninni söyledi. Gökte denizi, yerde yıldızı görmek, gökkuşağını andıran kelebeklerle yarışmak, arılarla kovam kovan dolaşmak, güneşin her doğuşu ve batışında ateş böceğiyle dertleşmek, bir çiçeğe renk vermek, büyümesi için güneşten ve topraktan aldığı gıdayla beslemek sonra, iklim iklim bir daldan öteki dala fırlatmak mıdır sevgi... Bilir misin? ...Sana insânî duyguları hatırlatabilir sevgi...Bir çiçeği ezmemeği, yeşili hissetmeyi, mavi ile yaşamayı, emeği öğretir sevgi... İnsân ise her çeşit acıyı paylaşmayı yüreğimizin derinliklerinde korkarak sakladığımız, iyiliklerimizi, güzelliklerimizin sıcaklığını, özlem ve gerçeği, duygu ile mantığı karıştırmamaktır. Hüzün ve mutluluk gözyaşları ile ânı insân gibi yaşayabilmek, yaşatabilmek, sevgi taşıyıp aşılabilenektir. Sevgi, duygular ve düşünceler ile raks etmek doğumdan ölüme kadar yaşamayı bilmektir.

Türkiye Gazetesi, 19 Aralık 1999/ Pazar

Süreyya Aktaş

Kırmızı PABUÇLAR-1

1. Bölüm

Topuklu kırmızı pabuçlarımla, kesme taş sokaklarda yürüyüp, tek katlı, basık ve dış cephe boyalarının dökülen kerpiç evlerinden geçip, yokuşu tırmanırken vakit hayli ilerlemiş olmalı ki gitmek vaktiydi.

Lakin nereye gittiğini bilmeden yürüyordum. Sokaklar boyu ebediyetin yüreğime degen sesiyle...

Nedenini bilmediğim ve kendime bile sormadığım beynim ve kalbim dış dünyaya küs, yeis ve kırgın. Fakat içimdeki sese kulak vererek o derece hissi ve fikri faaliyet heyecanıla dizlerimde takat kalmadan mütevazı bir halde yürüyordum.

Dışarıdan gelen ufacık bir ışık, babaannemin anlattığı masalarda saklı, kaf dağının ardında uçan, Anka kuşunu da hayal ederek de yürüyordum.

İşte o an büyük bir şehrin ortasında kendimi buldum. Gizemli bir dehliz gibi... Camiler, vitrinler, mezarlıklar, caddelerde volta vurmak, pekiyi ben neredeydim. Vakıt hayli ilerlemiş olmalı ki sokak lambalarının ışığı gölgesinde bir cana hasret sivrisineklerin uçtuğunu da gördüm. Sokağı aydınlatan ampullerin kenarlarında vızıldarken sinekler, ben de beynimi kemiren sestem kurtulmalıydım. Ve sineklerle elim sende oynayan kediler bir cana hasret bedenleriyle...

Bankta oturdum. Yorgundum. Ayaklarımla altı yürümekten ve kızgın taşların sıcaklığıyla nasırlaşmıştı. Ellerim hayli bakımsızdı. Saçlarım beyazlamıştı. Yüzümdeki çizgiler derinleşmişti. Uzun yıllar canavarla cebelleşirken, tek dostum mavi kenarı çiçekli aynam artık beni ne anlatıyor ne de beni bana gösteriyordu. Farkındalık yolu içerisinde yürüyordum...

Yorgundum... Kalabalığın arka sokaklarında ki sonu gelmeyen isteklerle...

Yorgundum... Kaldırım taşlarının bana verdiği izlerle...

Yorgundum... Bir sese hasret yüreğimle kalabalıklar arasında yalnızlığı içe içe...

Oysa ben, uykunun diken olup, battığı yataklarda buldum kendimi, fare ile arkadaşlık yaparak soğuk ve sessiz zindanların içerisinde bir peynire hasret midelerimiz... Oysa ben her sabah bir alay güvercininin avlunun boşluğuna hücum edip, ekmek kırıntılarıyla açlıklarını giderirken ve horoz seslerinin güne " Merhaba" diyen ses nağmeleriyle dans ederken bulurdum çocukluğumu...

Her gecenin sabahı, gözlerimi ümitle açar, şehrin caddelerine bıraktığım bir ele muhtaç gövdeyi. Saatler bir birini kovalıyordu. Ve ben bankta oturuyordum. O ses ve görüntü gün boyu sürüyordu zihnimde...

Gece vakit ilerlerken, banktan izlediğim aydınlık ve şehrin karanlık gövdesine sığınmış yalnızlıklar içiyordum.

Bir yandan evime, bir yandan çocukluğuma şarkılar besteliyordum. Özlem ve sıla kokuyordu etraf. Sessiz, sakin, açlığa, susuzluğa, çıplak kalmışlığa, hor ve hakir görülmeye değer insanlar içerisinde yaşamaya meydan okuyordum.

Göz pınarlarımdan yaşlar akıyordu. Ve ben ağlıyordum. Hıçkırma, hıçkırma... Gökyüzü ağlıyordu şehrin haline. Ve şimşekler beyne işliyordu. Zaten yaşadıklarım bu değil miydi? Belli ki hikâyenin sonuydu. Ölümle doğum arasında yürümek...

Ölmek ve uçmak...

Büyümek... Büyümek... Büyümek.

Büyümek yaşamdan döküntülerdi... Neyzen'in her notasında:

Ve yürüyordum, ney üfledikçe ben de kırmızı topuklu pabuçlarım ile...
Ve odamda 3K arkadaşım ile birlikte yolculuğuma devam ediyordum...
Bindiğim "Beni bana getir yar tren" beni memleketime götürüyor... İşte çocukluğum,
işte evimiz...

Ve... İşte... Kırmızı

Süreyya Aktaş

Kırmızı PABUÇLAR-2

2. Bölüm:

Ve en çok sevdiğim yaşamdan döküntüler ile hümanist adındaki bahçemizi üç bölüme ayırıyordum... Hayvanlar... Bitkiler... İnsanlar... Adını vererek:

Ben, insanlar bölümünü sevmezdim. Orada hep çekemezlik, hep kavga, hep haksızlıklar, hep yalanlar, hep bencilikler saklıydı. Ve, dedim dediler... Ve hep korkular...

İşkolik, hastalık hastası, tembellik, vurdumduymazlık... Ve ben ise, Amaçsızlık, Özgürlük, Yalnızlık, Ölüm ile karışık korkuları barındıran bahçenin bu bölümünden ve bunlardan uzaklaşmak için yalnızlık dokuyordum...

Kavak ağacının dalının üzerinde oturan yüreğimi gözlemleyerek... İnsanlar, beton üzerine yerleştirilmiş maske takılmış aynanın çift yüzü karanlık, aydınlık gümüş tepsi şeklindeki masada otururlardı...

Ben, beton üzerinde yaşamasını sevmezdim.

Ben, taş duvarlar arasında... şaşardım oturanlara... bakardım, görmek isterdim, fark etmek...

Ben, yeşil, sarı, kırmızı, mavi çiçeklerle süslü yere atılan kilimde oturmasını severdim...

Ben, oyuncaklarımla oynardım. "3K" adındaki arkadaşım bana yoldaş olurdu...

Ben, hümanist adındaki bahçem ile geceleri ağaca asılı lamba ile ışıklanırdım.

Ben, bahçemde yaz dönemi renkler ile enerji dolar, kışın ise beyaz kefen giymiş bir ölüyü andıran ve şarkı mırıldandığım Kırmızı Topuklu Pabuçlarım ve " Kar beyazdır ölüm" ile üşürdüm sevgiyi kartopu yaparak... kümes hayvanlarıyla da oynamasını severdim..

Ben, Kırmızı ve... işte... kar beyazdır ölüm"

Süreyya Aktaş

Kırmızı PABUÇLAR-3

3.Bölüm

Topuklu kırmızı pabuçlarımla, kesme taş sokaklardan geçip, büyük zihinsel ve ruhsal kapıdan girince bahçeme... Etkilendiğim olaylarla ilgili sosyal yönlerime denge vurmak için enerjimle ilk işim hindiyi sınırlendirmek için şarkı söyledim.
—Kabarama kabar ama kel Fatma annen güzel sen çirkin”

Sonra kümesin kapısını açar, sınırlenen hindileri peşimden koştururdum. Diğer hayvanlarda benim gibi yeşilliğe koşardı. Ben de o hızla kavak ağacının tepesine çıkardım. “Dildare” adındaki babaannem sınırlenirdi. Annemin bakımını çocuğu gibi üslendiği hayvanlar, yeşilliği alt üst ettikleri için...

- “ Çünkü babaannem de bitkilere çocuğu gibi bakardı”...

İşlerinden dolayı şehirlerarası gezen babam eve çok nadir gelir... Ve her geldiğinde nedenler, niçinler belli olmayan tartışmalar yer alırdı kocaman konakta...

“ Nedensiz... Niçinsin korkular yaşardım. Kavak ağacı bana hep destek olurdu... Ağaca çıkardım... Ve ben de ağaçların tepesinde oturur kitap okurdum.

Hem de aşk romanları. Benden on beş yaş büyük olan ablamın “sen ve ben” adlı beyaz dizilerini... Akasya ağacına doğru uzanır korkusuzca beyaz yapraklarını koparır yerdim. Günlerim hep ağaçların üzerinde geçerdi. Uzaktan ailemi ve çevremi izlerdim.

Onları uzaktan izlemek bana başka bir haz verirdi. Sonra da “Paşa Hanımın” yanına giderdim. Paşa hanım amcamın annesidir...

Hatırlarım da...

Daha on yaşında iken, “karanlık kümbet sokağında ” ilk televizyonu eve alan babam olmuştu. Bütün mahalleli eş dost - “ Bir Fincan Kahvenin Bin Yıl Hatırı Vardır” diye sinema sezonu başlatırlardı. Arka odaların birinde...

Cumartesi günleri Türk Sineması izlerdik. Ayhan Işık, Sadrı Alışık, Belgin Doruk, Yılmaz Güney filmleri. Koca Çınarlar... Hem ağlar hem de gülerdik... Eş dost arasında bir sohbet başlardı. Sabaha kadar.

Eğer bu günler Bayram ve Ramazan günlerine rastlamışsa ve mevsimlerden kış ise, geceleri sobanın üzerine yapıştırdığımız mandalina kabukları, mandalinalar, kestaneler ve sobanın külüne bırakılan patatesler ile dışarıda sesi gelen “Pilav geldi” diyen adamın sıcak mısır patlaklarını yedik...

Paşa Hanım bize hikâyeler anlatırdı. Ferhat ile Şirin, Arzu ile Kamber, Yusuf İle Züleyha ve diğerleri... Sonra ağlardı. Neden ağlardı bilmezdim. Gülerdi sonra. Çünkü ben bana verilmeyen çikolatalar için ağlardım

Kendime ait odamda mavi ciltli, kenarı yaldızlı defterimle dertleşirken tren yolculuğum nerelere götürmüyor ki beni... İçinde yaşadığım zindanı bir tarafa bırakıp hayatımın bugüne kadar gelen zamanında beni en çok üzen ve mutluluklarıma gölge düşüren olayları bir kez daha gözden geçirme zamanının geldiği anlar...

...

Topuklu kırmızı pabuçlarımla, kesme taş sokaklarda yürüyüp, tek katlı, basık ve dış cephe boyalarının dökülen kerpiç evlerinden geçip, yokuşu tırmanırken vakit hayli ilerlemiş olmalı ki gitmek vaktiydi.

Lakin nereye gittiğini bilmeden yürüyordum. Sokaklar boyu ebediyetin yüreğime değen sesiyle...

...
Belli ki hikâyenin sonuydu... Doğumla ölüm arasında yaşamak Ölmek ve uçmak...

İSTANBUL, 22 OCAK 2005

Süreyya Aktaş

Maske

Gece,
Yolculuğa çıktım. Bavuluma terliklerimi, çoraplarımı ve kırmızı elbisemi ve siyah ayakkabılarımı da yerleştirdim. Sonra bindiğim taksiye beni havaalanına götürmesini istedim. Şoför aynadan dikizliyordu beni. Rahatsız oldum. Gözlerinin üzerine maske takmıştı. Maskeli baloya gidiyormuş gibi giyinmişti. Bende rahatsızlık duyduğum maskeli adamdan kaçarcasına yan camdan dışarıyı izliyordum. Gidiyordum. Ve gece sokak lambalarının ışığı altında mehtaplı bir günün akşamı yolculuk kararı vermiştim. Ağaçlar bir insan silüetinde sırtıyorlardı bana...

Maskeli adam bana dönerek:

- "Yolculuğunuz ne tarafa hanımefendi." Dedi.
- "Henüz karar vermedim." Dedim.

Gidiyordum. Ve gece... Sokak lambalarının altında maskeli adamı bir kedi silüetinde gördüm. Sahte, kötü ve acımasızdı. Menfaatçı ve yalancıydı. Devamlı kötü olaylar ve ölü insanları haber veriyordu. Kararsızlık içerisinde ikilem yaşayan kendini kaybeden insanlar gibiydi. İnsanların arkasından konuşup, onlara imrenerek menfaatleri için yaşamlarını zehrediyor ve sonra alay ediyordu.

Uzaktan bir keman sesi geliyordu. Bu kızıl papazdı. Yanıma geldi.

- "Merhaba! ... Süreyya; yolculuk nereye"? ...
- "Merhaba Vivaldi, seni burada göreceğimi zannetmiyordum. Gidiyorum. Buralar artık bana göre değil. Çok öğreneceğim şeyler var. Ben yerimde sayıyorum."

Sokak lambasının ışıkları gitgide ağırlaşıyor. Her taraf birden karanlık oldu.

- " Bir keman sesi duydunuz mu? ... Maskeli kedi."
- " Hayır hanımefendi."
- " Kızıl papaz keman çalıyordu. Fakat, kayboldu."
- " Hayır,hanımefendi sanırım dalgınlığınızdan size öyle geldi."

Birden Maskeli kedi çığlık attı. Ne oluyor demeye kalmadı.

- " Hanımefendi benzinimiz bitti. Bundan sonra en yakın benzinliğe yürümeniz gerekecek." Dedi.
- " Fakat, nasıl olur. Uçağım bir saat sonra kalkacak..." Dedim.
- " Bir şey yapamam hanımefendi.Yürümeniz gerekecek. Ben sizinle glemeyeceğim. Çünkü, nereye gideceğinizi bile bilmiyorsunuz.... Bunun için sizinle glemeyeceğim." Dedi.
- " Ama, nasıl olur. Beni bir başıma yalnız bırakamazsınız.Hem ben bu yolun nereye çıkacağını da bilmiyorum." Dedim.
- " Bu yolun sonu Yalnızlıklar Ormanına çıkar.Yol ikiye ayrılır. Eğer güzel işler yaparsanız sağ tarafı izleyerek gidin. Fakat, bu yol genelde kararlı ve cesaretli insanları kabul eder. Yoksa,diğer yola gitmek zorunda kalırsınız." Dedi.
- " Hey Maskeli adam ya beni sonuna kadar götürecektiniz" ?
- " Hoşça kalın."
- İmdat, yardım edecek kimse yok mu? Kedinin miyavlamasıyla korkmuştum.

-Hey! ...Kimse yok mu? ...Bana yardım edecek kimse yok mu?

Vivaldı yanıma geldi:

- Ben seninleyim korkma...

O an kendimi bir konserde buldum.Vivaldı'nın konserinde...Biletleri kimden aldığımı hatırlamıyorum.
Havaalanına gittiğimi hatırlayınca biletimi müzik setinin üzerinde unuttuğumu Şoföre söyledim. Bir saatim kaldı. Nasıl yetişirim ben. Şoför bey

- Yetişiriz hanımefendi.

-Maskeli kedi beni bekleyin.Biletleri evde unutmuşum. O an Kızıl Papazın Keman Konçertosunda "Mevsimler"adlı parça çalıyordu.

Yanıma Kraliçe Elizabethan geldi. Sarışın lüle lüle saçları denizin dalgası gibiydi. Boynuna, Koluna taktığı pırlanta bileziği ve elmas taşları ile süslü bir kıyafeti vardı.Kırmızı renkteki pelerini, kurdelelerle süslüydü. İçimde ise bahar çiçekleriyle süslü beyaz kıyafeti ona çok yakışmıştı. Onunda elinde gözlerini kapatan bir maske vardı. Gözlerimi kamaştırdı.

- Vivaldi! Baban seni Vevedik'e bekliyor. San Marco Kilisesinde bir müzik Seronomisi İçin çalıştıracak.

-Ben burada tek başıma ne yaparım. Vivaldi her zaman yanımda olacağını söylemişti.

-Süreyya o gelinceye kadar bu biletleri alıp konserde oturacağımız yerimizi alacağız. Korkma Yanında ben olacağım.Konseri bittikten sonra o bizi bulur.

-Vivaldi'de bana öyle söylemişti. Rahatladım.Kraliçe Elizabethan ile yürümeye başladık.Bana nereye gideceğimi söyledi. Havaalanına gidiyorum. Yalnız eve kadar gitmem gerekiyor. On dakika içerisinde de şoför beni eve getirmişti bile. Acele ile biletleri alıp taksiye tekrar bindim. Çok hızlı gidiyorduk.Kraliçe Elizabethan yanımdaydı.

Bana:

- Neden bu kadar acele ediyorsun.

-Uzun bir yolculuğa çıkıyorum. Kaybettiğim o kadar çok şey var ki onları bulmaya çalışacağım.Ve kazanacağım.Aynı zamanda başaracağım.

-Ne ile gitmeyi düşünüyorsun.

-Uçakla

-Aceleci olma! .. Bende Oradan geliyorum. Bence Uçakla değil.Araba kullanmasını öğren. Hatta tren ile gidebilirsin. Gittiğin yerlerde her zaman yeni insanlarla birlikte olursun ve öğrenirsin.Sabırla yürürsen kaybettiklerini bulursun. Bende yeni oradan geldim.

- Maskeli kedi yanıma gelmişti. Oda " Yalnızlıklar Cennetinden" geri döndüğünü söylüyordu.

Vivaldi hala konserine devam diyordu.

SÖZCÜKLERİN BİTTİĞİ YERDE MÜZİK BAŞLAR"

....

Gece

Yolculuğa çıkmaya karar verdim.. Sessiz çığlık bağıırıyordu. Maskeli kedi kayboluyor yerini yalnızlıklar cennetini bulma işi bana düşüyordu. Uçağın hızı yetişemiyordu beklentilerime. Güveni ararken kaybolmuşum sokaklar da yollar da, orman da...

Kendini Bilmek ve Kendini Tanımak adına kaybolmuştum.

Birlikteliktir, Kendini Bilmek

İSTANBUL, 22 ŞUBAT 2008

Süreyya Aktaş

SAĞDUYU

Daha okuma yazma bilmediği günlerdi. Eline aldığı kalemle çizer dururdu beyaz kâğıdı...
Sonra da ebeveynine:

" – Bak senin adını yazdım. " derdi...

Programlar yapıp yolculuğa çıkarırdı, her yazdığı kişiyi... Ve isimler takardı. Ay olurdu bazen karanlık sokakları aydınlatan, bazen güneş yapıp çevreyi ısıtan, yıldız yapıp ışıklandırılan insanların sohbeti için giderdi sonsuza...

"- Gitmeli miyim? Diyerek kendine sorar... Sonra cevapları. "- Evet. Gitmeliyim... Gitmeliyim... Gitmeliyim."... Sonsuz yolculuklara yelken açmalıyım..."

Naralar atardı... Bazen bir postacının çantasında bulurdu yalnızlığını... Bazen gemiye arkadaşlık eden martılarda uçardı özgürlüğe... Bazen avare dolaşırdı kaldırım taşlarını sayarak, yaşayarak amaçsızlığı... Amaçsızlığı yaşardı. Sonra sessizlik her kayboluşlarda, her kırılan cam parçasında bulurdu ölümü... Sessizliğe inat... Zincirliydi kapılar... Anahtarları başkasında korkular yaşardı...

Kalem ve Beyaz kağıtların yerini alan bilgisayar artık paylaşımı ve postacı zevkini de unutturmuştu... Artık, yalnızlıkları tatmak için çayın içine atacaktı şekerleri... Sonra hastalıklar başlayacaktı... Şeker hastasıyım, kalp hastasıyım diye... Aslında bunların kökünde her insan bilseydi eğer... Ölüme çıkan yolun işkolik olma hastalığı olduğu... Bunları bilgisayara paylaşırken bu olaydan nasıl yararlanması gerektiğini bilmesi gerektiğini biliyordu...

"- Gerekmiyor mu? Evet, yeniden ÇERÇEVE yapmalıyım. Yeniden kendimi çerçevelemeliyim."

Tüm insanlar hayattan ders almalı. Bugünün Farkında Işığını Yaşamalılar...

Sağduyu Yolculuğu İle

İstanbul, 24 Mart 2003

Süreyya Aktaş

*****Sessiz GENçLİK***Yaşantı**

Yaşamıma damga vuran, topuklu kırmızı pabuçlarım ile çevremi geliştirmek için, kalabalıklar içerisindeki yalnızlığı içerek bindiğim beni bana getir yar tren sorumluluğu ile umut tellerine mandalladım. Mavi kenarı çiçekli aynam ise sağduyu aşıliyordu umut bekleyen çevreme, aileme, mesleğime, kişiliğime...

- Sen küçüksün...Senin konuşma özgürlüğün yok. diyen sesimin sessizliği ile sessiz gençlik kendini ifadeden yoksun ve sorumluluğu arayan kaybedilmiş değerler ile saklıydı... İçindeki sesin korkuları...

....

Her seferinde "UMUT İle SEVGİ" adına yola çıkıyoruz. Çevremize bakarken yeni bir günü, ümitli bir edayla karşılayan neşeli yüzler ile karşılaşıyoruz. Tabiatın canlılara bahsettiği renkler karşısında içimiz "KIPIR KIPIR" oluyor. — Değil mi? ...

Ve ben de "UMUT ve SEVGİ" bulmak için, bir pazar günü dışarı fırladım. Hava "SICACIK" ve "SEVECEN"... "GÜNEŞ" parlak, fakat... titrek bir ışık saçarak pırıltılı sıcaklığı ile hayatımın BUGÜNÜNE ve "RUHSAL ENERJİME" katkıda bulunarak anlam kazandırıyor. Hiçbir taşıta binmeden, ayaklarım beni nereye götürürse oraya gidecektim. Böyle bir "KARAR" aldım nedense "BUGÜN" için. Aşağı yukarı altı saat yürüdüm. Belki o günün akşamına dek. "ZİHİNSEL OLARAK RAHATLADIM". Bir dizi hatıram belleğimde canlanmıştı

Yolun sonu görülmeyecek kadar uçsuz bucaksız, kimse bulunmayan geniş bir bahçeye çıkmıştı. Taç yapraklı, beyaz papatyaların, rengârenk güllerin, sarmaşıkların ve hanım ellerinin kokusu karışmıştı.

Çocukluğuma... Gençliğime...

Bu "FAZİLET" karşısında dayanamayıp dua etmeden kendimi alamadım. O an gözlerimde beliren yaşlar ile karışık bir tebessüm aksetti yüreğimde... Büyük bir "SEVİNÇ"... "GÜZELLİK" karşısında hayran kaldım. Kendimden geçtim.

- Ne ahenk, ne incelik, ne güzellik Tanrım! ...

Yüreğimde "YAŞAM SEVİNCİ" uyandırırvermişim birden. Arada bir ağaçlara sarılıp, çiçekleri kokluyor, yaprakları öpüyordum. Gün boyunca tüm canlılara selam veriyordum. Neden ise canlılar "GÖNÜL RAHATLIGI" ile manevi varlığını kuvvetlendiriyordu. Ve kuş sesleri... Beyaz Güvercinlerin etrafımda olmasını arzuladım. İç hesaplaşmalarım ile savaşırken, yürümekte zorluk çeken yaşlı, tonton bir insan ile karşılaştım. Yüzünde tebessüm, gözlerinde ışıltı. Beni kendine doğru çekti.

— Merhaba! ...

Selamlaşmayı unuttuğum bir saate denk gelmişti. Saatlerce konuştu. Dinledim.

Biliyorum ki! ... Dinlersem öğrenebilirdim.... Tecrübelerinden yararlanabilirdim. Bu insanda yararlanabileceğim çok şey olduğunun farkına varmıştım. Kısa bir süre sonra, "EDEBİYAT ve MÜZİK" konusunda "İLETİŞİM" kurabilmişim.

Kısaca ortak bir noktamız vardı. Olgun bir çınar ağacına benzettim. "ÇEVRE VE MESLEKİ" sıkıntılarına karşın, hatta çocuklarının bakmamasından şikayet etse de

gönlüne üzgünlük veren iç kapanıklığı zihnini karıştırıyordu. Aslında kitaplar arasında kurumaya bırakılmış bir güle benziyor, dikenlerini kaybetmiş olmanın burukluğunu yaşıyordu.

Yine de "SEVGİ, SAYGI, HOŞGÖRÜ" yüklü; "SAMİMİ GÜLÜMSEYİŞİ" ile çevresini aydınlatabiliyordu. O her şeye rağmen bir insan.

Şefkatli bir anne... Merhametli bir baba...

Otobüste, vapurda, tren de görmezlikten gelip gözlerini kapatan duyarsız sessiz gençliğimizin davranışlarına müdahale etmeyen canlı... Her şeye rağmen her gün ay ışığı adını verdiğimiz sokaklarımıza YILDIZ PIRILTILARI ulaştırıyoruz. Sokak lambalarımızı GÜNEŞE benzeterek... Sait Faik ABASIYANIK' IN kaleminden dökülen cümleler gibi:

"- İçimdeki sevinçleri, kederleri paylaşacak insan Nerede? ."

Bir hafta öncesine kadar ayağımın nereye gitmesini istersem oraya gidiyordum. Şu anda ise yüreğim beni nereye götürürse oraya gidiyorum...

- Huzur Evleri
- Hastaneler
- Yetimhaneler

Maddi yardım edemiyorum. Lakin giderek, onların yüreğine bir buse konduruyorum. Beyaz güvercin hediye ediyorum. "ZENGİNLİK ve SAGLIK" ...

Tüm insanlar ile umut için yola çıkalım. El ele tutuşalım. Gönül bankasına yatıracağımız sağduyu tohumcuklarını kelebek dokunuşuyla dağıtalım.

Süreyya Aktaş

Yaşam

Sabah oldu yine...GÜNEŞ'İN ilk pırıltıları DAĞ yamaçlarına vurmaya başladı. yatağından doğruldu. Etrafına bakındı..Kendisine ait bir odası yoktu. Üç kız kardeş bir odayı PAYLAŞIYORDU.... Karşılıklı iki ranza, biri her zaman boştu. MİSAFİR geldiğinde BAYRAM ederdi ranzanın üst katı. Müzik setleri ve çalışma masaları duruyordu.

Her gün olduğu gibi BUGÜN DE her taraf darmadağınikti. Yatağından inerek mutfak bölümüne geçti. Ve pencerenin önüne gelerek sabahın sessizliğini içine çekti. Annesinin sesi ile bu sessizlik bozulmuştu.

"Kahvaltı hazır."

Her zaman ki gibi bugün de erken kalkmıştı ŞEFKAT dolu ANNESİ. Sanırım tek isteği çocuklarını kahvaltısız okula göndermemesiydi. Alelacele kahvaltıdan sonra, formasını giyerek kitaplarını kaptı, dışarı fırladı. Sokaklar boyunca HEDEFLERİ uğruna yürüyen insan topluluğuna karıştı.Yollar boyu yürürken düşüncelere daldı.

Bu gün yine hangi olaylar olacaktı. Hangi TANTANALARI, hangi BUNALIMLARI ve STRESLİ konuları günlüğüne yazacaktı. Bir ara gülümseyerek onu bir gönül dostuna benzetti. Ve, Sevgili günlüğüm diyerek içini çekti.

"Bir gün daha bunalımlarıyla, tantanalarıyla geçiyor... Sokakların o gürültülü havası canımı sıkmaya başladı. Hayatlarından bıkmış hiçbir şeyden zevk almayan ölü robot insanlarla doluydu caddeler..."

Akşam olmak üzere bu sefer o telaşlı insanlar telaşla evlerine girmişlerdi. Ve gecenin ilk ışıkları sokakları aydınlatıyordu. Şarkta ki bu şehri kendi başına bırakmışlardı.

GİZEM, bu vakitte gönül dostuyla BİRLİKTEYDİ. Ve ailesiyle olmanın bahtiyarlığını yaşadı. Gönül dostunu bir arkadaşı hediye etmişti. Bir müddet baktıktan sonra eline aldı ilk sayfasını açarak okumaya başladı.

"Unutmadığı unutamadığı birkaç hatırasıydı bunlar.

Çocukluk dönemi, gençlik dönemi:

Çocukluğu özlenen bir çağ olmuştu. Şarkın tipik evlerinden olan bir evde, Yedi odalı taştan binada büyümüşü. Bu ev onun çocukluk hatıralarıyla doluydu. Fakat, o artık bir çocuk değildi. Okul hayatı bitmiş genç bir kızdı. – Birgün kitap yazacağım. Kütüphanelerde yer alacak" diyordu... Hayatını bir kitap haline getirmeye karar verdi. Kitap haline getirmesinin de hem kötü hem iyi bir anısı vardı. İlkokul dördüncü sınıfta kitap kolu anahtar görevi ona verildiği halde.

Çocuk Kalbi" kitabını istediği halde verilmeyip, Ali ve Enver arkadaşlarına verilmişti. Her iki çocuk kalbi:

- Bu okula ders vermeli düşüncesiyle karar verdi kitap çıkaracağım ve okuldaki kütüphanede ki kitapları Bir gül arkadaşının evine taşıma grevini üstlenmişti...

Kütüphanelerde okunması beklenen kitaplar, okumak isteyen çocuklara verilmiyordu.... SINIRLAR, PRENSİPLER, KALIPLAR konuşuyordu ona göre:

BİR MÜDDET SONRA TABIRI CAIZSE HADEME HALIS GÖRDÜ

- Ne yapıyorsunuz dedi...

Olayı anlattı... Halis güldü.

- Yardım edeyim okula getirelim dedi.

Olmaz dedi genç kız...

- Olmaz ders vereceğim... Kitaplar okunmak içindir, saklanmak ve satılmak için değildir...

Kitap, bilgidir...
Kitap, gelenektir,
Kitap, gelecektir! ! ! ...! ! !
Kitap, şimdidir,
Kitap geçmiştir....? ? ? ...

...

UMUT yüklü, gaye, SEVGİ dolu, masum görünüşlü, aşkını kendinden üstün tutan çağının bütün SORUNLARINI taşıyıp ta kurtulma yolunu İMAN Ve DUA' DA bulan genç kızın DUYGULARIYD bunlar...

O bir kurtarıcı bulmalıydı. Ve buldu. O gönül dostuna kavuşmanın bahtiyarlığını duyuyordu.

Kalemi bıraktı. Yavaş yavaş doğruldu. Okumasına devam etti. Kendini yavru bir fidana benzetti. Ve yine hülyalara daldı.... Düşündü...düşündü...düşündü... Kalemi aldı. tekrar bıraktı. Yavaş yavaş doğruldu. Uzaktan gelen nağme seslerine kulak vererek pencerenin önüne geçti.Ve dışarıdaki sessizliği içine çekti. Yine o ses:

-“Yemek Hazır.”

Bütün AİLE sofraya başındaydılar. GÜZEL bir sohbet, UMUT VE SEVGİ dolu, GELECEĞE yönelik AİLE bağlarını koparmamaya çalışan aile tablosu karşıdaydı. O sofradayken MUTLU Ve HUZUR günlerini yazmanın bahtiyarlığını duydu.

Ve tuttuğu günlüklerinin birinci cildini alarak yaşatmaya çalıştığı o GÜZEL günleri bir kez daha anarak gözlerinin önüne getirdi.

Önünde duran bir başka kapalı defterine baktı. İçini çekerek o güzel bir daha geri gelmeyecek günlerini bir daha yaşadı. Bu defteri KORKULAR doluydu. Okumaktan bile korkuyordu. Ve belki de okursa ağlayacağından..
- Okumalıyım... Yüzleşmeliyim.. KENDİNİ BİL, KENDİNİ TANI yolunda yürümeliyim... ..

Her ihtimale karşılık bir kez baktı o MAVİ kapaklı defterine ve sayfasını çevirdi.

YAŞAMIN ilk demlerini hem yazmaya hem de okumaya başladı.

...

17-01-1986

“ Çevremdeki insanların tutuculuğu, kuralcılığı, yıkıcı eleştirileri ve korkuları olduğundan dolayı bastırılmış duygularla iç içe yaşadığım şu dönem, kendimi şanssız ve mutsuz

hissediyorum... Doğu Zihniyeti ve Batı Zihniyeti arasında yaşattığım sınır beni benden kaçmaya itiyor. Ve kendimi tanımıyorum. Susturulmuş ve kastre olmuş bir tembel ağız... Konuşmaktan ve kendini ifadeden aciz...İçimdeki Korkularıyla...

...

Süreyya Aktaş

Yaşama Düşen Gölge

Yalnızım....

Kalabalıklar içerisindeyim... Nedenini bilmediğim bir his... Yürüyorum mavi sonsuzluğa... Acı, tatlı yılları sığdıramıyorum cümlelere... Cümleler dargın kelimelere.. kelimeler ise harflere... "tek bir söze sığdırabilseydim yaşamı" düşüncelerimi parçalardım, yüreğimde tutmaya kıyamadığım güvercinim de... Beyaz gelincikler içerisinde... Bir panter'in pençesinde bulurdum kendime acırken...

"Yalnızım...Yalnızsın...Yalnız"

"Yalnızsınız"

O Söz ki gökleri deliyor... yüreğe şimşek gibi çakıyor, yatağınıza yıldırım düşüyor. Sessizce uyuyorsunuz ay adamın gölgesinde... Bakıyorsunuz, saf uyuyan çocuğa... Kendinle barışık sarılmak ve öpmek istercesine... Sokuluyorsunuz yanına beni kabul et dercesine...

Bilseniz ne kadar hastalık hastasıyım... Bilseniz ne kadar kendini küçük görmeler... Bundandır kalemimin doğum sancıları... Bundandır aynanın yansıması...Bundandır adını yazmaya bile korktuğum öfkem...nefretim... Yalnızlığım... Ben ve Sen! ...

Bu gün de yatağıma yalnızlık düştüğü bundandır. Kalemimin notalar üzerinde gezindiği bundandır...Bilseniz derin okyanusların ıssızlığında bir gölge gibi yüzümü okşadığı bundandır.... Kaygılarım bundandır...imkansızlıklarım bundandır... olmazsa olmazlarım bundandır...Tedirginliğim... sevgisizliğim bundandır... aşka inanmayışım hep bundandır...

Kalabalıklar içerisinde yalnızlıklardır kilime işlenircesine...

Yaşama sevincine düşmüş yağmur taneleri neden bir gölge benden önce yürür...

Yalnızlık

Sana sarılmak seni öpmek istiyorum...
Her yanına dokunmak rahatladığını görmek...

İstanbul, 17 Mayıs 2007
Saat: 21.50

Süreyya Aktaş

? &&&Başarı ve Liderlik&&&?

1. Daha çalışkan, daha olumlu, daha arzulu yaşamak için enerjinizi dolu tutun...
2. Daha kararlı, daha özverili, daha özgüvenli yaşamak istiyorsanız sıkıntılarınıza bir yol gösterici bulun...
3. Bugüne kadar başarısızlıklarınız için ağladınız mı? ..Merdiveni doğru yöne çevirin...
4. Bugüne kadar isteklerinizin ve yapacaklarınızın bir parçası mısınız? ...
5. Başarısızlıklarımın dökümüyüm. Hepsini kabul ediyorum. Ve bağışlıyorum. Deyin...
6. Bu günden sonra yapabileceklerim ve becerebileceklerim üzerinde yoğunlaşacağım. Deyin...
7. Bugünden sonra yaşamınızda neler değiştirmelisiniz? ...
8. Büyük ve kaliteli dev aynasında kendinizi görün....
9. Potansiyelinizi tam ortaya koyun.
10. Disiplinli, karizmatik, süreklilik, sağduyu için profesyonelce davranın
11. Kendinize değil tüm evreni kucaklayın. Katkı sağlayın.
12. Sizce gerçek mutluluk nedir?
13. Potansiyelinizi tam olarak nasıl ortaya koyabilirsiniz?
14. Neler hoşunuza gider?
15. Karar alın? Kendinizi nasıl tanımlıyorsunuz?
16. Her sabah mutluyum ve harikayım. Deyin.
17. Güne başlarken seni seviyorum. Deyin.
18. Seni gerçekten mutlu edecek ve başarılı kılacak nedir?
19. Amacının peşinde koş.
20. Hedefinizin yolu sizi nereye götürüyor?
21. Şizmi güçlünüzü duygu ve düşünceleriniz mi?
22. İmkansızın peşinden koşun.
23. Korkularınızın peşinden koşun.
24. Frenlediklerinizin peşinden koşun.
25. Beynimi yeni şeylerle dolduruyorum. Eskilerini boşaltıyorum. Deyin...

İstanbul 20 Nisan 1998

Süreyya Aktaş

? &&&Başarı&&&?

Başarı... Ne İstedığınızı Bilmektir...
Başarı... Olaylardan Ders Çıkarmaktır...
Başarı... Başarısızlığınızdaki Sestir...
Başarı... Hayırlı Kapıların Anahtarıdır...
Başarı... Kaliteyi Yükseltmektir...
Başarı... Aşağılık Duygusuna Gülmektir.
Başarı... Kendi İmkânlarıyla Yükselmektir.
Başarı... Kabullendiğinizde Sarılır Size...
Başarı... Sevgi Tohumu Eker Size...
Başarı... Elimizde olan varlıklardır

En Önemlisi de BAŞARI başarabildiğinize İNANMAKTIR.

İstanbul 24 Mart 2003

Süreyya Aktaş

? *** Anahtar***?

Sevgili kelebek çocuk...

"Sen bir hiçsin! ... Kendini özgür bırakıncaya kadar."

Geçmişimde olan biten tüm yaşamış olduğum kötü anılarımı bağışlıyorum. İçimdeki "TİRTİL DÜŞÜNCELERİMİ" bağışlıyorum. Daha "VERİMLİ", daha "ÖZVERİLİ", daha "YARDIMSEVER" olmak ve "BAŞARI" için seçtiğim yolu "BAGIŞLIYORUM"

- Nereye kadar gidebilirim gideyim "GEÇMİŞİM İLE GELECEĞİM" arasında en önemli olan "BU GÜN" kelimesinde "DÖNÜŞÜM" noktamı yakalağığımda verdiğim "KARARLARIMI" bağışlıyorum. Uzun yıllar "BAŞARISIZLIĞIN" gölgesinde "KENDİNİ İFADE" etmeden yaşarken "İNANCIM" sonsuz, "BEN, KENDİMİ GERÇEKTEN SEVİYORUM. VE KANDİMİ BAGIŞLIYORUM". İçimdeki kelebek çocuğu da seviyorum ve bağışlıyorum. Bir gün, "TÜRKİYE" sonrada "DÜNYA" beni konuşacak diye düşünün SESİMİ bağışlıyorum. İnsanları "DEĞİŞTİRİP, GELİŞTİRİP, DÖNÜŞÜME" uğrattığım zaman, işte, o zaman bir yerlerde olmanın hazzı içerisine gireceğim. Sevgili Kelebek Çocuk ise hep mutlu ve içindeki huzurla bütünleşecek. Değişim yıldızımın gölgesinde bulunmaktan zevk aldığım, Ve dönüşüm güneşimin farkındalık imajına ulaşabilmesi için elimden geleni yapacağım. DEĞİŞİM YILDIZIMI BAGIŞLIYORUM...

Gelişim ayı ise bana tecrübelerime fark attırarak.

Yaşamım boyunca aldığım "KARARLARI" sonuna kadar götürmeye çalışsam da lakin öyle bir an geliyor ki yıkılmamak için kendimi zor tutuyorum. Geçmişimle geleceğim arasında yaşadığım bu günü farkında lığa dönüştürmeye çalışıyorum. Ve geçmişimi bağışlıyorum. Geleceğimi "BENİ BANA GETİR YAR TRENE" bindirip, sadece bugün için başarı yolculuğuna çıkarıyorum. İnsanları sonuna kadar duyarlılığa davet ederek bakan göz- gören göz ve farklı göz ile yetiştirmeye çalışıyorum. Bakan göz ile soran-sorgulayan oluyorlar. Gören gözle müdahale eden, sorumlu oluyorlar. Farklı göz ile yetiştirmeye çalıştığım insanlarsa sağduyulu ve kişilikli insana dönüşüyorlar. Ve böylece vizyonumu yapmakla yetinmiyor, misyonumla katkıda bulunuyorum. İçimizdeki çocuk, özgürleşiyor, gülümsüyor

Ve farkında lığa varıyor.

Sen, sevgili kelebek çocuk...

"Sen bir hiçsin! ... Kendini özgür bırakıncaya kadar."

Artık "KİŞİSEL GELİŞİM" için "DEĞİŞİM" ve "GELİŞİM" yolunu dönüşüme gönderiyorum. Zihnimin karmaşaya içerisinde olan dolaplarımı düzenliyorum. Fazla "BİLGİLERİMİ" gizli dolaba yerleştirep "ANAHTAR" ile kilitliyorum. Beynimi dört gruba ayırıyorum. Ve her birine de kendi bölgelerinde dörde ayırtıp ayıklıyor ve yerleştireyorum. Benim için önemli olan bölgemi tam teşkilatlı çalıştırmak için dikkat çerçevemi konsantrasyon ile birleştireyorum. Analiz ve bilim bölgemde çalıştığım işleri ve aldığım kurs belgelerini A bölgesine yerleştireyorum. Ve kilitliyorum. Anahtarını "ÇİLİNGİRCİYE" veriyorum. B bölgeye yöneticiliğimi ve idareciliğimi yerleştireyorum ve kilitliyorum. Anahtarı yine "ÇİLİNGİRCİYE" veriyorum. Dosyalama işlemlerimi her an arşivde hazır bekletiyorum. D bölgesine tüm hayal gücümü yerleştireyorum. Her an hayal gücüm benimle olabilecek derecede yalnız atın gemlerinin kontrolü benimle birlikte olacak bir şekilde tutuyorum. Ve ben C bölgeye odaklanıyorum. Vazgeçmeden

kendimi her an yenileyerek ön hazırlık içerisinde bekliyorum. Fırsatları kaçırmamak için kendimi değişime ve gelişime adıyorum. Fırsat çıktığı an şansımı getirecek ve ben dönüşüme uğrayacağım. Günü bekliyorum.

O an Kelebek Çocuk Türkiye' de ve Dünya' da bir numara olabilir. Tekrarlıyorum. Vazgeçmeden yoluma devam ediyorum. C Bölgemi de kendi arasında dörde ayırıyorum. Liderlik için elimden geleni yapacağım. Ve yapıyorum.

Sevgili kelebek çocuk...

"Sen bir hiçsin! ... Kendini özgür bırakıncaya kadar."

Sen bir hiçsin! . Hala kendi sorumluluklarını başkasına yıkmaya çalışıyorsun. Hatta bazen başkalarını suçladığın bile oluyor. "ÖZGÜRLÜĞÜN SINIRLI" Açık yürekliliğim ile söylemek gerekirse yaşadığın beklenmedik sorunlar karşısında özgüvenin de sarsılmalar yaşıyorsun. Çözümlemesi gereken senin kaçtığın sorunlar... Yaptığın hatalardan çıkarman gereken ders kendini bağışlamandır. Yüreğin ve beynin "DENGE" içerisinde değil. Ağzından çıkanı kulağın duymuyor. Kararlarını "ERTELİYORSUN" Sözünde durmuyorsun. Sınırlarından dolayı hep bir mazeret buluyorsun. İçinde sakladığın ve hala çözemediğin yada henüz hazır olmadığı kendinle "YÜZLEŞMEKTEN" kaçıyorsun. Buna hazır olmadığı korkuların ile yaşamının sana çıkardığı "BİLANÇO" çok büyük.

Sen bir hiçsin! ...Kendini Özgür Bırakıncaya Kadar....

Hala kendi sorumluluklarını başkasına yıkmaya çalışıyorsun. Hatta başkalarını değersiz görüyorsun. "YALNIZLIĞIN SINIRLI" Çözmen gereken en büyük sorunun sorumsuzluk. Neden başkasına yıkıp, sığınma ihtiyacı yaşıyorsun. Bir düşün! ... Kendini güçlü hissettiğin zamanları... Ayakta kalmak için çabaladığın günlerini... O günleri düşünürsen seni hep bir adım ileri götüren tutum ve davranışlarını yeniden avuçlarına alma zamanı olduğunun farkına varırsın. Seni başarısızlığa ve reddedilmeye iten çözümlenememiş tırtıl düşüncelerini bir kez daha bilinçli bir şekilde gözlemlemen gerekmez mi? ...

Sen bir hiçsin! ... Hala kendi sorumluluklarını başkasına yıkmaya çalışıyorsun. Hatta başkalarını küçük görüyorsun. Senin gibi düşünen insanlar yaklaşık sen doğduğundan beri etrafında dolaşıyorlar. "CESARET" t veriyorlar, kararlarına destek veriyorlar ve seni motive ediyorlar. Sana güçlerini gösteren insanlardan uzak durmamalısın. Gelişim, değişim ve dönüşüm adına yola çıkmalısın. Daha coşkulu, daha kararlı bir gelecek arzulamalısın. Kendini ifade edebilecek yerler bulmalı aradığın güvence ile ayakta kalabilmelisin. Bunun için büyük amaçlar belirlemeli ve zincirlenmiş kapılarının anahtarını bulabilmek için bir "ÇİLİNGİRCİ" bulmalısın. Zincirlenmiş bir kapının anahtarının başkasında olması ve kaybedilmesi ne acı.

Kelebek Çocuğun sesine kulak verin: Özgürleşin! Gülümseyin! Fark Yaratın! Bütünleşin! "... Ne Kadar Güven İçerisinde Görünürse Görünsün, Çocuk, Genç, Yaşlı; Zengin Ve ya Yoksul Tüm Canlı Varlıkların Sana Gereksinimi Vardır. Kendinizin Armağan Olduğunu Unutmayın. Gezebiliyor, Duyabiliyor, Görebiliyorsunuz. Farkında lığa varın...

İSTANBUL 14 ŞUBAT 2005

Süreyya Aktaş

? *** Korkuların Özgürlüğü 1 ***?

Gülümse Kadın Ve Kelebek Çocuk

Gülümse Kadın: - Bağımsız, özgür, rahat yaşamak istiyorum. Kocam benliğimi buldurmuyor

Kelebek Çocuk - Sınır koy zaafını kullandırma...

Gülümse Kadın - Huzura kavuşmak istiyorum. Basit ama cevap veremiyorum. Belki de Allah yanına almalı.

Kelebek Çocuk - Kendine Güven

Gülümse Kadın - Düştüğüm zaman kalkabiliyorum. Tek başıma varolma savaşı veriyorum.

Kelebek Çocuk: - Kendine Güven

Gülümse Kadın - Bayan olmanın verdiği zorluklar var. Kadınları aşağı görüyorlar.

Kelebek Çocuk - Güçlüklere kanat aç ve onları benimse

Gülümse Kadın - Amacım tek başıma da olsa varolma mücadelesi vermek

Kelebek Çocuk - Korkularınla yüzleş. Bu kadar tembel ve iş kolik olmak niye

Gülümse Kadın - Temel ihtiyaçlarım. Barınma ve başarı

Kelebek Çocuk - Hedeflerin için kalemi eline al

Gülümse Kadın - Kendimi suçluyorum. Para hırsı her yerimi bürümüş. Her şey para diyen bir ses ısrarlı

Kelebek Çocuk - Karşılıksız vermeyi dene

Gülümse Kadın - Haksızlıklar var.

Kelebek Çocuk - Nerede ve nasıl durumdalar

Gülümse Kadın - Kendi başıma güçlüyüm. Şu anda eş bağımlıyım. Güçlü olmak istiyorum.

Kelebek Çocuk - Karşılıklı bağımlılık ve bağımsızlığın için fotokopiciden nüfus cüzdanı çektir.

Gülümse Kadın - Maddi olarak bağımsızlığımı elime alıp özgür yaşamak istiyorum.

Kelebek Çocuk - Evlilik cüzdanının yanında oldukça bağımsız ve özgür yaşarsın.

Gülümse Kadın - Kimsenin yaşamıma müdahale etmemesini istiyorum.

Kelebek Çocuk - Kendini ifade et. Ve Hayır Demesini açık yürekliliğinle öğren.

Gülümse Kadın - Boşanma durumunda bir müddet ayrı kalmak istiyorum. Hatalarımı görüyorum. Kocamın da görmesini istiyorum.

Kelebek Çocuk - Kendini değiştir. geliştir. dönüştür ve farkında lığa var.

Gülümse Kadın - Başarısızlıklarım var. Başarı İstiyorum.

Kelebek Çocuk - Temelini at... Ve adını belirle...

Gülümse Kadın - Her insan değerlidir.

Kelebek Çocuk - Sen de değerlisin...

Gülümse Kadın - Eve sığmıyorum. Yaşadıklarımın altında eziliyorum

Kelebek Çocuk - Coşkun sular gibi ev duvarların oluk oluk olup taşsın. Tüm insanlar bundan yararlınsın

İstanbul, 2006

Süreyya Aktaş

? *** Korkuların Özgürlüğü 2***?

Gümüş Adam Ve Kelebek Çocuk

Gümüş Adam - Mutluluğun birinci kuralı para
Kelebek Çocuk - Paranın kuralı kendini tanı.
Gümüş Adam - Başkaları için yaşamak değil
Kelebek Çocuk - Kendin için yaşa
Gümüş Adam - Başkalarını değiştirmek için
Kelebek Çocuk - Kendin değiş
Gümüş Adam - Karım ile koşulsuz güvenme ihtiyacı
Kelebek Çocuk - Kendine güven
Gümüş Adam - Asla evlenmem bir daha
Kelebek Çocuk - Hayat çok kısa...değmez bir kıza
Gümüş Adam - Asla aldatmam insanları
Kelebek Çocuk - Aldanma...Aldatma...Dürüst Ol...
Gümüş Adam - Sevgi ve saygı yıpratmasın
Kelebek Çocuk - Sonunda aşk var.
Gümüş Adam - Bırak isteyen istediği gibi yaşasın.
Kelebek Çocuk - Sende istediğin gibi yaşa
Gümüş Adam - Mükemmel olmaya çalışmalıyım.
Kelebek Çocuk - İnanç sahibi ol
Gümüş Adam - Topraklı yollardan geçerken üzülüyorum.
Kelebek Çocuk - Karanfil ek.

Süreyya Aktaş

? *** Korkuların Özgürlüğü 3***?

Güneş Adam ve Kelebek Çocuk

Güneş Adam: -Bildiğim doğruları, inandığım şeylerden menfaat uğruna vazgeç dediklerinde...

Kelebek Çocuk: - Devamlı aynı şeyleri tekrarla.

Güneş Adam: - Menfaatleri için değişebilen insanlarla sohbet etmek...

Kelebek Çocuk: - Sohbet et! ... Unutma sana ihtiyaçları var.

Güneş Adam: - Rahat olurdum. Bir şey yapmam...

Kelebek Çocuk: - Oturma odasına 1 koltuk, 2 kanepa al. Rahat otur. Tembelleş...

Güneş Adam: - Hadiseleri biraz daha süslerdim.

Kelebek Çocuk. - Bırak hadiseler dalında doğal kalsın.

Güneş Adam: - Düşmanlarımı öldürürdüm.

Kelebek Çocuk: - Düşman öldürme! ... Kendini bağışla... Yaptıklarını unutma...geri dönüşüm kutusuna boşalt. Çıktı almayı unutma...

Güneş Adam: - Şu an için boşluktaayım

Kelebek Çocuk: - Doldur kadehi hiç boşalmasın aşkın...

Güneş Adam: - İyi bir insanım sanıyorum.

Kelebek Çocuk: - Zannetme! ... Karar Ver.

Süreyya Aktaş

? *** Korkuların Özgürlüğü 4***?

Huzur Adam Ve Kelebek Çocuk

Huzur Adam- Yine aynı yaşamaya devam ederdim. Çünkü bir günde kendini değiştirmek riyakârlık olur.

Kelebek Çocuk - Olmaz. Çünkü yarına çıkacağın belli değil. Öyleyse, bir günde olsa değişikliği yaşa.

Huzur Adam - Öncelikle kendimi değiştirmeye başlardım. Bu yavaş, yavaş çevreme yansırı.

Kelebek Çocuk - Geliş, değiş, dönüş, fark et. Önce çevrene değil. Kendine yansıt.

Huzur Adam - Kendimi değiştirdikten sonra sorunlarımı çözmeye çalışırdım.

Kelebek Çocuk - Kendini ameliyat masasına yatır. Analiz sonuçlarını kağıda aktar.

Huzur Adam - Tüm hayatımı yeni baştan yaşamak için, daha doğrusu düzeltmek için bir şans daha isterdim.

Kelebek Çocuk - Şans kapını çalıyor olabilir. Ön hazırlık ve fırsatları kaçırmamak için bakmak ve görmekten uzaklaş, farkında ol.

Huzur Adam - Kendime göre mükemmel, çevrem ile uyumlu anlaşılabilir biriyim.

Kelebek Çocuk - Öylesin. Kendine dürüst ol. Kendini suçlama ve kendini küçük görme

Süreyya Aktaş

? *** Korkuların Özgürlüğü 5***?

Onur Şövalyem ve Kelebek Çocuk

Onur Şövalyem: - Tüm sevdiklerinle helalleşirdim.

Kelebek Çocuk: - Sizi tutan ne? Temizlen öyleyse, papaza git günah çıkar.

Onur Şövalyem: - Herkesi sevgiyle selamlardım.

Kelebek Çocuk: - Öyle değil mi sin? Gülücük at. :))))

Onur Şövalyem: - Ölümden sonra yakınlarımın takınacağı tavrı planlardım.

Kelebek Çocuk: - Önce kendi takınacağın tavrı planla. Onlara değil kendin için onur kolyesi tak

Onur Şövalyem: - Sıradan bir günmüş gibi iş mesaimi, ifa ederdim.

Kelebek Çocuk: - Onurlu bir gün, günü yaşa

Onur Şövalyem: - Hoşgörümü yüceltir, tüm insanlara sunardım.

Kelebek Çocuk: - Bak, gör, fark et, yücel ve sun...

Onur Şövalyem: - Çocuklarıma nasihat vecizeleri yazardım.

Kelebek Çocuk: - Önce nasihati kendine yaz.

Onur Şövalyem: - Hayatımda bir şekilde yer almış insanlara ulaşmaya çalışır ve helalleşirdim.

Kelebek Çocuk: - Papazdan çıktıktan sonra bir 'alo' de. ve otobüse atla ve git gidebildiğin yere...

Onur Şövalyem: - İnsanlara daha fazla nasıl yardımcı olabilirim diye araştırırdım.

Kelebek Çocuk: - Araştırmanı kendini tanıman için yap.

Onur Şövalyem: - Dini vecizeleri yerine getirirdim.

Kelebek Çocuk: - Takıntı Yapma... Mucizeleri Fark Et

Onur Şövalyem: - Şiir kitabı ve kasetimi çıkarırdım

Kelebek Çocuk: - Değişimi böyle yakalarsın. Çıktı. Al

Süreyya Aktaş

? *** Korkuların Özgürlüğü 6***

Sağlık Adam Ve Kelebek Çocuk

Sağlık Adam: - Eksik kalan işlerimi tamamlardım.

Kelebek Çocuk:- Dikiş iğnesi ve iplik al. Yama yap. Dikişe başla...

Sağlık Adam: - Kendimin istediğimde başarılı bir çizgi çizeceğime inanıyorum.

Kelebek Çocuk: - Yaşınız kaç? Ne zaman kendinize inanacak ve isteyeceksiniz

Sağlık Adam: - Kendimi sağlıklı, güvenli, fakat, sıkıntılardan dolayı stresli görüyorum.

Kelebek Çocuk: - Stresi ve sıkıntıyı düşündükçe rahatlık, sağlık, başarı, güveni kaybedeceksin sonunda

Süreyya Aktaş

? *Hayatta Beklentilerimiz, İşte Gerçekler...***?**

Sevgi Aşla! ...
İş Arkadaşlarınla İyi Geçin! ...
Kendinle dost Yaşa! ...
Bir Ağaçta Sen Dik! ...
Kitap Oku! ...
Kendin Ol! ...
Gül! ...
Şımarma! ...
İyi İnsan Ol! ...
Her şey ol! ... Ama, Hiç Olma

Türkiye Gazetesi " Genç Türkiye Köşesi
8 Aralık 1999- Perşembe

Süreyya Aktaş

? ***KALİTE İnsanın KENDİSİDİR***?

Yoksa bütün isteklerinden vazgeçip; sadece hayatının kaliteli bölümü olarak gördüğün aile ve mesleki beklentilerine mi dönmek istiyorsun... Sadece başkalarını mutlu etmek için, kendinden, özünden uzaklaşarak karar verip, sevmediğin işyerine mi gidiyorsun...

— Kendine Ben Ne Yapmalıyım? Diye sordun mu? Belki bir kez daha sormalısın...

Yaşamına (nasıl ve niçin) ? Bilgi, Beceri, Üretkenlik katmak istediğini bir kez daha kendine sorduğun da, cevaplayabiliyorsan o zaman belki de gerçekten Karar noktasındasındır. Verdiğin her karar için sana saygı duyarım...

— Kendine Ben Ne İstiyorum? Diye sordun mu? Belki bir kez daha sormalısın...

Yaşamına (nasıl ve niçin) ? Kazandıklarını, kaybettiklerini, öğrendiklerini ve ertelediklerini gözden geçirmen gerektiğini bir kez daha sorduğunda, cevaplayabiliyorsan o zaman belki de gerçekten Başarı noktasındasındır. Aldığın her başarı için sana saygı duyarım.

- KALİTE İnsanın KENDİSİDİR...

Yaşamına (nasıl ve niçin) ? Mesleki, Çevresel, Ailesel, Kişisel sorunları renkli mandallarla ipe tutturulması için gözden geçirmen gerektiğini bir kez daha sorduğunda, cevaplayabiliyorsan o zaman belki de gerçekten Farkındalık noktasındasındır. Yaşamayı seçtiğin için sana saygı duyarım...

- KENDİM Her Toplumun BİREYİDİR
- BİREY bir DEĞER Temsil Eder...
- DEĞER ZİYAFET ÇORBASIDIR...

- Bir kez daha kendine sor? En yüksek değerim nedir? Dünyaya ne katkı sağlayacaktır... Çorba yapın ziyafet verin:

GÜÇLÜ YANLARINIZ: Sevgi... Saygı... Hoşgörü... Başarı... İrade... Birliktelik...

ZAYIF YANLARINIZ: İradesizlik... Başarısızlık...Hoşgörüsüzlük

İstanbul, 24 MART 2003

Süreyya Aktaş

? ***Kelebek Çocuk***?

Senin hakkında karar vermesi gereken sensin. Senin yaşamın hakkındaki düşüncelerin önemli. Aşmakta zorlanacağın kişide yine kendinsin. Zincirlenmiş hayat kapının anahtarı yalnızca senin elinde... İyiler her zaman şeytan, kötüler her zaman melek rolündedirler. Bu ikisi arasında gidip gelenler cin rolünü kabul edenlerdir. Yaşamının önemli anlarını görebilmek ve farkındalık boyutunda yaşamasını öğrenebilmek için daima hep ileri düşüncesini benimsemektir. Toplumun senin gibi canlılara ihtiyacı olduğunu unutma... Projelerinde istikrarlı durur ve görevine ara vermeden kararlı gidersen, tüm acıların bitecektir. Mutluluk dağıtacaksın. Yaşamının plan ve projesini dış dünyana duyururken buna inancın çok büyük olsun. Geleceğin için geliş. Geçmişin için değiş. Bu gün için iç dünyana dön. Öz benliğine... Sağduyuna selam ver. Ben Enerjyim... Ben Bir Hiçim... Ben Kelebek Çocuğum... Dönüşümüne adım at. Yaşamını başkalarına teslim ettiğin an yaşam felsefenden uzaklaşmışsın demektir. Bu da içinde yaşatacağın sinir krizlerin için mum yakmaktır. Eğer, Kelebek Çocuğa dönüşüm yaparsan, bu iletişim başlamadan önce ne verebilirim diye düşünebilmelisin. Huzurlu ve sevecen bir ilişki, olumlu ve olumsuz yönlerini kabul edebilirsen, içinde sakladığın tırtıl korkularını bırakabilirsin. İnsanların yaşamına farklılık getirmek, yazmak, gezmek, karışıklığına çözüm üretebilirsen, başarı merdivenini doğru duvara yaslamışsın demektir. Kimsenin yaşamına karışmasına izin verme... Ağaçların tepesinde oturup çevrene baktığında, Yalnız bugün için yapmayı düşündüklerini hayata geçirmen ve hayatta ayakta kalabilmek yükünün azlığına da dikkat et. Eğer bir el omzunuza dokunuyor ve siz hala göremiyorsanız yazgınızı kelebek dokunuşu ile görüntü gelecektir. Sinir krizleri yaşarken, etrafına gülücük at. Başarısız, hissi ve benlikte bastırılmış duyguların için sağduyulu ol. Yıkıcı, bencil, ikiyüzlü, yalancı yüzlerle karşılaştığın an başarı sağlamak için kendine güveni, özgür düşünceni yaratıcı gücünü ve hoşgörünü kaybetme. Kararsızlıklarında kendini ifade etmesini öğren. Kendini kaybetmek adına da olsa menfaatlerini ve riyayı Zenginlik ve mutluluk adındaki iletişim anahtarınla değiştirmelisin. Aşırı ilgine sınır koy. Özgüvenini artır. Şefkatli ve ağırbaşlı yaşamak istiyorsan, zaafını kullandırma. İlham perisini bilgi ve becerilerinle yüzleştir. Hak ve adil davranmak için kararlarını ver. Disiplin sahibi ol. Ve hayata geçireceğin her şey sana büyümende yardımcı olacaktır. Mademki seviyorsun beni... En ince nokta mı kırma. Dokunma, rüzgar ile savrulan yüreğime Essin dilediği yere Tutunamadığım dallara Mutluluk savrulsun etrafıma Haykır dağlara ovalara Aşkımız büyüsün...

İstanbul, 11 Eylül 1998

KELEBEK ÇOCUK

Süreyya Aktaş

? ***Kişilikli Ve Sağduyulu Yaşam***?

Gülmek ve ağlamak duygularını daha çok yerinde kullanın.

Bundan sonra daha çok çaba harcayın.

Daha iyiye doğru merdiveni doğru tepeye yerleştirin.

Yeteneklerinizin farkına varıp, yeni yollar deneyin.

İletişim için kişisel gelişiminizi tamamlayın. Dönüşüm sağlayın.

Başaracağım. Diye düşünün Ve bütün benliğinizle bunu duyumsayın.

Daha çok resim yapın... Daha çok müzik dinleyin... Daha çok kitap okuyun.

Geçmiş değil, bugünü yaşayın. Geleceğiniz için endişelenmeyin. Tereddüt yaşamayın.

Her gün hayvanlara, bitkilere ve insanlara Merhaba diyen sevgi cümleleri söyleyin.

Dert dinleyin. Sorun değil Çözüm üretin.

Başarı için devamlı okuyun. Nezaket kurallarını unutmayın.

Daha çok şiir, fıkra, öykü, güzel söz ezberleyin. Paylaşın.

Her gün oyun oynayın... Oyun sandığınıza bir oyun yazıp koyun. Ve anahtarını kaybetmeyin

Az konuşup, daha çok dinleyin. Fiziksel, ruhsal, sosyal, zihinsel olarak dengede durun. Kendinizi tanıma yolları arayın.

İstanbul, 14 Mart 2003

Süreyya Aktaş

? ***Koza ve Kelebek Çocuk***?

Ben Koza!

Bir ağacın yapraklarının üzerinde duruyorum. Yaprak yiyorum. Karnım aç değil.

Amacım içimdeki

*** KELEBEK ÇOCUĞU" özgürleştirip, gülümsetip, farkında lığa vardırmak. KELEBEK DOKUNUŞU ile zincirlenmiş kapıları anahtarla açıp. İçimde sakladığım KOZA duygu ve düşüncelerimi, aydınlanmış ifadesiyle yüreğimden çıkarıp, yüzüme aksettirmek istiyorum. Kabuğumu, KIRINCAYA... Kadar. DEĞİŞİM... DÖNÜŞÜM... GELİŞİM... molaları ile BENİ BANA GETİR YAR TREN yolculuğumda farkında lığa varıyorum. AY'A, YILDIZ'A, GÜNEŞ'E yöneliyorum. Bütün dünyanın kanadı oluyorum.

,Ben Kelebek Çocuk! ...

Benim, Sağduyum... Kendini İfade, Benim, Kendim Olacağım, İnisiyatif, Rahatlık, Benimsemiş, Çocuksu, Sade, Doğal, Özgür, Espri, Samimi, Enerjik, Konuştur, Hak etmek, Farkındalık, Saygı, Hoş Sohbet, Huzur, Empati, Özgüven, Gülümse, Sınır Koy, Zaafını Kullandırma...

Hayır! Yeter ARTIK... Çektiğim Bu ÇİLE diyen sesim...

Artık Kişisel SORUMLULUK ve FARKINDALIK için kucağımı açıyorum. Benimle birlikte yolculuğa çıkan çiçeklerim ile beni bana getir yar trene biniyorum...Kendini ifade yolculuğuna çıkıyorum

İSTANBUL 11 EYLÜL 2000

Süreyya Aktaş

? ***Kozakelebek***?

Sevgili KOZA Arkadaşım...

Eğer yeniden hayatınızı kuracağınızı bilsem, mutlu olmak için yola çıkmanıza,
Eğer yeniden en çok nereye gidebileceğinizi bilsem, engellerin üzerine gitmenize,
Eğer motive edecek yerlerinizi bilsem, içinizdeki sese dönmenize,
Eğer hayatınıza nereden başlamanız gerektiğini bilsem, beynimizi kemiren, çözümünü
bekleyen o kadar sorunlu düşüncelerinize, Dönüşüm yaptırırdım. Biliyorum ki hepimiz
geçmişimizde olumsuz çok şeyler yaşadık. Yaşadıklarımızı sizin adınıza ve kendi adıma
boş bir çerçeveden çöp kutusuna atıyor ve temizliyorum. Yeniden bu çerçeve içerisinde
kendimi ve sizleri geliştiriyor, değiştiriyor ve dönüştürüyorum. Kendime sizin adınıza bir
banka hesabı açıp, içine sağduyu tohumlarını yatırıyorum.
Ve ben sizin için kendimi dönüştürüyorum.

—Uyuşturucular ve ilaçlar zayıf insanların sığındıkları birer tapınaktır.”

Unutmayın. Bana beni yada sizi bana getiren olaylar karşısında hayatımı bir daha
gözden geçirmem gerektiğini ve dönüşüm kapımdaki "FARKINDALIK" boyutunu sizlere
öğretmem gerektiğini bir kez daha vurguluyorum. Artık bunu nasıl yapmalıyım
demiyorum.

Sizin adınıza:

- Daha çok aynaya bakıyorum.
- Daha çok gülüyorum.
- Daha çok yenilikler yaparak yeni insanlar tanıyorum.
- Daha Çok farkında lığı yakalıyorum.
- Daha çok bu benim için ve sizin için bir yaşam biçimi olmalı diye düşünüyorum.

Sevgili KOZA Arkadaşım:

Ben sizler için çalışıyorum.... Korkularınızla yüzleştirim... Peki Benim için siz ne
yapmalısınız? ... Kendinize sordunuz mu? Lütfen. Kendinize sorun. Bir kez daha...
Düşünün kendinize ve başkalarına neler yapabileceğinizi...

Emek Sabır İster.

Başarı Azim İster.

Kendinize güvenin

Başkalarının güvenin...

Zihinsel, Sosyal, Fiziksel yapısına katkı ve üretkenlik sağlayın...

İstanbul, 20.11.2000

Süreyya Aktaş

? ? ? ...! ! ! Bilgi Adam! ! ! ...? ? ?

BİLGİ ADAM

BUGÜN senin için yeni bir gün ve yeni bir başlangıç olabilir. Kararlarını alırken üzerine alacağın kişisel sorumluluğunla herkesi bir adım yukarı çıkartabilirsin. Sorunları açmak için kötülük yapabilecek insanlardan kaçmak doğru değil. Üzerine gidebilmendir. Kendini ifade ve paylaşım peşinde hayatının geri kalan kısmını huzurlu ve mutlu geçirebilirsin. Geleceğe odaklanıp, Yalnızlık korkun ile yüzleşebilirsin. Sağduyun seni umutlu ve neşeli yapacaktır. İyi Çocuk ol. Güneşe yönelircesine bir ilgi bekliyorsan, şunu unutma ki insan kendisini değiştirerek yola çıkmalı ve bu yolda istediği amaca ulaşabilmesidir. Coşku ve bilgi bulaşıcıdır. Liderler her an, her dakika heyecan verici değişim aracı olarak yıldıza yönelirler. Elindeki hobine sahip çık. Ve en iyisini yapmaya çalış. Bilgi Beceridir. Kendinizi Özgür Bırakın. Ayakta olmanızın mutluluğunu yaşayın. Unutmayın!

Kelebek Çocuğun sesine kulak verin. " Özgürleşin! Gülümseyin!
Fark Yaratın! Bütünleşin! Ne Kadar Güven İçerisinde Görünürse Görünsün, Çocuk,
Genç, Yaşlı; Zengin Ve ya Yoksul Tüm Canlı Varlıkların Sana Gereksinimi Vardır.
Kendinizin Armağan Olduğunu Unutmayın. Gezebiliyor, Duyabiliyor, Görebiliyorsunuz.
Farkında lığa varın"

İstanbul, 2004

KELEBEK ÇOCUK

Süreyya Aktaş

Ah Şu Beklentiler

Amacı yok mudur ki sevdamin
Hayata damgasını vurmuş.
Şen Şakrak yırtılır dağlar
Umuda koŐar bir can yűrek...
Bahanelerle gelen yırtık karga
Ekmeğini arar bahçe korkuluğunda
Karanlığı bekler bir el...
Leylak kokuları ile sűslű
Esrarlı, havada çalan ses
Neyzenin notalarında oynar
Tahterevalli de iki kiŐidir...
İsimsiz... Őarkılara denk
Leopar... Őırları ele verir...
Eski anılar kaynar
Riyakârsızlığa koŐarcasına...

İstanbul, 20 Ocak 2008

Sűreyya AktaŐ

Aile

Ansızın çıka gelen bir eve misafir isen...
İlgili olmalısın hem kendin ile, hem evin ile...
Laz, Çerkez, Kürt, Türk ayırtmaksızın evlendiğin ile...
El ele ver... koş
dostluğa...barışa...birlikteliğe....

Süreyya Aktaş

Anes

Hayata renk katan utangaç,
Ayırdı tohumları çiçeğinden.
Mutlu ormanda oturup,
Dokundu yüreğine vicdan

*** Umudun peşinden koş...

Sebepsiz bahanelerin etkisi
Emanete ters düştü yalan
Nefret kine dönüşünce
Adalet kayboldu yerinden
Letafet çiçeği solunca
Asalet kibirlendi

*** Riyakârlığın peşinden koş...

Onur ayaklar altında
Lüzumsuz işleriyle
Sabır kalmadı millette
Uğursuz, umutsuz

*** Nefretin Peşinden koş.

İstanbul, 3 Mart 2008

Süreyya Aktaş

Ay Adam

Bu gün Karar Ver.
Geçmişinde yaşattıklarınla yüzleş...

Dünya Turuna Çık...
Elinde Kocaman bir sıfır tut...

Dn ve Bak Aynaya
Kendini Aynada hisset...

Karşındakini Kendin gibi gör...
Bastırduğın duygu, Dünya Keşfidir.

Kendini Keşfet, Asla vazgeçme
Kendin gibi Yaşam Çiçeğe sahip çık...

İkbal sahibi ol. İnsanlara kismet aç

Süreyya Aktaş

Ay Dede

Genç adam siyah takım elbise giymişti. Ufak, siyah benekleri olan sarı bir kravat takmıştı. Saçlar kısa kesilmiş ve sınıf kapısının önünde ayakta öğrencilerine bakıyordu. İmtihan saatinin bitmesini bekliyor, sonra da imtihan sonuçlarını sınıf başkanına uzatıyordu..

Hatice sınıf başkanıydı. İpek fon kâğıdını andıran, evrakın üzerindeki sınıfta bulunan öğrencilerin isimlerini ve aldıkları puanları okuyordu.

Ben işe, fon kâğıdını ipek kadife kumaşa benzetmiş, meraklı gözler ile kendi adımları aradığım sırada ailemin bazı fertlerinin de bu imtihana girdiğinin farkına vardım. Kazanmışlardı. Başarılı olmuşlardı.

Peki, ben bu kumaşa neden işlenmemiştim. Sevinç ve üzüntü arasında gidip gelirken, dayanamayıp, kapıda duran karizmatik öğretmenime:

- Ben ne zaman imtihana gireceğim. Derken;
- Öğretmenim ise bu imtihana girmene gerek yok. Diyordu

Nedenlerimin gerekçesinde gerekenleri ararken ısrarlı kelimeler ve meraklı bakışlar ile yaşamı irdeliyordum.

- Sen imtihana girmeden kazandın. Diyordu.
- Ne olur... Beni de imtihana alın. Ne olur.

Hatice devam ediyordu.

Ayşe- 1 / Ali- 10 / Hatice- 100 / Enver- 200/
Ömer-3/ Ahmet- 15 / Sevil- 200/ Osman- 800/

Ben hala neden imtihana alınmadığım için sorular soruyorum. Bazen içselleşiyor bu durum... Ne olur...

Birden kendime geliyorum. Zilin sesi ile... Bahçeye çıkıyoruz. Gökyüzü ne kadar aydınlık... Yıldızlar ne kadar berrak bugün.

Ay, gökyüzünden iniyor. İki elimi konuyor bugün...

Hatırlar mısın öğretmenim bize öğrettiğinizi... Benim atalarım da hep aynısını farklı söyler...

“ Ay’a bakarsanız. Peygamber Efendimizin yüzünü görürsünüz.”

Bu gün AYDEDE Çok farklı öğretmenim. Elimde tutuyorum öğretmenim.

Bu gün AYDEDE Bir balon kadar renkli öğretmenim. Elimde tutuyorum öğretmenim.

Bu gün AYDEDE İle birlikte çevreme, aileme renkli yıldız ışık saçıyor öğretmenim.

Bugün herkes nasiplensin öğretmenim. Bugün bireylere ve topluma rahmet yağıyor öğretmeniz...

Kendini ifade etmeye çalışıp, bir türlü hal ve hareketlerini, kontrol altına alamayan, güven ve cesaretsiz bir duygu sergileyen, başarmak arzusu içerisinde amaç belirleyen, mantıklı ve esnek olan, azimli ve sabırlı olan üçlü ile kelebek kanatlarını kuvvetlendiren geleceğimiz kendinden emin düşünceleri için:

Bugün sesim güneş ışığı kadar sıcak öğretmenim... Ne olur inat etmeyin... Sınavsız eğitimler başlasın, sokaklarda okumayan, sevgi yüklü, sevecen, istek dolu sağlığı yaşatın sağduyunuz ile...

Sağduyu ile kalın

Süreyya Aktaş

Ayça

Ay gibi parlaktı yüzü
Yaşamı mum ışığı
Canı sıkıldığında koşardı coşkuya,
Alırdı espriyi koynuna

İstanbul, 2 Aralık 2007
Saat:19.17-Ev

Süreyya Aktaş

Ayna

Amacın varsa yok olup gitme
Yaşam güzel sakın terk etme
Nefretin yanında benimle gelme
Aylak, aylak dolaşıp, kendini üzme.

Ayranın bardağında bol,
Gel gümüş tepside...

Nezaketin tabağında bol,
Gel altın tepside...

Yardımsaver çatalında bol,
Gel yakut tepside...

Adaletin kepçende bol,
Gel, mutfağının değişiminde

Herşeye rağmen hissedilen
Farkedilen, görünebilen,
Bakabilenin, an' a dokunabilendir
Ayna...

Merhametiniz bol,
Fedakarlığınız daim olsun

Ayna söyler zaten, en doğrusunu
Sizde anlarsınız...

Süreyya Aktaş

Aynadaki Aşk

Yüreğim bir volkan,
Ben ki sana vurgunum.
Ve ben ki senin ile varım.
Sen, varsan ben O...
Yanında olmanı istiyorum...
Sana gönlümün derinliklerinde ki
Bu apansız Yunus'un aşkıyla,
Yoğrulmuş hamuru serpmek...
Senin ile olmak, senin yanında
Var olmak
Sana sahip olmak değil,
İçimde ki ateşi söndürmek hiç değil.
Yoğrulmuş aşk hamurumda,
İşte benim aynam diyeceğim...
O İnsanı yokluktan var eden gücünle
Seni kaybetmemek için,
Çaresizliğimi pişireceğim...
Neyim ben dediğim,
Kalbimin ücra köşesine sakladığım
Ve hep kaybolmuşluğun,
Yitirilmişliğin içerisinde
Seni bana getiren o ses...

Ses ki gökleri deler,
Yedi kat merdivene tırmanır.
Ve gönül sesine konar.
Ayakta kalmak,
Ve senin yanında
Hamuruna tuz olmak ister.
Çağır beni yanına,
Yoluna ereyim
Bir çanak dolusu su içeyim.
Çağır ki gökte ki yıldızın, güneşin
Yerde ki toprağın, suyun, emeğin olayım.
Sen varsın! ...
Sen yoksun! ...
Bazen evrende yer alırsın,
Bazen sıkıntı içinde eziyet çekersin.
Gönül dermanı içerisinde,
Kara gözlü bir ceylan gibi...
Dağlara kaçarsın....
Ve ben ki sana
Yüreğimde bir suç gibi...
Anlatamadığım sevda kuşuyla,
Kaçmak...
Firar etmek gelir içimden sessizce...
Çünkü, çaresizliğimin
Ve tek taraflılığımın
Ve belki de bencilliğimin
Öfkesini yaşıyorum.
Karar verip, bu öfkemi
Sevgiye dönüştürme,

Ve sana sahip olma zamanı,
Aşka sahip olma zamanı bugündür...
Bu gün, dünden daha yakın...
Yarındansa daha gerçek...
Gerçekler ormanının renklerinde sen
Ve beni ben yapan bir gövde...
Kök salmış yaprakların arasında
Bir meyvenin unutulmuşu gibi...
Ben ki! ... sana vurgun! ...
Ben ki! ...sana hayran! ...
Ben ki! ...sana bitkin! ...
Gökyüzünden akan,
Pembe gözyaşlarıyla ıslanmışım.
Çevreme saçılan
Gökkuşuğu olamadım seninle...
Yüreğimin beni nereye götüreceğini
Bilmeden
Seni yakacağım...
Bir ormanı kibritin yakışı gibi...
"Aynada Aşk Var" sözlerini duymak için

Süreyya Aktaş

Aynadaki Ben

Gönlü gülerken, gözleri ağlar.
Bazen tam tersi olur. Yürek ağlar
Tıpkı tırtılın kelebekleşmesi gibidir.
Aynadaki ben yüzleşir.
Ağlamak ve gülmekse sonun
Öl risk alacağına, yaşam koyun
Ağlamak inek olma sanatıdır,
Yalnızsındır o zaman
Gülmek kuş olma sanatıdır
Özgürsündür o zaman
Karar ve Cesaret oradadır
Yaşa canın çıksın
Risk alanda aptaldır.
Beyin aritmetiğini kabul et zaman.

Süreyya Aktaş

Bağışlamak

Bağışlayın? ? ?

Bağışlayın...

Bağışlayın! ! !

Geçmişinizde yaşadıklarınızı
Kötü Anlarınızı
İçinizdeki Korkularınızı...
Bağışlayın...

Daha Verimli,
Daha Özverili,
Yardımsever Olmak İçin...
Bağışlayın! ...

Gidebileceğiniz ufku
Yola çıktığınız taşıtınızı
Gelecek İçin gelişiminizi
Geçmişinizin değişimini
Bugünün dönüşümünüzü
Noktanızı...
Soru işaretlerinizi? ? ?
Ünlemlerinizi! ! !
Bağışlayın! ...

Kendinizi ifade etmediğiniz
Başarısızlıklarınızı...
Yapamadıklarınızı...
Keştiğinizi sevmediğinizi
Bağışlayın...

Ve Karar Verin...
Değişim Yıldızınızın Gölgesinde Bulunmaktan
Zevk Aldığınız Dönüşüm Güneşinizi
Gelişim Ayınızın Tecrübelerine Sarılın
Kendinizi bağışlayın...

İstanbul 11 Eylül 1998

Süreyya Aktaş

Başarı

Eğer, ne istediğini bilersen, o gün
Yaptıklarının sonuçlarını fark edersin.

Öğrendiklerinle harekete geçer,
Peşinde olduğun isteklere ulaşırsın...

Davranışlarını değiştirdiğin gün
Üretkenliği de başarırsın.

Başarı, tembel oturup,
Özgürlük korkunla yüzleştiğin gün

Çevrene, Ailene, Mesleğine
Gül ektiğin gündür.

İstanbul, 2003

Süreyya Aktaş

Bayram Mendilleri

Rahatlığı serpmek için:
Bayram mendilleri topladım
Emekler yerleştirdim...Nazikçe:

Dürüslüğü kimseye kaptırmayınca
İl il dolaştım... Yakaladım özgürlüğü
Lüzumsuz işlerden arınıp,
El çırparak gülümsedim...

Rahatlığı serpmek için:
Bayram mendilleri topladım
Emekler yerleştirdim...Nazikçe:

İstanbul, 18 Şubat 2008

Süreyya Aktaş

Ben Benim... Sen Kimsin...

Ben... Benim aslında
Adım Süreyya, soyadım Aktaş
Doğunun Paris'inde doğdum.
Sevmediğim okullarda okudum...
Kız Meslek Lisesini Bitirdim.
Sevmediğim branştan diploma aldım
- Ev Ekonomisi, Beslenme, Yemek...
İki ayağım,iki kolum bir de burnum var.
Gözlerim görür, kulağım duyar...
Bakmasını, görmesini, fark etmesini severim...
Ben doğarken göbeğim yanlışıklıkla
Nereye atıldığı belli değil...
Ne okula ne camii avlusuna ;))
Bence de kütüphaneye atıldı...
Üç K harfini severim...
Kalem, Kağıt, Kitap
Bir de mavi ciltli defterleri
Kitap okumasını, müzik dinlemesini,
Yeni insanlarla tanışmasını,
Kursa gitmesini,
Gezmesini,tozmasını severim.
Şiir dünyamdır.
Hayata bağlandığım nokta.
Ne zaman şiir yazmak istesem alır beni götürür.
Çocukluk yıllarıma...
Yalnızlıkların hastalık hastası dönemlerini
Özgürlüğümün tembellik dönemlerini
Amaçsızlığımın vurdumduymaz dönemlerini
Ölümün işkolik olduğu dönemlerini
Korkular içerisinde yaşarken
Buldum kendimi...
İçimdeki sese bir isim koydum...
Adı Kelebek, Soyadı Çocuk
Felsefesi vardır, elbet...
Tüm dünya korkusuz olacak...
Kişilikli sağduyulu,
Soracak sorgulayacak,
Ay, Güneş, Yıldız Vagonlarında
Kültür ve Değerler Aşılacak
Farındalık imajı ile
İnsan davranışlarını sergileyecek

İstanbul, 12 Eylül 2003

Süreyya Aktaş

Beyin Aritmetiği

Papatya, zamanlı tasarım
Emeğe özgü şatafatım
Gök ısrarlıdır semaya
Yüreksiz nezaket sitem ehli
Duygular yüce, ticaret ziyan
Canlılık çember, çene öncü
Para okumak, kitap sağlam
Özel eczanedir yeşillik
Bunların hepsi, ressamım
Kültürüm seninle seyahattedir

Süreyya Aktaş

Bilge

" ... Açık bırak da gel defterini, Yaz, kalemle amaçlarını, Yüreğe dokundur, sarıl, Kararların için değil, Yaşa Yaşamı Özgürce...Gülümse... Farkında"

Bugün, Yaşamına yeni bir ak sayfa AÇ...
Açmak istersen, yaşadıklarını arkanda BIRAK...
Bırakmak istersen, benimle GEL...
Gelmek istersen, yanında bulunsun DEFTER...
Sorunlarını değil, düşüncelerini YAZ...
Yazmak istersen, renklenir KALEM...
Kalem istersen, çoğalır AMAÇ...
Amaçlarını istersen, bağışlar YÜREK...
Yürek istersen, duygularına DOKUN...
Dokunmak istersen, tut avuçla SARIL...
Sarılmak istersen, kararlarını YAŞA...

" ... Açık bırak da gel defterini, Yaz, kalemle amaçlarını, Yüreğe dokundur, sarıl, Kararların için değil, Yaşa Yaşamı Özgürce...Gülümse... Farkında."

13 Ekim 2008

Süreyya Aktaş

Bilgi

Birliktelik ise kararın... İlgiyi topla herkesin... Rüyalarda sonsuzluğun... Gizemi saklı kolunun... İsteğine koşar oyun...

Süreyya Aktaş

Bir Dem Kaldı

Bulutun haşmet haliydi yağmur.
İzinsiz toprağa düşen cemre
Lâl kaldı damlalar yürekte
Anlaşılsaydı... Sorulurdu... Niçin?
Laleler eker- biçersin diye...

Esti rüzgar.... gam elendi
Sahipsiz yürekler çıplaklaştı
Emanet vücûda bir dem kaldı
Nezaket yerine ahuzar aldı

İstanbul- 25 Şubat 2008

Süreyya Aktaş

Bir Saba Makamı Gibiydi Yağmur

yaşamın gizemleri akıyor
anaç tavırlara doğru...
mavi renge bürünür okyanus
umutla oynar Karagöz ve Hacivat
rüyalar alemidir aslında köz...
her şimşek beyne işler
yıldırım düşer, yaralara
yüreğime... çocukluğuma...
yazamadıklarına..
salınır yürekler, beyaza bürünerek
aşk kokar yabancılar
katılır yürekler koşar gibi
umuda, sevgiye, mutluluğa
aya, yıldıza, güneşe
Yağar bestei le gelen yağmur
....

İstanbul, 14 Şubat 2008

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Acabalar

ACABA! ... Hayatım boyunca hep aynı şeylerimi yapıyorum. Kısır döngümü yaşıyorum. Veya her "DEĞİŞİM KAPILARIM" açıldığında bulunduğum nokta ve "GEÇMİŞİMLE GELECEĞİM" arasında ki noktanın birleştiği yer hep aynı nokta mı? ? ? ? ? ? ? ?

...Noktalar.... Noktalar.... Noktalar....

Ve noktalama işaretlerinin farkına varmak

.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Yoksaaaaaa? ? ? ? İşareti miyim....
Neyim Ben... "!!!!? ? ? ? "

KÖR NOKTA MI? ? ? ? Yani " IM ATKON RÖK" aynanın öteki yüzü Yoksa ben bir "ACABA" mıyım.

Hiçbir ŞEYİN yada hiçbir YERİN FARKINDA olamamak veya FARKINDA olup elinden hiçbir şeyin gelmemesi...

Hep aynı yerdesin ve "HİÇLER" var... "ŞEYİN VE YERİN FARKINA VARAMAMAK" Yada "İDRÂK" edememek.

- İdrâk nedir? ... Sözlük anlamı nedir...

-Sözlüğe bak...Aptal... Deli...

- " İDRÂK: Anlama yeteneği, anlayış, akıl erdirmeye, erişme, ulaşma" demektir...

Çetin Atılanın dediği gibi -" Kişilik İdrâklerle doğar" mı? ? ? ? ? ?!!!!!!!!!!!!

" BAŞARISIZLIKLAR", " KORKULAR" nedeni olmayan "YARGILAR"... Yürüyorsun... yürüdüğünden habersizsin. "BAKIYORSUN" baktığını zannedip "GÖREMİYORSUN" görüp "HİSSEDEMİYORSUN". Hissediyor görüyorsun. İşte şimdi olay burada gerçekleşiyor.

Konuşuyorsun...Hem de çok... "KENDİNİ İFÂDE" edemiyorsun... Peki! ! !? ? ? ? ?

Ben neyim? ? ?

Ben kimim? ? ?

Ben nereye gidiyorum? ? ?

Ben ne yapıyorum? ? ?

BEN BİR HİÇİM? ... Evet, "ACABALAR ORMANINDA" kaybolmuş bir "HİÇLİK NOKTASIYIM".....

Ve bu nokta karanlığın içerisinde ki "KORKULAR CENNETİ"...? ? ? ... Ben bunların "FARKINDAYSAM" neyin farkında değilim.

" Kendimim mi? ... Kareler.....Üçgenler..

Tamamlamam gereken parça nerede ve nereye yerleştirmeliyim. Boğuluyorum... Üzerimde sanki bir girdabın esintisi.Bir şeyler boğazıma diziliyor. Niçin? ? ? ? ? ? ?

- " ARADIĞIM N eler n İÇİN ler... Doğada ki bütün N ile başlayanlardan nefret ediyorum. "

Nazarın Gözünden de:

İstanbul, 24 Eylül 2002

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Aile***

DÜNYA kültür ve değerlerine baktığında, GELİŞİM, DEĞİŞİM, DÖNÜŞÜM adında üç nehirde ava çıkan en büyük kan bağı Aile'dir. Ailenin insanlık için yapabilecekleri, eşlerin rollerini unutmadan iyi çalışarak uygulaması gereken çok kutsal bir toplumsal ünite ve kendi akliyle, ihtiyacı olana, istemeden de olsa destek olmak, sağlıklı beslenme ve sağlıklı yaşamı ertelemeden hareketlilik içerisinde "DURMAK YOK, AVA DEVAM" diye düşünerek üç nehirde devamlı uğranması gereklidir. Gelişim nehri çeşitli "BABA BALIK" ile doludur. Baba balık kültür ve değerleri ve "ANNE OLTA" NIN değerleri aynıdır. Her iki tarafın değerlerinde "SORUMLULUK, TOPLAYICI, MERAĞ, BİLGİ, FARKINDALIK, BAKIŞ AÇISI, SADAKAT ve SAYGI" balıklarıdır. GELİŞİM ve DEĞİŞİM nehirlerinin kesiştiği noktada ava çıkan "BABA BALIK Ve ANNE OLTA" NIN YEM'E ihtiyacı vardır. ÇEVRE ve MESLEK. ÖZE DÖNÜŞ, KENDİNE SAYGI, yolunda ilerlemelidir ki BİRLİKTELİK ile başlayan kararlar ayrılıklara sebep olmasın.

Yaşam bu iki jenerasyonun sorumsuzlukları ile avlanıldığında "YAŞAM, TOPLUM, GEÇİMSİZ, AŞABI, İLGİSİZ, ŞARTÇI, HIRÇIN, SABIRSIZ, SAÇMA, DUYGUSAL, BECERİKSİZ, ZAVALLI, YANLIŞ SEÇİM, MÜTŞUZLUK, ALKOL, KARAKTERSİZ, KİŞİLİKSİZLİKTİR." Nehri temizlemek için DÖNÜŞÜM nehrine uğranmalıdır. "ÇOCUK YEM" E ihtiyaç duyulur. "ÇOCUK YEM" DE bulunan "SORUMLULUK, EGİTİCİ, ÖĞRETİCİ, BAŞARI, FARKINDALIK, DİSİPLİN" adlarındaki yemleri "BABA BALIK" ve "ANNE OLTA" YA teslim eder. Ve dönüşüm sağlar. BABA BALIK geçmişi yaşar, ANNE OLTA geleceği için her iki taraf ile oyun oynar. ÇOCUK YEM İse BABA BALIK, ANNE OLTA'DAN aldığı sorumsuzluk ve sorumluluk ile DÖNÜŞÜM sağlayarak bugünü yaşamaya çalışır... Bazı geceler barda, bazı geceler....

AİLE

Ansızın çıka gelen bir eve misafir isen...
İlgili olmalısın hem kendin ile, hem evin ile...
Laz, Çerkez, Kürt, Türk ayırtmaksızın evlendiğin ile...
El ele ver... koş dostluğa...barışa...birlikteliğe....

ŞEN "AİLE KADIN" yaşam felsefene sahip çık.

Balığın ile kalbin gibi yaşa... Gelişim avına çık
Oltan ile sempatik, güler yüzlü ol...Değişim avına çık
Yem ile Güneş gibi ol... ışılda....Dönüşüm avına çık...

İstanbul, 10 Haziran 2005

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Alaaddinın Sıhırlı Lambası

Hayatını bir çırpıda silip attığın günden beri "DUYGULARINIDA" da içine atıp o sandığı kapattığını biliyor musun? ... İçindeki "GÜZELLİKLERİNDEN" her an her saniye başkalarına şarj aletlerini veren insan değil misin ki! ... Susuyorsun... "SORAN VE SORGULAYAN" sen değil miydin? ...

En kötü günlerinde "AYAKTA KALMA ÇABAN" ile ilerlemek istediğin zamanlarda düşme sakın. Belki kaldıran biri olmaz. Yada bir gün düşersen eğer o an sen de kalkamayabilirsin. Sen içinde yaşadığın "DÜŞÜNCELERİN" ile bunu gerçekleştirmişsindir. Nice "ANLAMSIZ" günlerini anlamlaştır. Geleceğe bir merdiven koy. Seni bir yerlere çeken o içindeki insanı sevdiğini söyleyen değil misin? Yani içindeki kendine "DÜRÜST" ol. Yolunu nereye kadar götüreceğini düşün. Düşün ki sen kendinsin. Başkası değil. Lütfen bunu "ÖZVERİ" ve "OTO KONTROL" altına aldığın hareketlerinle duygularınla başardığını unutma... Uzun yıllar geçti. Hayatından zamanı birer birer alıp götürdü. Belki hayatın yönlerini seni nasıl değiştirdiğini düşünmedin. Aslında şu ana kadar hep başkalarının altında olmak senin canını sıkıyor. Belki kendi başına bir şeyler "BAŞARMALISIN" Şu ana kadar kendin için bir şeyler yaptın mı? ... Çocukluğundan beri "GÜÇLÜYÜM" oyununu oynuyorsun.. Kendin için bir şeyler yapmalısın. "FARK YARATMALISIN"... Başkalarının kuklası olmaktan sıkıldığını biliyorsun. Kendi kendin olmalısın... "KARARLI" bir insansın. "ENDİŞELERİNİ" yenip, "NEFRETİNİ" kontrol altına almalısın. Ve "DÜRÜŞLÜK" ilkesiyle... İncinmeden hayatını yönlendir. Köhne endişelerin altında "NEZAKETLİ" dayanışma içerisinde ol. MUTLULUGU" yakala...

Kendine Doğru soruyu sorduğunda –"Nasıl bir ruh halindeyim...Başarılısındır...Mutlusundur."

BAŞARI: Ne İstedğinizi bilmek, yaptıklarınızın sonuçlarını fark etmeyi öğrenmek, harekete geçmek, peşinde olduğunuz sonuçları alıncaya dek davranışlarımızı değiştirmeye hazırlamaktır.

MUTLULUK: Başarı merdivenleridir...

BOŞLUK...
SİKINTI...
PROBLEMLER...
DESTEK...
KARAR...
VAZGEÇMEMEK

İstanbul, 22 Nisan 1999

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Ayna***

Karar fırtınası gemileri ile okyanusları aşip, kültürümüzdeki kişilik ve karakter balıklarımız "SAVAŞ GEMİSİ" ve "GEZİ MOTORU" ile içimizdeki bulunan olumsuz ve olumlu mürettebat ile "HIRS ÇAMURU", "KUŞKU DERESİ", "ÖRÜMCEK AGI" kültür ve değerlerini bulabilmeleri için "İLK ADIM" yolunda ilerlemektedirler. Her güneşin doğuşunu izlerken, dilekleri her an için geleceğe dönüktür. Geleceği hayal etmeyi sağlamak ve ilk adım için "HIRS ÇAMURU" adındaki kayanın zirvesine çıkmak ve burada "GÜÇ, YÜKSEK PERFORMANS, KAZANÇ" sağlamak ve insanlarla dikkat çekici olaylarla yüz yüze gelerek iletişim kurma yolunda ilerlemektir ki bu geçmişin sesidir... Geçmişin sorumsuzluğu, "YIKICILIK, İKİYÜZLÜLÜK, BENCİLLİK, YALAN, ZAYIF NOKTALAR" beşlisinden oluşur ki "AYNA" NIN bu tarafı devdir. Ve bu beşli içerisini barındıran kendince kuvvetlendiren eksi değerlerimiz aptallık, üstünlük, kararsızlık, iradesizlik adında kangren hastalığıdır... En büyük korkusu "KENDİNİ SUÇLAMA" Özgürlük korkusudur... Her an "savaş gemisi" ve kendisiyle seyahattedirler...

Amacın varsa yok olup gitme
Yaşam güzel sakın terk etme
Nefretin yanında gelme
Aylak aylak dolaşip, kendini üzme.

Ayna'nın AY görünümündeki geçmiş yüzü "BİRLİKTELİK KARAR FIRTINASI" ile "DUYGU Ve DÜŞÜNCE" ile YÜZLEŞMESİ gerektiğini karar verir... Bu kararlar doğrultusunda GELECEK için "KUŞKU DERESİ" adındaki KÜLTÜR dünya turuna çıkar... Yeni başlangıçlar ve hayatı temsil eder. Gereksiz işleri bırakıp, engel koymak yerine, savaş gemisiyle attığı yol uzaya, gezegenlere ulaşacak biçimdedir... Aynanın AY görünümündeki kendine dönüp baktığında gördüğü ve hissettiği kocaman bir sıfır... olduğudur. O sıfır "gezi motorundaki mürettebattır. Ve bu değerli balıkların isimleri insanlara istek ve ihtiyaçları konusunda KISMET açacaktır. Bu Balıklar çok değerlidir... MUTLU, KİMLİK, GÜNEŞ, FARKINDALIK, KENDİNİ İFADE, SINIR KOY, ÖZGÜR, SAHİP OLMAK, YÜZLEŞMEK, ADALET, DÜRÜST, İTAATKARDIR. Bastırılmış duygular, dünya keşfi ile kendini keşfedecek, asla vazgeçmeyecek, kendisi gibi yaşama sahip çıkacak ve ikbal sahibi olacak ki böylece yolun sonu BUGÜNDÜR. Ve "ÖRÜMCEK AGI" gibi her tarafı saracaktır... Asıl güzellikler kendinizsiniz... "BİRLİKTELİK FELSEFESİ" gibi

"- Birlikteliğe koş, engelleri aş. Sabrını tüket, harekete geç. Yola çıkmak için karar ver. Farklı bir şey dene, şaşkın dolaşmayı bırak... Bak gör, fark et... "

UNUTMA BİRLİKTELİK ADAM'I kabul ettiğinde başarısın...

İstanbul 12 Kasım 2002

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Başarılamaz Olan Mutluluktur Hedefler

MUTLULUK: - Bilirsiniz? ... Mutluluk " Bütün özelemlere eksiksiz ve sürekli olarak ulaşılmaktan duyulan kıvanç durumudur. Ongunluktur... Saadet " demektir... "MUTLU", "SAADET" dolu "YAŞAM" için "İSTEK" ve "BEKLENTİLERİME" bakınca hepsini "BAŞARI" ile gerçekleştirdiğimi görüyorum. Sanırım ben "NE İSTEDİĞİMİ" biliyorum. Fakat, "YAPABİLECEKLERİMİ" erteliyorum.

Soruyorum Kendime... Gerçekten beni motive eden nedir? ... Peki Sizleri...

Hiç düşündünüz mü? Güzel "KONUŞMAK" ve güzel "YAZMAK" için öğrenebileceklerimizi...

"MÜZİK, TİYATRO, SERGİ" ve sayamayacağım "KÜLTÜR Ve SANAT" görebildiklerimizi...

Bunların hepsi beni motive diyor?
Gerçekten motive eden şeyler mi? ...
Şunu düşünüyor musunuz?
Ben genellikle düşünüyorum.
Kendi kendimi ödüllendiriyorum.

Böylece... Ben parmakla gösterilecek bir insanım... Yazarlar ve Şairler arasına girecek bir insanım... Kitap çıkararak, hem kütüphaneme hem toplumu kazanabilecek, "KİŞİSEL BAŞARI" sağlayacak bir insanım. "BAŞARISIZLIKLARIM" beni "BAŞARI" yoluna götürecektir bir gün o "FIRSAT" çıkacak. Ve ben "KAZANANLAR" arasında olacağım. Siz, "Hiç kötü gün yaşadınız mı? Ben yaşadım. Kimsenin bilmediği... İçime attığım. "SABIR"... Her şeyin başı. Değil mi? ... Diye düşündüğüm kötü günler... Başarılamaz olan mutluluktur hedefler. Başarılamaz olan hiçbir şey yoktur aslında, içimizdeki sese kulak verdiğimizde, belirir korkular düşüncelerimizde, bağırır avazı çıktığında, kararsızım, güvensizim diye... İşte o an bir tarafta kozam, diğer yandan 'Kelebek Çocuk' size "ÖZGÜVEN" kaybetmeyin. "SAGDUYUYA" güvenin' der değil mi? ...

Uzun bir yoldayım. Yürüyorum... Sessiz... Sessiz... Nedeni olmayan bir sessizlik... Hayata bırakacağım ne var. Kararlı yıldızlara öfkem, Hedeflere suskun ay... Birliktelik için çıktığım

Süslü bir elbisedir, güneşim... Neler kazandım diye baktığımda... Nedenler... Niçinler saklıydı... Pastamın içinde kararlılık ve cesaret... Ümit ediyorum ve hedeflerim diyorum... İçimdeki sesi dinliyorum... İçimdeki sesi anlıyorum...

Sizler içinizdeki sesi anlıyor ve o sesi dinliyor musunuz? ...Sorun içinizdeki sese...

—Kendime söz veriyorum mutluluklarım... Söz veriyorum sana... Kendimle yüzleşeceğim... Geçmişimi bağışlıyorum... Geleceğimi sallantıya bırakmadan şimdinin değerini bilerek hedefime ulaşacağım. Yeni bir sayfa açıp içerisine mutluluklarımı, isteklerimi, çabaladıklarımı, kazandıklarımı, kaybettiklerimi ve kaybettikten sonra öğrendiklerimi, sevinçlerimi, hüznlerimi paylaşacağım. Geleceğime nasıl katkıda bulunabilirim diye odaklanacağım.

İstanbul, 14 Kasım 2002

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Bilgi***

İçimizdeki Zincirlenmiş kapıları açarken, bizi bekleyen yumruk halinde dört el bileğini tutan kişi sessizce – “ Kol olmaz ise, bilek olmaz” diye düşünür ki... Bu dört yumruk, öyle sıkı sıkı bağlıdır ki yaşama, yaşam ona birlikteliği tattırmıştır. Birinci yumruk, aile bilek koludur... Aile, sevgi, hoşgörü, saygı'yı oluşturmuştur.... İkinci yumruk meslek bilek koludur. İş yaşamının getirdiği risk, çalışkanlık, başarı ve bilgiyi barındırır... Üçüncüsü çevre bilek koludur ki işte? ? ? ? ? ?!!! İçine alır. Ve sonuncusu en önemlisidir... dördüncü yumruk kişisel bilek koludur... Hem kendini kapsar, hem ailesini kapsar, hem meslek ve çevresini kapsar... İnsanın kendisini anlaması ve anlatabilmesi için, yazılı ve sözlü kendini ifade edebilecek yetenek ve becerilere ihtiyacı vardır... Kimliğini tanıması ve bilmesi gerekir.Çalışma tercihi etrafındaki insanların etkisi ile olmayacağı gibi kendi inisiyatifine kalmalıdır. İçinde olduğu durum ile kararları zirveye taşımak ve yaşatmak çabasıyla sağlıklı güneşin parıltısıyla gümüşümsü bilezikler takılabilirsin... Engellere odaklanmak yerine Kendini bilerek ve tanıyarak odaklanmayı gerçekleştirmektir.... Sonradan pişman olmamak için, gereken baştan söylenmez.. Mantıklı düşünöldükten sonra yazılı ve ya sözlü birliktelikler yaşanır. Yaşadığımız ve yaşattığımız durumlar, yaşadığımız ve yaşattığımız duygu ve düşüncelerimiz, Alacağımız veya alamadığımız kararlar korkularımızda saklıdır.... Herkesin fikirlerine saygı duyulması ve yardımsever, paylaşımlar ile birliktelik yolunda yürünmesi ve herkesin bir hikayesi olduğunu unutmadan zarafetçe destek ve çare bulunulmalıdır.... Herkesin hikayesini okumdan sakın geçmeyin. Bu kaleleri, bu kaleler biraz geçmiş, biraz gelecek ve bira da bugün korkuyordur.

BİLGİ

Birliktelik ise kararın...
İlgiyi topla herkesin...
Rüyalarda sonsuzluğun...
Gizemi saklı kolunun...
İsteğine koşar oyun...

önce anlamadılar ne olduğunu, benden uzaklaştılar. Bir müddet sonra tekrar beni aradılar... Ve, kendilerine ait hikayeler paylaştılar... Aşağıda diploma ve hikayeyi bulacaksınız... Birliktelik yolculuğumuz anlaşılıyor ki yaşam boyunca misyonumuz da ve kişisel kültürümüzde yerini dört yumruk bilek yaşamından kazanmıştır. Bu dört yumruk bileğin tek kolu olan kol birliktelik yoludur... Şimdi karar birlikteliğin, şimdi karar sizin. Ben birlikteliğin ve sizin istek, duygu ve düşünce kararınıza karışmayacağım. Ya bu dört yumruk bileği ayırırsınız. Yada, beraberlik içerisinde kalıp, “ – Bu dört yumruk bilek için, daha ne kadar damarlarımdan kan verebilirim.” Diye düşünüp, o dört dileği kangrenden kurtaracağın sağlam kollar bulmaya çalışacağını düşünmelisin... Birlikteliğin başarı ve başarısızlığını kendiniz seçin... Birliktelik fikri her zaman önemlidir.Ve benim fikrim önemliyse, o dört bilek yumruk bilekten ayrılmak isteyen kolunuz “BENCİLLİK KANGREN HASTALIGINA” tutulmuştur... “Bencilik Kangren Hastalığınız size mübarek olsun.”

İstanbul, 23 Şubat 2000

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Bugün Yeniden

Bu gün yeniden
Kendini çerçevelemelisin.

Bu gün yeniden
Başarı merdivenine,
Yeni bir basamak koyup,
Adımını atmalısın...

Bu gün yeniden
Davranışlarını değiştirmelisin.

Bu gün yeniden
Alışkanlıklarını gözden geçirip,
Yeni bir yaşama
Farklı bir şeyler katmalısın...

Bugün yeniden
Başarısızlıklarını düşünmelisin.

Bu gün yeniden
Var olan gücünü kullanıp,
Asla, deyip vazgeçtiklerine
Avuç açmalısın....

Bu gün yeniden
Bilgi dağarcığını paylaşmalısın...

Bu gün yeniden her canlı için
Kendini tanıyıp, sağduyulu,
Kararlı, cesaretli olmalısın...

Bu gün yeniden
Sakladığın duygunla
İçine dönmelisin...

Bu gün yeniden
"Koza" düşüncelerine yüzleşip,
İçinde yaşadığın korkularını
Kabul etmelisin.

Bu gün yeniden tüm insanlar için
Üretken olmalısın.

Bu gün yeniden
Sen kendin olmaya çalışıp,
Hiç kimsenin yaşamına
Taş atmamalısın.

Ve, bu günden sonra
Daha güzel, anlamlı günler
Seni bekliyor olacak.

Daha verimli,
Daha kararlı,
Daha sevgici
Ve daha sağduyulu...
Sorumluluğunu eline al
Ve tüm başarılarını kutla...

İstanbul, 13 Nisan 2005

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Değişim

Aldığım EĞİTİMLER karşısında hiçbir şeye yaramama diye bir İNANCA sahip olduğumun farkındayım. Aynı zamanda işsiz kaldığımın da farkındayım... Müracaat ettiğim "İnsan Kaynakları" ve her on iş yerinden dokuzu beni onaylıyor. Ve bana AMATÖR olduğum iş sahalarında PROFESYONELLİK öneriliyor. Kendi kendime " NEDEN VE NİÇİN" diye soruyorum. Ve cevap veriyorum

." DEĞİŞİM İLE GELEN YENİLİK" beni korkutuyor. Yeni bir işe ihtiyacım var. Her şeyi bir tarafa bırakıp hayatımı DÜZENE koymalıyım. Belki "GEÇMİŞİMİ BAĞIŞLAMALIYIM". Gerçekten ne istediğimi BAŞARIININ bende ki DEĞİŞİMİNE bakıp neler KAYBETTİĞİMİ neler KAZANDIĞIMI düşünmeliyim. KARIYER konusunda çok ZAYIFIM.... Kimseye Kendimi ANLATAMIYORUM... İçimdeki Sesin NEFRETİNİ GÖRÜYORUM.... Niçin? ... BANA KARŞI... Ve, Neden böyle hissediyorum....

Aslında İÇİMDEKİ NEFRETİ yansıtıyorum Aileme, Çevreme, Mesleğime, Kişiliğime... İçimde ki "O"na karşı neden böyle düşünüyorum. Yada içimde kabul edipte "NEFRET RÜZGARINI" nereye konduracağımı bilmiyorum.

KIRIK KALBİMİ ONARMALIYIM. Ve gerçekten her şeyi "BAĞIŞLAMALIYIM"....

Beyaz çarşaf lar içerisinde hiç lekesi olmadan, Ufak lekeler olmasına ve bunun bende ki izleri sadece ufak darbeler olmasına dikkat etmeliyim. Yanımda her çalıştığım günlerin alamadığım ücretlerim için, AYŞE HANIMIN ÇANTASINDAKİ ACE ÇAMAŞIR SUYU İLE GEÇMİŞİMİ UNUTMALIYIM...

DEĞİŞİMİN bende yarattığı OLUMLU HEDEFLERİMİN başında yine gelen YAZI YAZMAK geliyor. Çünkü beni motive ediyor. ODAKLANMAM gerektiğini hatırlatıyor... Fakat, işim muhasebe istediklerimle ters orantılı bir iş. Çünkü çok YORGUN oluyorum. Yazı yazmayı bir HOBİ olarak görüyordum. Lakin içimde hep o baş hedeflerimin başında geliyor. Ayda bir de olsa şiir ve yazılarımı yayınlamak bana UMUT veriyor. Hayata bağlıyor KİŞİSEL GELİŞİM açısından kendimi kazandığımı biliyorum. DEĞİŞİM RÜZGARIMI bir daldan öteki dala gönderirken bir tek AİLE FERTLERİYLEDE toplanıp dertleşemiyorum. Beni kendimi yazmayı seviyorum... Ve yazınca daha çok olumlu düşünüyorum. Kendim ile YÜZLEŞMEK hoşuma gidiyor...

Hedeflerimin başında eve çıkmak geliyordu. bunu başardım. Şimdi ona ulaştım.

RAHATIM ama şimdide YALNIZIM... Neden canım sıkılıyor. Kim ne yaptı. Kitap yazarsam MUTLU olacak mıyım? ... Bir ay içerisinde OLAYLAR VE BEKLENTİLERİM. Neden bu RAHATSIZLIK... BİLMİYORUM...

Diken üzerindeyim. EV VE İŞ HAYATIM sıkıyor. BUNALIYORUM... SORUN BENİM aslında SORUN KAYBETTİKLERİMDEN-KAZANABİLECEĞİME inanmıyorum.

BİLİYORUM Kİ KORKULARIM VAR... "DEĞİŞİM, GELİŞİM, DÖNÜŞÜM" molalarım bundandır... RÜZGARA KAPILMIŞIM...

İstanbul, 11 Eylül 1999

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Duygusal Çöplük

Silkinerek üşengeçliğimi terk etmeliyim.
Vazgeçmemeliyim hayâttan.
Sorumluluğumu alarak,
Yeni ufuklara doğru yürümeliyim....

Sınırsız gücüm ile...

Üşenmeden adam gibi
bir şeyler yapmalıyım, geleceğe doğru,
Renkli uçan balonlar,
Fırlatmalıyım.Kocaman yürekler...

Mavi... Sarı...Kırmızı... Yeşil...

Şimdi, bütün tiyatrolarımın perdesi kapalı.
Kendime yazdığım finalin tirat'larının
provalarını sunuyorum sizlere...

-“ Hiç bir şey kalmadı geriye kendimden başka.
Ve seni andım... Bir hayat boyu kendime bıraktım.
Çünkü, sen benim içimde beni en iyi anlatan yüreğimsin.
Çünkü sen bensin, ve ben seni istiyorum”

...

İçimdeki kelebek çocuğun sesi...
Arada sırada bana musallat olan,
“Duygusal Çöplüğü”
Temizleme zamanı değil mi? ...
Çöplüğe at ve geri dönüşüm kutunu boşalt....

Ata bin yola çık. Bir şeylerle uğraş.
Senin tek yaptığın şey uyumak.
Tembelliği bırak. Fark yarat.
Nedir sende ki bu sorumsuzluk”...

Neden kaybettin o kavramı,
Bu sen değilsin
Sorumsuzca davranıyorsun!
Vakit geç olmadan özüne dön.
Ve bir şeyler yap.
Tek sorunun güvensizlik.
Kendine güven. Bütünü gör.

Detayla uğraşma artık.
Kararlı ve Cesaretli ol.
Her şey güzel gidiyor.
Neredeydin? ... Nereye geldin.
Farkındamısın?
Sen kendinsin başkası değilsin...
Sevgi dolu yüreğinde
Aşçılığı olan güzel yemekler yapıyorsun.
Hayatının asaletiyle bir kitap gibi ol

Hayat senin tahmin ettiğin kadar uzun değil.
Aslında, sen kendini istiyorsan,
Güçlü ve ayakta olmalısın.
" Beni bana getiren içimdeki ses
beni kendime çağırıyor.

Sen de "duygusal çöplüğünü"
Boşalt istersen...

.. İstanbul, 17 Kasım 2002

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Düşün

Düşün... "ÖZGÜRLEŞİRSEN" nelere sahip olacaksın.

Düşün... "GÜLÜMSEYERSEN" nelere sahip olacaksın.

Düşün... "FARKINDA OLDUĞUNDA" nelere sahip olacaksın.

Düşün... "BENİ BANA GETİR YAR TRENE" bindiğinde nelere sahip olacaksın.

Düşün... "TIRTIL" kimliğinin ile yüzleştğinde nelere sahip olacaksın.

Düşün... "KORKULARINLA" yüzleştğinde nelere sahip olacaksın.

Düşün... "SORUMLULUK" sahibi olduğunda nelere sahip olacaksın.

Düşün... Birilerine "İHTİYAÇ" duymadığın gün nelere sahip olacaksın.

Düşün... Kararlar verip "ERTELEMEDİĞİNDE" nelere sahip olacaksın.

Düşün... Geçmişini "AY ADAM" a, bugününü "GÜMÜŞ ADAM" a, geleceğini "GÜNEŞ ADAM" a teslim edersen nelere sahip olacaksın.

Düşün... Düşüncelerinin karşılığında, alacağın, "BRONZ, GÜMÜŞ, ALTIN KELEBEK DOKUNUŞU" ile nelere sahip olacaksın...

Düşün... Bir gelecek hazırlamalısın. Bu gün "KENDİNİ İFÂDE" edebilmelisin. Aradığın güvence ile ayakta kalmalısın. Fakat en önemlisi "MİSYONUNU" belirleyip, nereye gittiğini bilmelisin. İnsanlara verdiklerinin "SORUMLULUĞUNU" almalı bir "KAPI" da sen hediye etmelisin.

Düşün... Kendini özgür bırakıncaya kadar, "SEN BİR HIÇSİN"... Yaşamın boyunca aldığın kararları sonuna kadar götürmeye çalışmalısın... Fakat, bir an gelir ki yıkılmamak için kendini zor tutarsın.

Geçmişin ile geleceğin arasında yaşadığın bugünün farkında değilsen dönüşüme ayak uyduramazsın. Geçmişini bağışla, geleceğini trene bindir. Sonsuz başarı yolculuğuna çıkar. Tüm canlıları duyarlılığa davet et. Bakan göz, gören göz, hisseden göz olarak yetiştirmeye çalış.

Düşün... "KİLİT" mi? ... "ANAHTAR" mı? "ÇİLİNGİR" mi? ...

Kelebek Çocuğun sesine kulak verin: Özgürleşin! Gülümseyin! Fark Yaratın! Bütünleşin! "... Ne Kadar Güven İçerisinde Görünürse Görünsün, Çocuk, Genç, Yaşlı; Zengin Ve ya Yoksul, Tüm Canlı Varlıkların Sana Gereksinimi Vardır. Kendinizin Armağan Olduğunu Unutmayın. Gezebiliyor, Duyabiliyor, Görebiliyorsunuz. Farkında lığa varın...

İstanbul, 22 Mayıs 2000

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Düşünen Özgür İnsan

Bu gün hem canım sıkılıyor hem de sıkılmıyor. Yine işsiz kaldım. Şu bildiğimiz işlerden hani başkalarının altında çalışıyoruz ve bir türlü kendimizi o mekâna "BENİMSETEMİYORUZ." - Anlatmaya çalışıyoruz, "ANLATAMIYORUZ." "VERİYORUZ... ALAMIYORUZ, KENDİNİ İFADE" edemiyoruz. Aslında "KENDİNİ İFADE" etmesine ediyoruz da bir türlü "ANLAŞILAMIYORUZ"...
- Hatta "KORKUYORUZ" Kendini İfade etmekten... Bu kelime bir şeyler anlatıyor... Evet; her şeyi...

Fakat adını koyamıyorum. İşsiz kaldığım için hem seviniyorum, hem sevinmiyorum. Sevinmeyişimin sebebi: - "HAYATIM MONOTONLAŞIYOR." Ve ben kilo alıyorum. Çok yemek yediğimden değil. Çok oturup, çok yatmaktan hiç değil... "KORKULARIM DAMGA VURUYOR ÖZGÜRLÜĞÜME, ANLAMSIZLIK, ÖLÜM, YALNIZLIK, ÖZGÜRLÜK İşe yarayamazlıktan, tembel mi tembel olmaktan... Sonra kendimi beğenmiyorum ve kendimi küçümsüyorum. Böylece kendimi yalnız hissediyorum. Vurdumduymaz oluyorum. Kendimi reddediyorum... Kendimi suçluyorum.. kendimi değersiz görüyorum. Kendimi kabul etmiyorum.
Sevincimin sebebi: - Sayılar ile uğraşmıyorum. Özgür oluyorum. İnternet'ten iş müracaatı yapıyorum. Tam dört ay geçti. "MORALİMİ VE ENERJİMİ" bozmamalıyım diye düşünüyorum. Hep olumsuz cevap geliyor. Yada hiç cevap gelmiyor.

"YA HEP! ... YA HİÇ..."

İnsan kaynaklarına bir şeyler karalıyorum. Hatta kapatmalarını tavsiye ediyorum. Sebebi deneyimli olmam mı? ... Yetenekli olmam mı? .Cevap veren yok. Sadece bir ses...

Soran, sorgulayan, sorumlu, müdahale eden, kişilikli, SAĞDUYULU... Sekreterliğe kabul etmiyorlar. Ön muhasebeye alınmıyorum. Çay ve temizlik işlerini bana yakıştırmıyorlar. Kabul edenler ise PART TIME çalıştırıyorlar. Şu andaki iş ortamında ise ben çalışmak istemiyorum. Aslında benim işi yapmayı düşünüyorum. Tüm Dünyada İnsan Kaynakları- Organizasyon Şirketleri -Sağlık Kuruluşları, Danışman Şirketleri " İletişim- Eğitim- Sağlık- Ekonomi- Kültür-Sanat- proje yolları benden sorulmalı... Bu şirketleri düzenlemeliyim. Burada Sandalye Delisi....Show yapanlara gününü göstermeliyim. Para için değil, İnsan için Karşılıklı Bağımlı... (Tanış- Danış) olmam gerektiğini düşünüyorum. İnsanlar ile tanışmalıyım. İnsanlara ulaşmalıyım. Ve insanların sorunlarına kelebek dokunuşu ile sağduyu iğnesi vurmalıyım.. Topluluksal Kültürümüzü yeniden düzenlemeliyim. Önce A.B.D Ve Sonra TÜRIYE Bürokrasilerine "KELEBEK ÇOCUK" diploması vermeliyim. Bir diplomada benden alsınlar... "SAGDUYU" Tüm insanlar "Sağduyu Yolculuğu için " Beni bana getir yar tren" molalarından geçmeli... Dört kapıdan girip Zincirlenmiş kapılarının anahtarlarını benden almalılar....Tırtıl noktaları ile yüzleştikten sonra "Kelebek Çocuk Çiçeklerim Diploması" dağıtmalıyım. Otuz yıldır okuduğum kitaplardaki ses.... hep aynı biri birinden farklı değil. kopyalama sistemi. "Asla vazgeçme" diyor... " Oley... Oley... Olley diyor... " Her sorun bir fırsattır" diyor. Kişisel değişim, gelişim yolları diyor... İçimizdeki sınırladığımız korkuların seçtiği nokta da hayallerimizden, hedeflerimizden bahsediyor. Ruh sağlığından, İletişimden, İnsan olmaktan... Kişilikten, karakterden, sevgiden Başarıdan, kazan için kazandan, çözümü al pazardan Ne zeka kalıyor ne akıl.... Bilgisayarın beyni de yetmiyor Nil'in gün' lüğüne, fazlalıkları at geri dönüşüm kutusuna... Ben enerjyim diyor... Drahomalar... yogalar... Bio enerjiler... bir el kitabı... Değil başkası, kendime de yabancılaşıyorum. Kitaplar... Kitaplar... Kitaplar var beynimizde Demesine diyor da bunlar benim sesim değil. Yirmi yıldır " Kendini İfade" etmeye gelince hep uç noktalarda... Ya tam susuyor... Ya da hep konuşuyor... Dinlemek yok... Bu gün değişik, farklı bir şey benim duygularım... Okyanus... fakat okyanustan farklı. Güneş...fakat güneşten farklı... Yıldız, fakat yıldızdan farklı, Ay, fakat Aydan farklı, Gümüş renginde...

Grimsi...“FARK FARKINDALIK”...“FARK SAĞDUYU”

Mavi sonsuzluk gibi... Uçsuz, bucaksız... Benim gibi düşünen insanlar kişilik noktalarına “yeter artık” diyor. O sesi duyuyorum. O çiçeğe ya ben konuyorum. Yada o beni buluyor.

İnternet’teyim. Araştırıyorum. Bilinçli fakat başı boş “GOOGLE” bir şeyler arıyorum. Bütün tanıdığım isimleri yazıyorum. Ara diyorum. Buluyorum. Okuyorum. İnsan Kaynaklarına aklıma geleni yazıyorum ve İletişim bölümüne yolluyorum. Danışmanlara iş müracaatı yapıyorum. Arkasından sorumsuzluklarından bahsediyorum. Herkes bir web sayfası açmış, yalan yanlış. Bazıları iyiye bazıları kötüye sevk ediyor... Bazılarının ise gerçekten kendini bile ifade etmeyen web sayfaları var. Neye hizmet ediyorlar diye düşünüyorum.. Karar veriyorum.. Eylem zamanı....Karşıma Tanıdığım insanın web sayfası çıktı. girdim. Beni çok heyecanlandırdı. Belki ertelediğim yeteneklerimi ve becerilerimi tekrar kazanabilirim diye... düşündüm. Hemen duygularımı ifade ettim. Kurucusuna... Bir hafta geçmeden mesajıma teşekkür eden bir mesaj geldi. Çok heyecanlandım....İçim enerji doldu. Sorumlu, müdahale eden bir insan yakaladım diye... Sorumluluk sahibi bir insan. Bu da beni heyecanlandırdı. Bir kez daha duygularımı ifade eden mesaj gönderdim. Bana yine enerji veren bir mesaj geldi. Devamlı bu web sayfasına takılmaya başladım. Yaklaşık bir buçuk ay. Okuyorum. Fakat beni bağlayacak bir konu yok. Deli olduğumu düşündüm. Neden bilgisayarın başına oturuyorum ve bu saçmalıkları okuyorum. Herkes birbirini yiyor. Kayda değer konu yok. Okuduğum üç kişi var. duygu insanı....Sonradan öğrendim. Üç boyutlu tek insan olduğunu...Arağığım nedir? Niçin bu siteyi okuyorum...Deliler okur... Birkaç defa ben de forum açtım. İnsanlar belki bana hayır derler, müdahale ederler. Hatta yazdıklarına cevap gelir diye... Sesimi duyurmak adına... Kurucusundan geldiğine göre katılımcılarından da gelir. diye düşünüyorum. Yanıldım. Bir şey keşfettim. Forumu her açtığımda beni de okumuş sayıyor. Günde on defa tıklatsam ayda üç yüz yapar. Bu demektir ki üç yüz tane okuyan insan var. Hedefim üç yüz kişi... Günde üç yüz kişiyi Sağduyu yolculuğuna çıkarmak... Arkadaşlar bana mesaj yazmıyorlar. Ben de kendime yazarım. Şart mı başkası... Kendi kendime bir şeyler paylaşırım. Hem sorar hem cevaplarım....okurum...yazarım...burası benim. Dedim. Çünkü kurucusunun sesi duyuluyor. Sorumlu, müdahale eder İki kişi msn adresime girdi.. Kabul edince. Tanıştık. sohbet ettik. Yazılarımdan hoşlandıklarını söylediler. Fakat, hiç kimse neden iştirak etmediğini merakta etmiyor değiliz dediler. Benden korkuyorlar dedim. Fazla vaktim yoktu.... msn de çok konuşamadık... Sabret dedim web sitesinden izle... web sitesine tekrar girdim. Ayrılan ayrılan...çok üzüldüm. Bu durumu engellemeye çalışmadım değil. Nedeni mi? Kendinden kaçtığı için... Biri bana gönderi mesaj atmış isim belirtmeyeceğim. Burası edebiyat köşesi değil. Burada fikir tartışılır diye... Ve yöneticileri de msn adresime geldi. Kim olduğumu öğrenmeye çalıştı. Sabırsızdı. Yüreğime dokundu. Çünkü tüm düşüncelere saygı duyulmalı idi. Gerçekten okunmuş olsaydı. Payına düşen elmanın yarısını alırdı. Düşünce boyutuna yazılan yazılardı. Eğer, konu fikir üretmekti ise: Her insanın fikirlerine saygı duyulmalıydı. Bakmak, görmek, fark etmek... Farklılık Farkındalık... Başka Bir Şey değil... Kabul etmeseler de İnsanlar yazdıklarından ders alıyor. Bazı kişilere karşı tepki uyandırmamaları için msn adresime geliyorlar....Çünkü korkuyorlar, kendilerini ifade edemiyorlar. web deki bütün yazılarımı sildim. İkinci kriz beni okuyanlar sinirlendiler...msn’ me mesaj geldi....Ne Yapmaya Çalışıyorsunuz? ...Susturulmak istendim. Hiç bana göre değil. İnsanları konuşturmak isterken... “KELEBEK ÇOCUK” yaptığım yıllarıma döndüm... “Yeter Artık’ Kendimi ifade ediyorum. Bunlara ders vermem lazım. Kişisel Sorumluluk, yazmak için yazmak... Okumak için okumak olmamalı idi. Hemen sıvadım kolları koyuldum işe... Gidenler gitti. kalan sağlar bizimdir.- Düşüncelerime ve duygularıma dokundunuz... Bakayım burada kimler koza... Kimler kelebek... Kimler benden nasibini alacak... İnsanlar benimle bir şeylerini paylaşmak istemeyince ben de aldım kozalarımı elime... Kendi kendime

birliktelik adam oyunu oynanmaya başladım. Yaz babam yaz... Vakit kısıtlı ben de düşüncelerimin ve duygularımın kısa halini yazdım... Kimine göre saçma sapan... Bana göre birliktelik... Bakalım kimlere nasip olacak "Kelebek Çocuk Çiçeklerim Diploması".... On beş gün kimseden cevap yok. Diğer yazdıklarım da ortada yok. Sildim... Suskunlar... Birileri soracak, sorgulayacaklar, sorumluluklarını alacaklar... Biri mutlaka müdahale edecek. Hedefim, üç yüz kişide on kişi... Kendime Güveniyorum....Herkes olumlu ve olumsuz kendini ifade edecek..... Ve sesler çıktı.Güçlü...Kararlı...Kendinden Emin... Artık üç yüz kişinin sesleri bir yerlerde yankılanacak... On kişi ise bundan nasibini alacak.

İstanbul, 24 Nisan 2002

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Gülümsemek***

Gülümse Kadının " ÖZ BENLİK" köyündeki meskenlerinin isimleri " SAYGI", " YAŞAM", "HUZUR", " MUTLU". " AY", " BAŞARI" apartmanlarıdır...

Her meskenin kapısının üzerinde o evde yaşayan ev sakinlerinin " ÖZGÜVEN", " EMPATİ" ENERJİ", " BECERİ", " İLETİŞİM", KENDİNİ İFADE" isimleri bulunur...

Her meskenin " GÜLÜMSE GÜL AĞACI BAĞÇESİ" vardır.Ve bu bahçenin ağaçları "İNCİR AĞACI", Geçmiş Öldür felsefesi içerir. "ÜZÜM AĞACI", Geleceği yok say felsefesini içerir. " KIRAZ AĞACI" bu günü yaşar...Aynı zamanda bu bahçede beslenen "Lale ÖRDEK (Değişim) , Zeliha GEYİK (Gelişim) , Gamze HOROZ (Dönüşüm) hayvanları ile süslenmiştir.

Gülümse benlik köyü muhtarı olan " REYHAN MELEK" " GÜNEŞ OLMAK" için köy halkına bilgi ve becerilerini sergilemek için toplantılara katılır, kitap okur... "REYHAN MELEK" Gülümse Öz Benlik Köyünü, farklı olmak ve insanların fark yaratmalarına yardımcı olmak için aydınlık yolunda geleceği yok sayarak, geçmişi öldürüp, bugünü yaşamak adına çıkılan yolculukta güneşimizi tüm karanlıklara yayarak aydınlatmak... İnsanların potansiyellerini ortaya çıkarmak, gerçek huzuru ve başarıyı yakalatmak, yetenek ve becerilerini geliştirmek, yaşadıklarımıza gülümsemek becerisini, becerebilirsek eğer, içimizdeki gerçek cevheri keşfeder, ruhen sağlıklı, maddi manevi espri anlayışıyla rahatlatmak... Ön hazırlık peşinde geleceğe hazırlanırken, kitaplar, kasetler,seminerleri temize çekmek, kitaplarda gülümse kadının özünü bulmak, resim defteri, renkli kalemler, sinema, tiyatro, gazete kupürlerini esprili halka dağıtmak ile kendini tanıtmıştır...

ÖZ BENLİK KÖYÜNÜN PENCERELERİ sonuna kadar açıktır.... Gülümsemek ve gülümsetmek adına hayatımıza espri penceresinden bakarken, herkesin söylediklerine espri yazmak, hem huzuru getirecek, hem de huzur dağıtacaktır. Hemen şimdi başla gülümsemeye...

"GÜLÜMSE SORUMLULUK STRATEJİSİYLE HAVUZA ATLAYIN DERTLERİNİZLE TOP OYNAYIN"

Tüm halka oyun oynatır... Öz benlik yolculuğu Öz benlik yolculuğumuz da BENLİK Köyü Sakinleri problemlerinizi havuzun dışında bırakın... Duş Alın Arının ve öz benlik köyü yolculuğuna başlayın... diye tekerlemelerde bulunur ve öğretir.

GÜLÜMSE KADIN SORUMLULUĞU ile yüzleşince, BENLİK DEPREMİ, KİŞİLİK VE KARAKTER SARSILMASI, ÖZGÜRLÜK KORKUSU yerini "yeni başlangıçlara bırakır.... Bu köyün İnsanları artık delirmeyecek, sokaklarda ve hastaneler de deliler olmayacaktır...

GÜLÜMSE

Güneşi tut elinle yüreğine koy...
Ümidin bir parça yem olsun kuşlara...
Lütfedersen eğer başarı karıncalarına...
Ürkekliliğini savur toprağa ek gönlünce...
Memnun isen yaşamın renginden...
Sabahı bekle, şarkı söyle özgürce...
Esrarengiz gizemin yolculuğunda
Tüm canlılara selam Ver

SEN GÜLÜMSE KADIN KÜLTÜRÜNE SAHİP ÇIK

Nefret duyan insanlara sevgi aşıla!
Utaç duyan insanları, onurlandır! ...
Korku dolu insanlara mutluluk aşıla! ...
Yalnız insanlara huzur ver! ...

İnsanlara başvuru kağıdı uzatırken, sorumluluklarını sor bir kez daha...değiştirmek istedikleri, tedavi kısmı orada.....

İstanbul, 10 Eylül 2003

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Hayallerle Bütünlük

Hayallerimle Bütünüm

Hayatımın "DÖNÜŞÜM" kapılarını açıp okyanusun içine "BİLİNÇLİ- BİLİNÇSİZCE" atladığımda bile yüzmeye çalışan "YUNUS" gibi "BAŞARISIZLIKLARIMI" inci yapıp dizeceğim. Sonra inciyeye kendim alkışlayacağım. Bir inci yapmayı becerdiğime güleceğim. Çocukluğumdan beri o çocuk yuvarlanıp kalkıyor. Fakat, asla vazgeçmeyecek. Yıkılmayacak. İki elin sesi olmasa da Bilgelik, erdemlik, güçlülük, arzu, düş kavramlarıyla bir yaşamım olacak. Keşif önemli değil ...

Hep bir şeyler yapma çabasında debelenirken "YENİLİK ve BEKLENTİLER" İle gelen "SORUMSUZLUK ve KARARSIZLIĞIN" içerisine gömülüp ve çıkamamak. Nedenini bilemediğimiz ve beynimizdeki virüsün ötesine gidememek. Peki bu virüsten hiç kurtulma çabanız olmadı mı? Yani yeniden yapılanma? Evet sırası geldi değil mi? ... Çünkü aradan üç yüz altmış beş gün geçti. Her şey bir başka... Yine hiç sordun mu kendine... Şu ana kadar ben neler yaptım ve neler kazandım diye... "BECERİ ve YETENEKLERİ" göz önüne getirdin mi? Yada bırak büyük isteklerini yok et o an sen de yok olacaksın diyen içindeki sesi...

Kendini kazanma çabanı...

Tekrarla! ...

Asla Vazgeçme...

Şu ana kadar uğraşmadıklarınla bir kez daha al ve tut eksik yanlarını avuçlarında... Belki aşk hayatındaki, esrarengiz tavırlarına bir yenisini ekle... Üzgün bir halin var... Neden? Sevgisiz kalmak ağaca su verilmeyen hayat mıdır SENCE? ... Riya, yalnızlık... Haykır hayata olduğu kadar... Haykırdın belki sesini duyurabildiğin kadar... Dün haykırdın... Bugün sesin inlesin. Yarın duyacaklardır seni ve bizleri Haykırmak suya değen bir noktadır. Hangi noktadan başlarsan başla...

Hayatına önem ver. Denizde ışıldar mavilik Ve sen güzel bir çingenesin. Sağduyulu, önyargısız, sabırlı, gösterişsiz, Kendine sonsuz güveni olan, gülümseyen Senin içinde gülleri açtım bahçelerime... Pencerenin önünden akıyor Ben senin içinde Gülleri serdim Hayata haykırman içindir...

Hep bir şeyler yapma çabasında debelenirken yenilik ve beklentiler ile gelen sorumsuzluklar ve kararsızlıklar... Nedenini bilmediğimiz beynimizden yüreğimize yolculuk eden anlamsızlık korkusu virüsünün bizden ne istediğini bilmediğimiz gibi kendimize de soramamak...

- Kendini Neden Reddediyorsun? ...
 - Niçin Bu Kadar Vurdumduymazsın? ...
 - Niçin Bu Kadar Sorumsuzsun? ... Benim Beynimden Ne İstiyorsun? ...
 - Niçin Yüreğime Dokunuyorsun? ... Bu Virüsten Hiç Kurtulma Çaban Olmayacak mı?
 - Yani Yeniden Yapılanmak İçin Yola Çıkmayacak mısınız? ...
- Evet, sırası geldi değil mi? ... Farklı Bir şey Farkındalık... Çünkü aradan tam üç yüz altmış beş gün geçti. Her şey bir başka... Zaman su gibi akmakta... Öyleyse, Kendini Reddetme? ... Vurdumduymaz Davranma! ... Anlamsızlık İçin Çıktığın Yolda... Şu Soruları Sor Kendine... Bir Kere... Daha.
- Şu Ana Kadar Ben Neler Yaptım... Niçin Kazandım? ... Hangi Becerilerime Ve Yeteneklerime Sahiplenip benim dedin...

—Bırak Büyük İsteklerini Yok Et O An Sen de Yok Olacaksın” diyen İçindeki Sesi gördün mü? ...İşittin mi? Tuttun mu? ...

İstanbul, 11 Eylül 1999

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Hayata Haykırmak

Hep bir şeyler yapma çabasında debelenirken "YENİLİK ve BEKLENTİLER" İle gelen "SORUMSUZLUK ve KARARSIZLIĞIN" içerisine gömülüp ve çıkamamak. Nedenini bilemediğimiz ve beynimizdeki virüsün ötesine gidememek. Peki bu virüsten hiç kurtulma çabanız olmadı mı? Yani yeniden yapılanma? Evet sırası geldi değil mi? ... Çünkü aradan üç yüz altmış beş gün geçti. Her şey bir başka... Yine hiç sordun mu kendine...Şu ana kadar ben neler yaptım ve neler kazandım diye... "BECERİ ve YETENEKLERİ" göz önüne getirdin mi? Yada bırak büyük isteklerini yok et o an sen de yok olacaksın diyen içindeki sesi...

Kendini kazanma çabanı...

Tekrarla! ...

Asla Vazgeçme...

Şu ana kadar uğraşmadıklarınla bir kez daha al ve tut eksik yanlarını avuçlarında...

Belki aşk hayatındaki, esrarengiz tavırlarına bir yenisini ekle...

Üzgün bir halin var... Neden? Sevgisiz kalmak ağaca su verilmeyen hayat mıdır SENCE?

...

Riya, yalnızlık... Haykır hayata olduğu kadar...

Haykırdın belki sesini duyurabildiğin kadar... Dün haykırdın... Bugün sesin inlesin. Yarın duyacaklardır seni ve bizleri Haykırmak suya değen bir noktadır. Hangi noktadan başlarsan başla...

Hayatına önem ver. Denizde ışıldar mavilik Ve sen güzel bir çingenesin. Sağduyulu, önyargısız, sabırlı,gösterişsiz, Kendine sonsuz güveni olan, gülümseyen Senin içinde gülleri açtım bahçelerime... Pencerenin önünden akıyor Ben senin içinde Gülleri serdim Hayata haykırman içindir... Hep bir şeyler yapma çabasında debelenirken yenilik ve beklentiler ile gelen sorumsuzluklar ve kararsızlıklar... Nedenini bilmediğimiz beynimizden yüreğimize yolculuk eden anlamsızlık korkusu virüsünün bizden ne istediğini bilmediğimiz gibi kendimize de soramamak... - Kendini Neden

Reddediyorsun? ... Niçin Bu Kadar Vurdumduymazsın? ... - Niçin Bu Kadar

Sorumsuzsun? ... Benim Beynimden Ne İstiyorsun? ... - Niçin Yüreğime Dokunuyorsun?

... Bu Virüsten Hiç Kurtulma Çaban Olmayacak mı? - Yani Yeniden Yapılanmak İçin Yola

Çıkmayacak mısın? ... Evet sırası geldi değil mi? ...Farklı Bir şey Farkındalık...Çünkü

aradan tam üç yüz altmış beş gün geçti. Her şey bir başka... Zaman su gibi akmakta...

Öyleyse, Kendini Reddetme? ...Vurdumduymaz Davranma! ...Anlamsızlık İçin Çıktığın

Yolda...Şu Soruları Sor Kendine... Bir Kere Daha.... - Şu Ana Kadar Ben Neler

Yaptım...Niçin Kazandım? ... Hangi Becerilerime Ve Yeteneklerime Sahiplenip benim

dedin... - "Bırak Büyük İsteklerini Yok Et O An Sen de Yok Olacaksın" diyen İçindeki

Sesi gördün mü? ...İşittin mi? ..Tuttun mu? ...

İSTANBUL, 11 Eylül 1999

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Hiç

Hiç başarısızlığa uğramayacağımı bilsem:

- "RİSK" e girer hayatım için çabalardım. Yaşamımı "BAŞARI" odaklar hiç vazgeçmezdim yapabileceklerimden....

Hiç başarısızlığa uğramayacağımı bilsem:

- "FARK" yarattırdım. Başkalarında olmayan bir şey sahibi olurudum. Ve "KELEBEK ÇOCUK" olur, " KİŞİSEL GELİŞİM" ile uğraşırdım. "RAHATLIK" alanını terk ederdim. En güzel "YAŞAM" için hür yaşardım.

Hiç başarısızlığa uğramayacağımı bilsem:

- "ÖZGÜRLÜK" adına sonuna kadar çalışırdım. Öyle herkesin yaptığı işle uğraşmazdım. Faklı bir iş ile uğraşırdım... Şu ana kadar nelerle uğraştım. "TEKRARLAMAZDIM".

Hiç başarısızlığa uğramayacağımı bilsem:

- " GÖK" olurudum. "OKYANUS" olurudum. "TOPRAK" olurudum. Bir nesil oluştururdum. "KÜLTÜR MANTAR". Bir "ADAM", Bir "KADIN" olurdu. Doğardı dünyaya... Gökte bulut olurdu, yağardı okyanuslar, okyanus dağıtırdı toprağa " AY, GÜNEŞ, YILDIZ"

Hiç başarısızlığa uğramayacağımı bilsem:

- "ASLA" kelimesinin yerine "TEKRARLA" kelimesini yerleştirdim. Sarılırdım ona... Hatta "ZİNCİR" ile vurulurdum. Ağaçta belki yetiştirdiğim nesiller meyve verirken çürük olmasın diye... "SEVGİ" ile beslenirdim.

Hiç başarısızlığa uğramayacağımı bilsem:

- "Oynayan popüler "MANTIK" ile yürürdüm. Daha çok para kazanmak için değil, "KENDİNİ TANI", KENDİNİ BİL" yolunda...

Hiç başarısızlığa uğramayacağımı bilsem:

- " Bir yola uçsuz bucaksız bir yola düşerdim. Engelleri olurdu bu yolun. Ve ben yılmazdım İSTEKLERİM" ile... Onları var gücüm ile yıkardım. Önümde bir insan olurdu. O İnsanın adımlarını takip ederdim. Nasıl iz bırakıyor diye "MERAK" eder hattâ ekmeğine ortak olurudum. Fakât ona sahip olmazdım. Yanında arkasında olurudum. Lâkin önünde olmazdım. O bir "GÜL" olurdu. Bense onun "DİKENİ" olurudum. Bizden sonra koparan eller olsun diye... Hattâ bazen o ellerin arkasından giden kaz, ördek, tavuk ve hindi olurudum. Ve o sesleri çıkarırdım.

Hiç başarısızlığa uğramayacağımı bilsem:

- " Daha çok şeyler öğrenmek ve öğretmek isterdim. Güzel konuşur ve hoş şeyler yazardım. Bu beni "MUTLU" ederdi. Duvarlara yağlı boya resimler yapardım. Kaldırımlara çiçek ve yıldız resmi çizerdim. Doştlarım bitkiler, hayvanlar ve insanlar olurdu. "BİLGİ" alır ve satardım ucuza... "KALİTE" kendim olurdu. Almaktan çok vermeyi tercih ederdim. İkiyüzlü "VURDUMDUYMAZ" olurudum. "ŞEYTANIN" gücünü taşır. İnsanları doğru yola iterdim. Daha çok kursa gider ve daha çok şeyler öğrenirdim. Herkes yaptıklarımından bıkar ben bundan zevk alırdım.

Hiç başarısızlığa uğramayacağımı bilsem:

- " Kanun dersleri alır notalarında "SEVGİ, HOŞGÖRÜ, SAYGI" nağmeleri ile tango yapardım. Kuşlar ise teller olurdu... Ve belki de MÜKEMMELLİYETÇİLİĞİMİ" bırakırdım. Ve çok fazla çabalardım. "SEZGİLERİMİ" güçlendirirdim. İçimdekiler "BENİ" oraya götürürdü. "REFORMLARIM ve RÖNESANSLARIM" için beni motive eden yerler bulurdum.

Hiç başarısızlığa uğramayacağımı bilsem:
"SINIRLARIMI" kaldırır, "PRENSİPLERİMİ" gözden geçirirdim.
Yine de ben hiç başarısızlığa uğramayacağımı bilsem:
"BAŞARISIZLIKLAR" DA YAŞARDIM...

İstanbul, 17 Kasım 2000

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, İçimizde Deli Var

İçimizde Deli Var

Hep bir şeyler peşindeyiz. Suskunluğumuzu ve şaşkınlığımızı hep bir şeylere bağlarız. Sonuç uzayan ve uzadıkça yerinde sayan isteklerimizden başka bir şey değildir aslında... Konuşuruz. - "Çok Konuşma" derler. Bu sefer tam tersini yaparsınız? ... Yani konuşmazsınız. Bu sefer de Ya, "KENDİNİ İFADE" edemiyor derler. Yada - " "HAYATA KÜSKÜN" biri" deyip köşeye çekilirler. Onlar konuşur siz dinler siziz? ... Dinlediğiniz için "DELİ" damgası yersiniz.

DELİ... DELİ !! ...? ? ?KULAKLARI KÜPELİ...

Sorarsınız "DELİ", Sorgularsınız "DELİ"... Sorsanız sözlük anlamını da bilmezler. Bilirsiniz: DELİ: - " Aklını yitirmiş olan, akli dengesi bozulmuş, olan, MECNUN, davranışları aşırı ve taşkın olan, ÇILGIN, aşırı derecede DÜŞKÜN, COŞKUN,AZGIN,SİNİRLİ, DELİ DİVANE," ...

İçimizdeki deliyi çıkarıp atmak istersiniz. Yıllarca kendi bünyenizde ki insanları arayıp bulursunuz. Aslında "pırlanta kadar parlağım" dersiniz. karanlıkta dahi ışıldama özelliğini kaybetmeyen, dost canlısı sevgiyi aşılacak özgüvene sahip, hoşgörülü... Fakat, gülümsemekten yoksun robot insanlara kendinizi anlatamazsınız...

İÇİMİZDE DELİ VAR

İnançlı..... Asla Vazgeçme yapacaklarından, Çiçekli..... Duygu Bahçen Renkli Olduğundan..... İrâdeli..... İstek ve Dileklerin Topunu Yakaladığından.... Mutlu..... Oyuncakların ile Oynamayı Unutmadığından.... İstekli.....Her şeyi elinde tuttuğundan.... Zarâfet..... Bahçede açılan nadide bir kokusundur... Doğal..... Bir GÜL ağacıdır çevrende,mesleğinde, ailemde, kişiliğinde... Esrârlı..... Destekli..... Kabul görmek için bırakma desteği... Eğitimli.....On üniversitede bitirsen, olmazsın bilgili.... Letâfet.....çizgini sınırını korusun da yürü.... İlgili.....Yaşamında alakadar ol ki... Varlıklı,Adaletli, Rahat

İÇİMİZDE DELİ VAR.....RAV İLED EDZİMİÇİ

Şimdi soruyorum o deliye...

- " Peki biz ne bekliyoruz"... Şans mı? Taht mı? Hayır...

"Gülmek ve Ağlamak" gibi duyguları tüm insanlar yaşar. Bilirsiniz: Ailemiz bizi bu düşünce ve duygularla yetiştirdi. "Gülmek ve ağlamak" arasında mekik dokuyoruz. Bunları bize öğreten büyüklerimiz için kaç defa teşekkür ettiğimizi hatırlamıyorsunuz? Değil mi?

- İki göze sahibiz. Bakmak ve görmek için. Olayların farkında olmak için neye sahibiz..... Bütün uzuvlarımızı nerede ve nasıl ve niçin kullanıyoruz.....

- Akıl ve zekamızı nasıl kullanıyoruz. Elimizden her geleni yapıyor muyuz?
- Vücudumu hissediyorum diyor musunuz? ...

- Kendimi seviyorum. Tüm insanları seviyorum. Diyebiliyor musunuz? ? ? ?

- Geleceğim otuz yıl kadar gelişmiş eğer yerimde sayarsam kaybolurum. Kendinize soruyor musunuz? Yeni insanlar yeni duygu ve fikirleri tanımak ve tatmak istiyor

musunuz?

- Yaşıyorum ben. Kendi kendim olmak istiyorum. diye düşünceniz var mı?

- Peki neden Her şey yerli yerindeyse, Çaresizliğimizin arkasına sığınmışız kendi beynimizde bunalımlar, saplantılar, titizlikler, evhamlar yaratıyoruz.

Ve bize ait olmayan emanet vücudumuzu yıpratıyoruz. Sağlığımızı, bilgimizi, ailemizi, kendini bilmeyi, gülümsememizi yıpratıyorsunuz... bu yetmiyormuş gibi başkalarını da yıpratıyorsunuz...

Şeyh Edebali Hazretlerinin Osman Gazi'ye Vasiyeti

Ey Oğul! ...

Beysin... Bundan sonra öfke bize, uysallık sana... Üşenik bize, gönül almak sana... Suçlamak bize, katlanmak sana... Acizlik bize, yanılğı bize, hoş görmek sana... Geçimsizlikler, çatışmalar, anlaşmazlıklar bize, Adalet sana
Kötü söz, şom ağız, haksız yorum bize, bağışlamak sana...

Ey oğul! ...

Bundan sonra bölmek bize, bütünlemek sana...
Üşengeçlik bize, uyandırmak, gayretlendirmek, şekillendirmek sana

Ey oğul! ...

Sabretmesini bil. Vaktinden evvel çiçek açmaz.
Şunu da unutma! ... İnsanı yaşat ki Devlet yaşasın.

Ey Oğul!

Yükün ağır, işin çetin, gücün kıl'a bağlı Allah (c.c) yardımcın olsun.

Q

Şeyh Edebali'nin Osman Bey'e Nasihati

Oğul

İnsanlar vardır, şafak vaktinde doğar, akşam ezanında ölürler. Avun oğlum avun, güçlüsün, kuvvetlisin, akıllısın, kelamlısın. Ama, Bunları nerede, nasıl kullanacağını bilmezsen, Sabah rüzgarında savrulursun gidersin. Öfken ve nefsin bir olup aklını yener. daima sabırlı, sebatlı ve iradene sahip olarsın. Dünya senin gözlerinin gördüğü gibi büyük değildir. Bütün fethedilmemiş gizemler, bilinmeyenler, görülmeyenler ancak senin fazilet erdemlerinle gün ışına çıkacaktır. Ananı atanı say. Bereket büyüklerle beraberdir. Bu dünyada inancını kaybedersen yeşilken çorak olur, çöllere dönersin. Açık sözlü ol. Her sözü üstüne alma, gördün söyleme, bildin bilme, sevdiğin yere sık sık gelme, kalkar muhabbetin, itibar olmaz. Uç kişiye acı; cahille arasındaki alime, zenginken fakir düşene, hatırlı eken, itibarını kaybedene. Unutma ki! Yüksekte yer tutanlar aşağıdakiler kadar emniyette değildir. Haklı olduğunda mücadeleden korkma. Bilesin ki atın iyisine doru, yiğidin iyisine deli derler.

Yaşamınızı yaşadığınızı hissedebiliyor musunuz?

İçimizde deli var... sizin içinizdeki delide ne var?

İstanbul,20 Nisan 1999

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Kendini Bilmek***

SİHİRLİ DÜNYA ORMANI, yedi sorumluluk ağacıyla üç bölgede büyümektedir...

FİZİKSEL bölgede bulunan ağaçların adı TUTARLI Ve ARZULU yaşamı boyunca koşturur durur.

ZİHİNSEL bölgede bulunan ağaçlar PRATİK ve YARATICI her an hayatın tadını çıkarır.

RUHSAL bölgede bulunan ağaçlar YAŞAM Ve GÜZEL ruhani be dünyevi birliktelikler içerisinde çeşitli renklerde ve kokularda

Sihirli dünya, yabancı ve tanıdık canlı varlıklarla doludur... Bu sihirli dünya arayışı içerisinde kendini bil adına oluşturulan ormanlar ve sorumluluk ağaçlarının kültür ve değer felsefesi farklıdır. Hayat, bir kalp ağrısıdır. Değişim yolunda güneşin enerjisi ile açık iletişim içerisindeyler. Tembellik yapmamaya çalışıp, özgürlüklerine, hastalık hastalığından kurtulmak için yalnızlıklarına ellerinden geleni yapacaklardır...

KENDİNİ BİL

Kararlar verip, uyguladığında;
Endişelerin yok olduğunu da unutma...
Değerini bir kez daha tuttuğunda;
Nefretinin yok olduğunu da unutma...
İsteklerim nedir diye sorduğunda;
İnançlarının yok olduğunu da unutma...
Neşeni kendin bulduğunda;
Bahanelerin yok olduğunu da unutma...
İzinsiz bahçene giren yabancının da;
Lalezarın kendin olduğunu da unutma

İstanbul, 22 Mayıs 2003

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Kim

BAŞARILI" olma rüyamızı gerçekleştirirken en belirgin özelliğimiz olan ve en çok sorduğumuz bir soru "KİM OLDUĞUM", "NE İSTEDİĞİM", "NE YAPABİLCEĞİMDİR". "BAŞARI Ve LİDERLİK" yolunu izlerken, Öyleyse, "GÜÇLÜ ve ZAYIF" yönlerimizi bir kez daha gözden geçirmeliyiz.

Ben kimim? ...

Sen kimsin? ...

O kim? ...

BU GÜN KİM ZAMANIDIR. Ah şu kimler...

Şu otuz dört sene boyunca her şeyi "İSTEDİĞİMİ" bir kez daha belirtmeliyim. Ah şu "BEKLENTİLER" Uzaktakilere sahiplenmek... Yakınımızdaki değerlere tekme vurmak...

Her şey olmak fakat hiç olmamak...

Lakin yaşadıkça ve öğrendikçe hiç olduğumun farkına varmak...

"BEN BİR HİÇİM", çok şeyler yaptığıma inanıyorum. Belki "BECEREMEDİĞİM" çok şey..." düşüncelerde... İnci misali sıralı... Bir şeyler ile uğraşmak çok güzel...

"AMACINIZIN" yolunda gitmek ve kim olduğunuzu kabullenmek...

Geliştikçe... Değişimler... Değiştikçe... Dönüşümler... Sağlamak... Mesela; özgürlük ve bağımsızlık peşinde ayrı bir evde yaşamak... Başınız göğe eriyor... değil mi? ...Kendi işiniz varken başka bir iş aramak... ve almadığınız maaşların mutsuzluğunu yaşamak...

Sizce, Sonra, ne oluyor biliyor musunuz? ...

Yakınımızdaki değerleri unuttuk uzağa saldırdık. Adına kim kelimesini koyduk...

Beklentiler korkulara dönüştü. Çıldırıldık. Ben kimim? Diye sorduğumuz soru ile özümüzü yakalayabileceğimizi sandık. Kimler geldi kimler geçti mevsimsiz hayatımıza

dokunarak... Kimleri anlamayanlar kayboldular iç dünyalarında: Biz kimiz? Siz kimsiniz?

Onlar kimler? Yabancılaştırdık. Kendimizi kendimizden... Bir gözün diğerine hayrı

kalmadı. Adına maske taktı denildi. Çevre bulduk asla vazgeçemediğimiz...

Çevre fazlalaşınca kendimize zaman ayırtamadık. Sonra, yalnız yaşamayı seçtik. -

"Yalnız kalmayı hiç sevmiyorum." Cümlesi yer aldı. Düşündükçe yalnızlık duygusunu yaşadık. Kalabalıklar içerisinde yalnızlıklar içerek cennet yarattık köşemizde...

Yüreğimiz bir sese hasret kıvranıp durdu. Kafeslerde...

Kim kelimesi ile uğraşırken ben, sen, o, biz siz, onlar.... Duyguları mimledik güçlü

yönlerimize... ayakta kalma çabamıza... İçimizdeki çocuğa.... Şimdi kimleri

kütüphaneleştirdik... Okunmak için kitap sayfalarının arasına sıkıştırdık. Kamyon çarptı.

Düzeltilerek kitaplığa yerleştik... Üzerine tuz biber ektik...

İstanbul, 9 Eylül 1999

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Okyanuslardaki Kaldırım Taşları

İşte yine kalemimden dökülen cümleler:
Beynimi kemiren, çözümünü bekleyen korkular:
Varlıkla yokluk arasında gidip gelmeler...

Nedenler...

Niçinler...

Heplik...

Hiçlik...

Ve çözüm iplerini mandallamak...

Uçlarını bir birine birleştirip şu farklı dünyamı tuz gölünün tuzları gibi etrafa serpmek...

Ve ben kimim? ... Sorusunu tekrardan sorabilmek kendimize...
Ve ben kimim! ... Bir ağacın yapraklarında bağbozumunu yaşarken:

Diğer tarafında güne merhaba diyen tabiatın içerisinde...

Yok oluş ve varoluşla debelenmekle meşgul beyin:

Ve ben kimim? ..

Ve ben neredeyim? ..

Ve ben nereye gidiyorum.

Ah! ... bunlara çözüm getirebilsem:...

Belki de okyanusta kaldırım taşlarını yeniden yenilemem gerekecek...

Hiçlik deryasında damla misali... Damlalara sormalıyım belki de...

İstanbul, 10 Aralık 2002

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Sağlık***

SAĞLIK GÜZELLİĞİN YOLU

Sağlık sorumluluk apartmanı sekiz kiracıya aittir. Ve bu kiracıların her biri bir sağlık karnesine sahiptir. Sağlık zemin sorumsuzluk yaşam engelleri dört ana caddeye ayrılır ki... Birinci ana cadde "BAŞARISIZLIKLAR", ikinci ana cadde "KORKULAR", üçüncü ana cadde "SINIRLAR", dördüncü ve son cadde ise "KARARSIZLIK" tır.

Bu caddelerin her birine iki sağlık sorumluluk apartmanı düşer ki bu da iki kiracı ve iki sağlık karnesi eder.

Birinci ana cadde de yaşayan apartman sakinleri sonun da "MUTLU" ve "YAŞAM" karneleri ile soğuk kış gecelerin de kömür zehirlenmesi yaşamadan doğal gazın eve takılmasıyla ödeme yapılmayan faturaları ile ısınırlar ki başarısızlıklarının sefasını sürerler...

İkinci ana caddede yaşayan apartman sakinlerinin sağlık karneleri "HUZUR" ve "GÜZEL" tedbir alıp korunmak için sorumluluğunun kendi avuçlarına alma zamanının geldiğinin farkında lığını görürler. Böylece yeni başlangıçlar için tüm insanlara ve dünyaya huzur ve güzelliği duyururlar. Korkularını uyum ve ölçülerinde DENGE sağlarlar... Bu iki sağlık karnesi ile hoşla giderek hayranlık uyandıran, "BAŞARI" düşüncesi uyandıran sakin, görgü kurallarına uyan, beğenilen insan artık "KENDİNİ TANI" zamanı gelmiştir. Kendi ile yüz yüze gelme ihtiyacı içerisine girmiştir ki "ZENGİNLİK" orada saklıdır. Diğer "BAŞARISIZLIK" ana caddesine gidip, "MUTLU Ve YAŞAM" ile arkadaş olur. Korkularını anlatır. Kendini tamamlamak için "GÜZEL" Olan her şeyi kabul ederler...

Üçüncü ana caddede yaşayan apartman sakinleri "SAĞLIK Ve GÜVEN" diğer iki ana caddede bulunan "MUTLU, YAŞAM, HUZUR, GÜZEL" ile çok iyi dostturlar... İki caddenin, iki kiracısı ve iki sağlık karnesinin can ve mallarına "BEN" değil "BENİM" demiştir. Güzeli olan her şeyi estetikten, coşkudan, okşayıcı söz ve davranıştan uzaklaştırıp, ahlak ve fikri özellikleri olmayan insanlara güzelliği yayıp sınır koymada birebirdir. Sağlık ve güvenlerini sağlayabilmek için...

Dördüncü ve son cadde olan "KARARSIZLIK", "COŞKU" ve "RİSK" adındaki sağlık karneleri "KENDİNİ İFADE" yolunda birey olarak kendini ödüllendirir.

SAĞLIK

Sabah uyandığında merhaba demelisin
Ancak sergilersin umudu komşun.
Lütfedersen bir kahve fincan
İlîk rüzgarlar savurur he an
Kabul görürsün o zaman

SAĞLIK ADAM "- Arzulu dolu dolu yaşa, gelişim ve dönüşüm için inanç belirle,
gökdelenler inşa etmek senin elinde... Tembellik, tavukların yaptığı tek iştir. Ayakta
Olmanın Hazzı İle Yaşayın. Birileri Her Zaman Vazgeçti. Diğerleri ise Hayatına Devam
Etti.

İSTANBUL, 22 MART 2007

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Sen Bir Hiçsin...

Kendini Özgür Bırakıncaya Kadar Sen Bir Hiçsin.! ! !? ? ?

Sevgili kelebek çocuk....

"Sen bir hiçsin! ... Kendini özgür bırakıncaya kadar."

Geçmişimde olan biten tüm yaşamış olduğum kötü anılarımı bağışlıyorum. İçimdeki "TİRTİL DÜŞÜNCELERİMİ" bağışlıyorum. Daha "VERİMLİ", daha "ÖZVERİLİ", daha "YARDIMSEVER" olmak ve "BAŞARI" için seçtiğim yolu "BAGIŞLIYORUM" - Nereye kadar gidebilirim geğeyim "GEÇMİŞİM İLE GELECEĞİM" arasında en önemli olan "BU GÜN" kelimesinde "DÖNÜŞÜM" noktamı yakalağığımda verdiğim "KARARLARIMI" bağışlıyorum. Uzun yıllar "BAŞARISIZLIĞIN" gölgesinde "KENDİNİ İFADE" etmeden yaşarken "İNANCIM" sonsuz, "BEN, KENDİMİ GERÇEKTEN SEVİYORUM. VE KANDİMİ BAGIŞLIYORUM". İçimdeki kelebek çocuğu da seviyorum ve bağışlıyorum. Bir gün, "TÜRKİYE" sonrada "DÜNYA" beni konuşacak diye düşünün SESİMİ bağışlıyorum. İnsanları "DEĞİŞTİRİP, GELİŞTİRİP, DÖNÜŞÜME" uğrattığım zaman, işte, o zaman bir yerlerde olmanın hazzı içerisine gireceğim. Sevgili Kelebek Çocuk ise hep mutlu ve içindeki huzurla bütünleşecek. Değişim yıldızımın gölgesinde bulunmaktan zevk aldığım, Ve dönüşüm güneşimin farkındalık imajına ulaşabilmesi için elimden geleni yapacağım. DEĞİŞİM YILDIZIMI BAGIŞLIYORUM...

Gelişim ayı ise bana tecrübelerime fark attırarak.

Yaşamım boyunca aldığım "KARARLARI" sonuna kadar götürmeye çalışsam da lakin öyle bir an geliyor ki yıkılmamak için kendimi zor tutuyorum. Geçmişimle geleceğim arasında yaşadığım bu günü farkında lığa dönüştürmeye çalışıyorum. Ve geçmişimi bağışlıyorum. Geleceğimi "BENİ BANA GETİR YAR TRENE" bindirip, sadece bugün için başarı yolculuğuna çıkarıyorum. İnsanları sonuna kadar duyarlılığa davet ederek bakan göz- gören göz ve farklı göz ile yetiştirmeye çalışıyorum. Bakan göz ile soran-sorgulayan oluyorlar. Gören gözle müdahale eden, sorumlu oluyorlar. Farklı göz ile yetiştirmeye çalıştığım insanlarsa sağduyulu ve kişilikli insana dönüşüyorlar. Ve böylece vizyonumu yapmakla yetinmiyor, misyonumla katkıda bulunuyorum. İçimizdeki çocuk, özgürleşiyor, gülümsüyor ve farkında lığa varıyor.

Sevgili kelebek çocuk....

"Sen bir hiçsin! ... Kendini özgür bırakıncaya kadar."

Artık "KİŞİSEL GELİŞİM" için "DEĞİŞİM" ve "GELİŞİM" yolumu dönüşüme gönderiyorum. Zihnimin karmaşaya içerisinde olan dolaplarımı düzenliyorum. Fazla "BİLGİLERİMİ" gizli dolaba yerleştirep "ANAHTAR" ile kilitliyorum. Beynimi dört gruba ayırıyorum. Ve her birine de kendi bölgelerinde dörde ayırtıp ayıklıyor ve yerleştireyorum. Benim için önemli olan bölgemi tam teşkilatlı çalıştırmak için dikkat çerçevemi

konsantrasyon ile birleştireyorum.

Analiz ve bilim bölgemde çalıştığım işleri ve aldığım kurs belgelerini A bölgesine yerleştireyorum. Ve kilitliyorum. Anahtarını " ÇİLİNGİRCİYE" veriyorum. B bölgeye yöneticiliğimi ve idarecililiğimi yerleştireyorum ve kilitliyorum. Anahtarı yine "ÇİLİNGİRCİYE" veriyorum. Dosyalama işlemlerimi her an arşivde hazır bekletiyorum. D bölgesine tüm hayal gücümü yerleştireyorum. Her an hayal gücüm benimle olabilecek derecede yalnız atın gemlerinin kontrolü benimle birlikte olacak bir şekilde tutuyorum. Ve ben C bölgeye odaklanıyorum. Vazgeçmeden kendimi her an yenileyerek ön hazırlık içerisinde bekliyorum. Fırsatları kaçırmamak için kendimi değişime ve gelişime

adıyorum. Fırsat çıktığı an şansımı getirecek ve ben dönüşüme uğrayacağım. Günü bekliyorum.

O an Kelebek Çocuk Türkiye' de ve Dünya' da bir numara olabilir. Tekrarlıyorum. Vazgeçmeden yoluma devam ediyorum. C Bölgemi de kendi arasında dörde ayırıyorum. Liderlik için elimden geleni yapacağım. Ve yapıyorum.

Sevgili kelebek çocuk...

"Sen bir hiçsin! ... Kendini özgür bırakıncaya kadar."

Sen bir hiçsin! . Hala kendi sorumluluklarını başkasına yıkmaya çalışıyorsun. Hatta bazen başkalarını suçladığın bile oluyor. "ÖZGÜRLÜĞÜN SINIRLI" Açık yürekliliğim ile söylemek gerekirse yaşadığın beklenmedik sorunlar karşısında özgüvenin de sarsılmalar yaşıyorsun. Çözömlenmesi gereken senin kaçtığın sorunlar... Yaptığın hatalardan çıkarman gereken ders kendini bağışlamandır. Yüreğın ve beynin "DENGE" içerisinde değil. Ağzından çıkanı kulağın duymuyor. Kararlarını "ERTELEYORSUN" Sözünde durmuyorsun. Sınırlarından dolayı hep bir mazeret buluyorsun. İçinde sakladığın ve hala çözümediğın yada henüz hazır olmadığın kendinle "YÜZLEŞMEKTEN" kaçıyorsun. Buna hazır olmadığın korkuların ile yaşamının sana çıkardığı "BİLANÇO" çok büyük.

Sen bir hiçsin! ... Hala kendi sorumluluklarını başkasına yıkmaya çalışıyorsun. Hatta başkalarını değersiz görüyorsun. "YALNIZLIĞIN SINIRLI" Çözmen gereken en büyük sorunun sorumsuzluk. Neden başkasına yıkıp, sığınma ihtiyacı yaşıyorsun. Bir düşün! ... Kendini güçlü hissettiğın zamanları... Ayakta kalmak için çabaladığın günlerini... O günleri düşünürsen seni hep bir adım ileri götüren tutum ve davranışlarını yeniden avuçlarına alma zamanı olduğunun farkına varırsın. Seni başarısızlığa ve reddedilmeye iten çözümlenememiş tırtıl düşüncelerini bir kez daha bilinçli bir şekilde gözlemlemen gerekmez mi? ...

Sen bir hiçsin! ... Hala kendi sorumluluklarını başkasına yıkmaya çalışıyorsun. Hatta başkalarını küçük görüyorsun. Senin gibi düşünen insanlar yaklaşık sen doğduğundan beri etrafında dolaşıyorlar. "CESARET" t veriyorlar, kararlarına destek veriyorlar ve seni motive ediyorlar. Sana güçlerini gösteren insanlardan uzak durmamalısın. Gelişim, değişim ve dönüşüm adına yola çıkmalısın. Daha coşkulu, daha kararlı bir gelecek arzulamalısın. Kendini ifade edebilecek yerler bulmalı aradığın güvence ile ayakta kalabilmelisin. Bunun için büyük amaçlar belirlemeli ve zincirlenmiş kapılarının anahtarını bulabilmek için bir "ÇİLİNGİRCİ" bulmalısın. Zincirlenmiş bir kapının anahtarının başkasında olması ve kaybedilmesi ne acı.

Kelebek Çocuğın sesine kulak verin: Özgürleşin! Gülümseyin! Fark Yaratın! Bütünleşin! "... Ne Kadar Güven İçerisinde Görünürse Görünsün, Çocuk, Genç, Yaşlı; Zengin Ve ya Yoksul Tüm Canlı Varlıkların Sana Gereksinimi Vardır. Kendinizin Armağan Olduğunu Unutmayın. Gezebiliyor, Duyabiliyor, Görebiliyorsunuz. Farkında lığa varın...

İstanbul, 14 Şubat 2005

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Sev Sadece Kendini Sev

Sev Sadece Kendini Sev

Değişiklikler her insanı korkutur. Beni korkutmadığını görüyorum.

Değişikliklerin beni etkilediklerini yıllarca bu değişikliği bekledim.

Buna tam ulaşmanın mutluluğunu yaşıyorum. Uzunlarımda bunu hissediyorum. Kalem adındaki arkadaşına kavuştum. Mutluluk duyuyorum biraz bana hüzün verse de ona kavuştum. Güler yüzlülüğüm, azmim ve isteğim bunu bana verdi.

Hiç kimseyi bu konuda kıskanmadım. Kaplumbağa hızıyla da olsa aradım ve buldum. Ben güzel yazmak güzel konuşmak istiyorum. İnsan saygı ile değer görür. Sevgi ile bulduğumdan dolayı zamanı yaşıyorum.

"Sev sadece kendini sev" ... Saygın, sevgin temiz olmalı.

Ben yüreğimdeki gönlümü öldürmedim. Fakat dışarı da vurmam.

Sevdim... Çok sevdim...

Kendimi, doğayı, çiçekleri, insanları...

İnsanlara kendimi ifade edemedim.

Anlatamadım. Dost ve dostluklardan bahsettim. Arkadaş değil herkesle dost oldum.

Kimse hakkında kötülük düşünmedim. Kötülük buldum. Kendimi suçladım karşıdakinin yerine...Kendime söz veriyorum. Daha az sinirlenip daha çok güleceğim. Olumlu düşüneneğim.

İstanbul, 28 Nisan 1999

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Sevgi Yumağı

Eğer "ARADIKLARIN Ve YAPTIKLARIN" olmasaydı. Neler BAŞARABİLİRDİN? ... Bir kez daha "DÜŞÜN"...

Düşünmen gerekenleri düşün?

Sen ne istiyorsun?

Veya ne kadar çok şeyin istediğinin farkında mısın?

Bir gün boyunca üzerinde ki şu "DUYGU YÜKÜNÜ" kaldıramazsan neleri kaybedebileceğini de bir düşün... Her şeye sabrediyordun. Şimdi... Ne istediğini bilmediğini söylüyor ve böyle düşünüyorsun. Ve o düşünce senin davranışlarına bir korkuluk gibi yansıyor... Zamanın saatlerini durdurma vakti geldi. Nelerle karşılaşılıyorsun.

"SEVGİ YUMAğI" karalar içerisinden dağıtmadıkça kendi yörüngende başkasına ışık vermeden dolaşır durursun.... Sevgi Yumağı adlı yaşam kitabına başlayabilirsin. Ve o yumağın içerisine sadece sevgi ile ilgili kelimeleri dikte edersin. Her şeye rağmen sen kendin olmakla yükümlüsün. Her zaman emin adımlarla yürü eğlen ve coş... Bu yumak seni hep gökyüzünün maviliklerinde uçursun.

Yıldızlar kadar parlak martılar kadar özgür ve geceyle gündüzün eşit olsun.

İstanbul, 21 Nisan 1999

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Soğuk Nefes

Soğuk Nefes

Hayatımda belki bir sepetin içinde sunulan en güzel sözler. Belki "BİLİNÇLİ veya BİLİNÇSİZCE" ne kadar beynimden gelen TEREDDÜT, UTANÇ ve o MÜTEVAZİ" bir şekilde sinirliliğimi saklasam da hayatımın bir bölümü bu sepetin içinde saklı —Ara sıra % 50 motor kayboluyor ve kontrol elden çıkıyor."

Zaten ben bu motoru yıllarca bir yerlerde saklamadım mı? ... Bence, bir arabanın her şeyi tam fakat onu çalıştıracak usta bir şoförü yok. Motor duruyor tekrar gaza basmak gerektiğini bildiğim halde anahtarı hep başkalarının elinde olması...

Takıntılar... Taktım ben bu motora
Hayır... Ben bu MOTORA TAKTIM...
Evet... BU Motora BEN Taktım.

Şimdi sırası mıydı? ... Gerçekle yüzleşmenin Motor bazen mumya kadar beyaz bazen ölü bir insanın soğuk nefesi ve bazen de kalbimin sesi... Bazen o kadar çok ince dokuyor hayatı... Ve, her şeyden nefret ediyor. Yeni yerlere yolculuğunda keşfetmek ve yalancı yüzlerle haksızlıklarla boğuşmak istemiyor. Sadece endişe korku içerisinde ayakta kalma çabası ve yine korku... Fakat bu korkuyu tanımıyor. Cesaret içerisinde... Cesaretli. Bir korku.

Hayatın zindanında yaşama yine de mutlu umutlu yüzlerle bakacak kadar korku...

- İtilmek korkusu
- Yanlış yapma korkusu...

Mükemmeliyetçilik içerisinde sürüyor. Eğriler doğrular

Sevgisizlik hayır sorun bu değil. İşte bu kelime burada olmamalı.

Bence buna kalabalıklar içerisinde yalnızlıklar demem gerekiyor. Çocukluğumdan beri süregelen kalabalığın içindeki yalnızlıklar cenneti...

Ve nasıl kurtulacağım. Hep bu soru. Nasıl kurtulacağım. Yön veremiyorum. Kaçışlar var. En uç noktalarımın kaçışlar yaşıyorum.

- Biraz MOTOR VARSA Beynimin sağ tarafında ki hissettiğim yoğunluk baş ağrılarımın kurtulacağım.

İstanbul, 26 Eylül 2002

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Yaşamın Dört Rengi Kelebeğin Sağduyusudur

Sonsuzluğun ağırbaşlılığı, - "HUZUR, MUTLU, GÜVEN" kısa bir an içinde olsa, içimi sarıp ısıtıyor beni... Rüyada gibiyim. Doğaya dönüş arzularım sanki bir uyanış... Bir "DİRENİŞ"... "DUYGU" farklı olduğunu anımsatıyor. "SEZGİ" güçlülüğü yaşamın dört rengeyle birleştirmiş ve dinlendiriyor. Ve hayatın ve hayata olan "İNANÇ" Sembolünü kucaklıyor. "UZÜNTÜ" duygusunun mavimsi hali, "SEVİNÇ" duygularıyla yer değiştiriyor.. Doğuştan gelen algı yeteneklerimin "FARKİNDALIGI" için öncülük eden psişik, tinsel, ruhsallığımın boyutu mekanikleşiyor. Yöntemleriyle mavi sonsuzluğa doğru... "ANLAMININ GİZEMİ" Çözülüyor.. Mavi sonsuzluk yolculuğumla "BENİ BANA GETİR YAR TRENİM" Bindiğimde vücut ve beyin enerjisi ile büyüme ve hareketin sembolüne dönüşüyor... "BARIŞ" bolluk, arkadaşlık, dostluk, ümit, verimlilik savuruyor "SAGDUYU"

ah..."DUYGULARIM" ah... "BÜYÜME ve HAREKET" Sembolü... Yeşil yapraklara dönüşüyor... Ve çoğalıyor... "ÇİÇEKLERİM" açıyor bahçelerinde... Uçuyor bir "KELEBEK SAGDUYUSU" rüyaların anlaşılmazlığında... "İSTEKLER" gerçekleştirileceği noktada... Çiçeklerin yardımıyla... "KENDİNE GÜVEN" iyimserlik kokuyor. SIKINTILARI, KEDERİ, HASTALIGI atıp "ZENGİNLİK" kazandırıyor... İsteklerin nasıl gerçekleştirileceği nokta da... O an "ŞEFKAT" kolları saf ve aşk duyguları, "BİLİNÇ DIŞI" sinir sistemine yolculuğuna devam ederken, duygusal "DENGE" sahip olduğu "ENERJİ" ile "GERGİN" ve "DEPRESİF" bir hal alıyor...Ve, " YAŞAM" yaşamın dört rengi birleşiyor..... İnsan! ! ! ...? ? ? Doğasına... "YALNIZ" değilsiniz artık, "BİRLİKTELİK" için el ele... "MUTLU", "YARDIMSEVER". "SEVECEN". PAYLAŞIM", BİRLİKTELİK" " SEVGİ", " SAYGI", "HOŞGÖRÜ", "GÜMÜŞ TEPSEM" SÜREYYA YILDIZINI" üzerinize döküyorum.. Nasiplenin. Bu "DÜNYA" da "KOZA" yok artık. Beni Başak Yerlerde Kozalarım Bekliyor. Onlar için "Kelebek Özgür Çocuk Uçuyor .Hoşça Ve "Kelebek Dokunuşu" ile kalın.

İstanbul, 17.04.2006

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Yazmak

“YAZMALIYIM! ...”

Her şeyi yazmalıyım. Çektiklerimi yazmalıyım... Ve hâlâ kaybetmenin bana çıkardığı “BİLANÇOYU” yazmalıyım... Hep bir şeyler gidiyor... Gelen gidiyor. “ KAYBETTİKLERİM-KAZANDIKLARIM... Teker, teker kayboluyor. “HİSSETTİKLERİM” duyamadığım sesim.. “KOKLAMAYA” kıyamadığım çiçeklerim...

“YAZMALIYIM! ...”

Ayakta olduğumu, gördüğümü, duyabilmenin hazlığını, hissetmenin bana verdiği “OFKEYİ, İNATÇILIGIMIN ve NEFRETİMİN” beni nerelere kadar götürdüğünü... Yıllarca “VER! ...VER! ...VER! ...” elinde kocaman sıfır. Sıfır ve sıfırın altına düştüğüm anları. Soğuk kış gecelerinde üşüyüşümü ve ceplerimin delik olduğu zamanlarda arşınladığım “KALDIRIM TAŞLARI” ile arkadaşlığımı yazmalıyım. Ve bir “GURUR” uğruna arşınladığım yol paralarını yazabilmeliyim... “NEREDE” olduğumu ve “NEREYE” gittiğimi yazmalıyım. Hep yerimde sayıyorum. ilerleme yok... gerileme ah! ... “O DENGÉ”...

“YAZMALIYIM! ... DENGİYİ...”

Terazinin bir tarafı hep aşağı çekiyor. - “Çek gönlüm çek... “Çekleri çileler çileleri çingiraklı yılanlar kapmış. Almış başını gidiyor.” Büyük “İSTEKLER” ve “KÜÇÜK” işler peşinde koşmak için itina ile gidilen yollar. “ENGELLER ve ZİRVE” “SEVGİYÉ” çıkan ahenkli müzikle, her şey olmak hedefinde yürüdü insânlar... Hiç olmamak için didindi durdular. Ya ben sadece bir hiç uğruna yollara düştüğüm beni motive eden insanlar ile yolumu çizmeliyim. Diye düşündüklerim....

Yaşamın avucun içinde ise,
Al sakla yum, elini gönlünce,
İsteklerin varsa, düşünçen de,
Hedeflerini Koymalısın Önce

İstanbul, 15 Kasım 2002

Süreyya Aktaş

Birlikteliktir, Tekrarlamak

Eğer isteklerimin olacağını bilsem: " - Hayatta "EŞEK" olmak isterdim."
Hayatta, Çünkü "BİLGİ" dağarcığım artıkça hiçbir şey bilmediğimi görüyorum. ÇEVREME bakıyorum. Lakin benim gibi düşünen çok az kişi var. Ve bunlar topluluğumuzda "DELİ DAMGASI" vurulmuş insanlar diye adlandırılıyor....
Eğer isteklerimin olacağını bilsem:" - Hayatta "DELİ" olmak isterdim."
Hayatta, Peki "GERÇEK DELİ" olsaydım ne yapardım yada ne düşünürdüm. Yaşam "FARK" eder miydi? . Evet.... yaptıklarımın ve yapabileceklerimden dolayı " DELİ diyorlar BANA desinler" bir gün "DORUK NOKTASINA" geldiğimde o zaman DÂHİ" diyecekler. Eh! ... "EŞEK İLE DELİ" bir araya gelince çalsın davullar oynasın kızlar.
Eğer isteklerimin olacağını bilsem: " - Koyunlarım arkada ağızda kaval bir "ÇOBAN" olurum."
Betonda otlar dağlarda yatırırdım. "OT" yerine RENKLİ YILDIZLAR" yutarlardı.
Eğer isteklerimin olacağını bilsem:
Hayatta "BETON YIGININDAN" başka her şey olurdu. Belki onu da olmak isterdim. Çünkü insanlarımız "ROBOTLAŞMIŞ" yada bana göre öyle; "ROBOT MAKİNELERİ" kurmuşuz ve ana kumanda başkalarının elinde bir sağa bir sola zağlamaktalar.
Hayatta aslında ben "ROBOTA" olmak isterdim. Bazen "VURDUM DUYMAZ, AMAÇSIZ" yaşardım. Bazen de "HIRÇIN" olurum.
Eğer isteklerimin olacağını bilsem:
Hayatta, "SEVGİ" seçerdim öncelikle; her sabah "GÜL" alır yollara dağıtırdım. Bazen hastaların bazen de yaşlıların yanlarına gider "YAŞAM HİKAYELERİNİ" dinlerdim. Bu "YAŞAMLARI" alıp kitap haline sokardım. Peki bunlar neye göre kitap olurdu. " ÖLÜM, YAŞAM, DOĞUM"
Eğer isteklerimin olacağını bilsem:
Hayatta, Bir "EV SAHİBİ" olur ama eve sahip olmazdım. Fazla eşyam olmazdı. Ama boydan boya kitaplığı ve boydan boya elektronik eşyalarım olurdu. Evim bahçeye bakardı. Ve deniz uzaktan turkuvaz bir kuşa benzerdi. Bana sevdiğilerimden haber getirirdi.
Eğer isteklerimin olacağını bilsem:
Hayatta, Gökyüzüne "ÇİÇEKLER" ekerdim. Onlar bana tohum gönderirlerdi. "YILDIZ" diye ben toprağa ekerdim. "GÜNEŞ" olurdu. "AY'A" yakın olmak için... Dört mevsimi yaşardım. Kışın "MUŞMULA" oluncaya kadar üşürdüm. "MANDALİNA" kabuklarını sobanın üzerinde kararıp yanıcaya kadar kızartıp sonra yerdim. Yemek yemezdim. Midemi şişirinceye kadar.
Eğer isteklerimin olacağını bilsem:
Hayatta, Yaramaz çocuklar gibi "KENDİMİ İPE ASARDIM". Başım aşağıda ayaklarım yukarıda olurdu. O halde iken "ELMA ŞEKERİ" yemek isterdim. Daha çok şeyler yapmak isterdim. "STRESİ BEYİN GÜCÜM" ile ellerime alırdım. ve "OYUN OYNAMASINI" öğretilirdim. "SEVGİ, SAYGI, HOŞGÖRÜ" değerlerini daha çok "BENİMSERDİM". Daha çok kendime zaman ayırtır, sevdiğim insanlar ile birlikte olurum...
Eğer isteklerimin olacağını bilsem:
Hayatta, Yollara çıkar avazım çıktığına..."SENİ SEVİYORUM SÜREYYA DİYE" kutup yıldızına ninniler söylerdim. "RAHAT" uyusun diye...
Eğer isteklerimin olacağını bilsem:
Hayatta, Daha çok gülerdim. Kahkahalarla...
Eğer isteklerimin olacağını bilsem:
Hayatta, Yıldızlar kadar parlardım.
Eğer isteklerimin olacağını bilsem:
Hayatta, Herkese daha çok "SENİ SEVİYORUM" derdim. Ve "TEŞEKKÜR ETMESİNİ" öğretilirdim.
Eğer isteklerimin olacağını bilsem:
Hayatta, Yaşamımı ellerimin altına alırdım. "BAŞARI" için "MERDİVEN" koyardım.

Merdiveni tırmanırdım.

Eğer isteklerimin olacağını bilsem:

Hayatta, Bütün herkese "DOST" elimi uzatırdım. Fakat, bilinçliliğimi kaybetmezdim.

Eğer isteklerimin olacağını bilsem:

Hayatta, Etkili konuşurdum. Beynime şarj takar her an şarjda bırakırdım. Ve böylece bana hiç kimsenin ulaşamayacağını düşünür ve onu sağlardım.

Eğer isteklerimin olacağını bilsem:

Hayatta, "HEDEFLERİMİ kırar, "YÜREK" kırmazdım. Onlar için yola çıkardım.

Eğer isteklerimin olacağını bilsem:

Hayatta, "KİŞİSEL GELİŞİM" İle ilgilenir "SOSYOLOG" olmak isterdim.

Ve, Eğer isteklerim olmazsa:

Hayatta yaşamımda " DEĞİŞEN" bir şey olmadı ve böylece bir şey "KAYBETMEDİM" diye düşünür, "GELİŞİM ve DÖNÜŞÜM" için hep yapıcı olurum.

Kaybettiklerim ve Kazandıklarım da hep "TEKRARLA" derdim...

İstanbul, 17 Kasım 2000

Süreyya Aktaş

Boş Yaşama, Karar Al

Karar, kazanç için çıktığı yolda, kendi kararı ile pastaya katkı katacağı un kaliteli olsun diye seyahat halindeydi. Meslek olarak reklamcılığı seçmiş, kendisi ile bu yolda çıkmak isteyen dost yüreklere birliktelik ve paylaşım yumurtası verme kararı almıştı.

İçindeki çocuğun sesi ile yürüdüğünün farkındaydı. Meraklı düşünceleri ile kapı, kapı dolaşıp, üç insan da bir değer kendisine yüzü dönük gülümseyerek verdiği reklamlar ile kendini ifade etmenin başarı pastasına kattığı tepsi için kendini onurlandırıyordu.

Pastanın üçte biri kendi başarısından kaynaklandığı için, merakını azaltmamaya ve aynı zamanda içindeki karışıklığı çözmeye çalışan, devamlı kendi hayatından kesitler gören, detaycı, düzenli bir yaşamı seçmek isteyen şahıslara, sanki cesaretsizliğin içerisindeki cesareti var gibi davranarak, yeni kapılar bulmak için, çıktığı yolda aslında kendini bil ve kendini tanı isimleri olan değerleri ile kendi kararlarını sergiliyordu.

Geçmişindeki her başarısızlığın altında ki başarı, ikilem yaşatmış olsa da, tereddüt, başarılı olma çabası ile yürüdüğü yol, kriz dönemlerine rastlıyordu.

- Karar, Güçlü olma sanatıdır. Karar, büyük düşünmenin yoludur. Karar, olumlu düşünmenin yoludur. Karar, şimdiki yaşamın yoludur. Karar, güçlü olmak yolunda boş yaşamamanın ilk kuralıdır. Büyük düşün, Olumlu düşün, Şimdiki yaşa...

Karar değerimizin pastaya katacağı güç unu, performans unu ile bütünleşerek, birliktelik değerimiz ile uçak yolculuğuna çıkıyoruz. Uçağın sağ kanadı hep okyanusları aşar gibi, bakıp göremediğimiz duygularımızda hissettiklerimizde ki gibi boş yaşama... Film gibi bakmak... Film gibi görmek... Film gibi...

Karar, kazanç için çıktığı yolda, kutulara konulmuş renkli unlara çok nazik davranarak, eğer dışında ve içinde bozulmalar varsa, kendi elini kullanarak düzeltiyordu. BOŞ YAŞAMA

- Karar, mutlu olma sanatıdır. Karar, yararlı olma yoludur. Karar, affetme yoludur. Karar şükretme yoludur. Karar mutlu olmak yolunda boş yaşamamanın ikinci kuralıdır. Yararlı ol, affet, şükret...

Karar değerimizin pastaya katacağı güç unu, performans unu, kazanç unu ile bütünleşerek, paylaşım değerimiz ile uçak yolculuğuna çıkıyoruz. Uçağın sol tarafı hep okyanusları aşar gibi, görüp fark edemediğimiz duygularımızda hissettiklerimizde ki gibi boş yaşama... Film gibi görmek... Film gibi bakmak... Film gibi...

- Karar, başarılı olma sanatıdır. Karar, amaç belirleme yoludur. Karar, mantıklı ve esnek olma yoludur. Karar, azimli ve sabırlı olma yoludur. Karar başarılı olmak yolunda boş yaşamamanın üçüncü kuralıdır. Amaç belirle, mantıklı ve esnek ol, azimli ve sabırlı ol...

Karar, kazanç için çıktığı yolda, kutulara konulmuş renkli unlara çok nazik davranarak, eğer dışında ve içinde bozulmalar varsa, kendi elini kullanarak düzeltiyordu. BOŞ YAŞAMA

" Başarısızlığın verdiği reddedilme korkusu, kazanç unu benim fedakâr mutfağımın pastasıdır. Tutum ve davranışlarını kontrol altına aldığın gün... Daha sakin, daha sezgisel, içsel huzur, reddedilme korkusunun savunucusudur. İçinde varsa eğer, ne de olsa olmayacak düşüncesi, karar noktası" ...

Süreyya Aktaş

Cesaret

Ben güçlü ve kararlı bir insanım.
Başardıklarım çok fazla,
Çünkü ben her şeyin en iyisiyim.
Güç ben de artık.Geri adım atamam
Reform yasaını uygula
Geçmişini değiştirme bırak öyle kalsın
Geleceğini salıncağa bindir.
Nereye kadar uçmasını istiyorsan oraya kadar uçur.
Herkes nasıl yapıyorsa ben de yapabilirim de...
Yeter ki iste

İstanbul, 2003

Süreyya Aktaş

Deli

Derman yoktur dizlerimde
Eğridir yüreğim gizlerimde

Łale ekilen bahçelerinde
İzinsiz giren toprak seslerinde

Deliyim...
Veliyim...
Zırdeliyim

Bu dünyada yürürüm

14 Aralık 2007

Süreyya Aktaş

Derinlik

Yaşamın tüm derinlikleri gizli,
Umudun gözlerin de saklı,
Suskun; bir zincir gizemi...
Uğuldar yüreğin sesine
Farklı bir bakıştır sanki...

Ziya gibi saçar mum,
İzinsiz gölgesine de sığmaz
Yüreklere kendini damlatır,
Ay, Güneş, Yıldız eker

Lalezar bahçelerinde açar,
Esrarlı, mor menekşe
Birlikteliktir, herkese dağıtılan
Lütuftur uçurulan güvercine
Emektar meyveler serpiştirilir
Bağımsız balonlar uçuşur,
İnci gibi sıralanır renkli,
Çesaret ve karar konuşur
İnançtır, Sevgi uçuşur

İstanbul, "10 Aralık 2007
Saat:19.30 -Taksim

Süreyya Aktaş

Dev Aynası Özgürlüğü

Öğrendiklerim ile,
hayatı paralelleştirince...
hâlâ başlangıç noktasında
olduğumun farkına varıyorum..

Karar aldım. Niçin? ...
ve şu anda kararım KESİİN
Yâni kararlıyım. Ama nereye kadar...

Sürecek bir yolculuğum var.
Bilemiyorum... kararın gücünü,
Görüyorum uzakta ki rengi...

Belki maddi sıkıntı içerisinde
Kalacağım biliyorum.
Kimseden destek almayacak,
Kimseyi kabul etmeden
Ayaklarımın üzerinde duracağım.

Cesaretimi yerinde kaybetmeden,
Her ihtimali düşünüp,
Kararımdan vazgeçmeyeceğim...

Belki, hayatımda dengesiz korkular olacak
Ailem de, mesleğim de, çevrem de,
En önemlisi de kendi içimde...
İşkolik, Hastalık hastası,
Tembel, vurdumduymaz

Bu korkular arasına düştüğüm de
Tedirgin olduğumda,
Yaşamasını ve yaşatmasını
Öğreteceğim farkında lığımla

Soran sorgulayanla geçmişini unutan ayna,
Ayna önüne geç, kendine bak

Ben geçtim. Sordum
"Sen Kimsin"
cevap ver önce...

Dev Ayna Konuştu ilk kez,

- " Sen Bir Hiçsin". dedi

Anladım ki aynayı devleştiren bizleriz!
Başkalarını bıraktım. Yaşasın özgürce
Ben de " kendimi geliştirip, değiştirmeliyim" diye
Karar aldım...
Kararım kesin

İstanbul, 05 Eylül 2002

Süreyya Aktaş

Duygu Okyanusu

Dayanışma içinde isen
Umuda geçmelisin...
Yaşamında yalnız isen
Güveni Seçmelisin...
UYGULAMALISIN

Onurla yaşar isen
Kararlı Olmalısın...
Yaşam da yalnız isen
Amaca koşmalısın...
Nefreti Bırakır isen
Uğur böceğınlesin...
Sever ve sevilir isen
UYGULAMALISIN

İstanbul, 08 Mart 2008

Süreyya Aktaş

Düşünce, Düşün Önce

"... Akışına bırak yaşamı
Düşünce, düşün önce..."

Kararlarını al, önce
Israrlı olduğun sürece
Şen, şakrak olur. DÜŞÜNCE

İlimli, özgür, gülümse
Nezaketli yaşadığın sürece
Adalet sahibi olur DÜŞÜNCE...

Hedeflerinin farkında olduğunda
Hayatın sırrını anladığın sürece
Yaşam sahibi olur. DÜŞÜNCE...

Eylem planı yapınca
Kontrole odaklandığın sürece
Esnek olur DÜŞÜNCE...

Yaşamın avucun içinde ise,
Al sakla yum, elini gönlünce,
İsteklerin varsa, düşünçen de,
Hedeflerini Koymalısın Önce

"... Akışına bırak yaşamı
Düşünce, düşün önce..."

İstanbul, 11 Ekim 2008

Süreyya Aktaş

Düşünme Zamanıdır

Merhaba! ...
Düşünme Zamanıdır

Ruhun Aynası
İdrakın Hırkası

Onurun Tenceresi
Sevginin Bahçesi
Mutluluğun Köşesi
Aşkın Namesi
Nefretin Nihalesi
Güneşin Aydınlığı
Aydedenin Karanlığı
Altın Sihir Tepsinin Rengi
Yaşamın Cezvesi
Tabiatın Gölgesi
Esrarın Zirvesi
Kainatın Efendisi
İsrafın Tasarrufu
Nezaketin Bolluğu

Merhaba! ...
Düşünme Zamanıdır...

Ruhun Aynası...
İdrakın Hırkası...

Şadeliğin Kendi Hali
Üzüntünün Dehası
Ruh Hali Aynası
Esrarın hal beyanı
Yaraıcı Zihnin Heyecanı
Yaşam Ve Mekanın Sırrı
Aşkın Neticesi
Afaki Hayat Dünya Meşgalesi
Kararların Kaygısı
Ticaretin Basireti
Anlayışın Hediyesi
Şevkin Heyecanı

Merhaba! ...
Dostlar...
Vefalı Dostlar

Süreyya Aktaş

Erguvan

Erguvan konağı ile çıktım yola
Resimler ile süslüydü ereveler
Güzel yazılmıştı masa camının altındaki şiirler
Umut uzaklaşınca, uğultular çoğaldı
Vefa idi aranan aslında bulunsaydı eğer
Ayrılıklar olmazdı, birliktelik yerine
Nezaket kuralı olurdu merhamet...

İstanbul 30 Mayıs 2008

Süreyya Aktaş

Eylem Zamanı

Ey Ruh! ...
Yaşamımın Mevsimi! ...
Lale zar bahçemin Gülü,
Engin Düşüncelerimin Bülbülü...
Mavi Sonsuzluğum...
Zamanım...
Amaçlarım...
Mutluluklarım...
Asrım...
Nefretini bırak...
İssız yolculuklara çık...

İstanbul,10 Nisan 2000

Süreyya Aktaş

Gökkuşağı

Yolculuğum
Dumanı tüten trenim
İçimdeki yalnız sıla
Hasret çiçeklerim
Bahçem renkli
Paylaşımçı, yardımsever
Sarı, Yeşil, Kırmızı, Mavi
Ve Niceleri... Tam on ikidir
Bazen bir futbol takımı
Bazen de iki elin pamakları
Sayın bakın değerleri
Barış, Onur, Yaşam, Mutlu
Gökkuşağı rengindedir.

01.Mart 2008

Süreyya Aktaş

Gülümset

Güneşi tut elinle yüreğine koy...
Ümidin bir parça yem olsun kuşlara...
Lütfedersen eğer başarı karıncalarına...
Ürkekliğini savur toprağa ek gönlünce...
Memnun isen yaşamın renginden...
Sabahı bekle, şarkı söyle özgürce...
Esrarengiz gizemin yolculuğunda
Tüm canlılara selam Ver önce...

Süreyya Aktaş

Gün Bugündür

Huzur; ruhuma dokunduğu tendir.
Anlamı yarına kaldığım gün... Bugündür...

Yaşam; anlamsızlığı içerisinde
Sevinci toprağa ektiğim gün. Bugündür...

Endişe; el tutup yoldan kaldırıp,
İnancı yokladığım gün. Bugündür...

Korku, sebepsiz yere bastığım,
Vermeyi öğrendiğim gün. Bugündür...

Bütünlük, tamamını değil az da olsa
Sevgiyi karşılıksız verdiğim gün. Bugündür...

Kendin; iyiye bakıp, bizi tanıdığın
Sorumluluk dağıttığım gün. Bugündür...

Karar; önemli hizmetler peşinde,
Kararsızlığımı acıladığım gün. Bugündür...

Hayat, bir cezve de kahve yapıp
Bilincimin farkında oluşu gün. Bugündür...

Tutum, başarısızlıklarımı inci yapıp,
Davranış Tarzımı değiştirdiğim gün. Bugündür...

Sabır, bilmiyorum kelimesini dediğim
Gelecekte kendimi geliştirdiğim gün. Bugündür...

Şimdi, amacımın çalışkanlığında idrak,
Geçmişimi sorup sorguladığım gün. Bugündür...

Kainat, şüphelerimi gizem sandığıma koyup,
Gelişimim için bilgimle tanıştığım gün. Bugündür...

Huzur; ruhuma dokunduğu tendir.
Anlamı yarına kaldığım gün. Bugündür...

İSTANBUL, 11 EYLÜL 2007

Süreyya Aktaş

Güneş

Batan bir güneş
Leylaklara eş
Uçurtmaya koş
Eğlen ve coş

Batan bir güneş
Leylaklara eş
Uçurtmaya koş
Eğlen ve coş

Süreyya Aktaş

Güneş Topla Benim İçin

Gün ağarır, karanlık bastığında
Ümit mendillerini mandallayın gökyüzüne
Nefreti taşımayın içinizde
En derin yaralar saklarsanızda
Şen şakrak olun... GÜNEŞ topla BENİM için...
Kelebeği de unutmayın benim için

İstanbul, 16 Şubat 2008
Saat: 17.58

Süreyya Aktaş

Hayata Haykırır

Haykır Hayata Olduğınca...
Asla Vaz geçme! ... Tekrarla...
Yarın « Benim » Diyen Sesi Duyduğunda...
Al Ve Tut Eksik Yanlarını Avuçlarında...
Tüm Korkularını Benimse...
Amacını Belirle...Aşkın Doğduğu Yerde...
Hangi Noktadan Başlarsan Başla...
Anı Yaşa... Kişilikli, Sağduyulu
Yalnızlık Korkunla Yaşarken Çevren de
Kendini Kazanma Yolunda
Işılda! ... Maviye...Denize...
Rüyalarını Gerçekleştir
Mutluluğun İlerle Yolunda
Amacına Ulaş, Engelleri Aş
Kalmasın İçinde Hiç Bir Taş...

İstanbul, 11 Eylül 1999

Süreyya Aktaş

Hayatın Çıktısı

Maviye Çıkar Yolculuğum-1

Hayatın Çıktısı

'Hayat, yeniden uyanış ve bu uyanışta kendine dönmektir'

Belki, bir çocuğun annesine dokunuşudur.
Belki de bir annenin şefkatli gözleridir.
Babanın sevgisidir... Özlemidir... Merhametidir...
Belli etmeksizin bir yastığa baş koyarak,
Yaşamalarını ve yaşatmasını bilerek severek...

Hayat, bir kelebektir...
Özgürce, paylaşım aşılayarak,
içinizdeki çocuğu unutmadan verebilmek ölesiye...
Belki gökyüzünün rengini denize vermesidir...
İçinde bin bir çeşit balığa can vererek...

Hayat, bir eksiklikdir belki de...
Hiç bir şeyin tamamlanamadığı gibi...
Hayat, bir dokunuştur, beklentisizce...
Belki, Yüreği açıklıktır... Riyasızca...
Belki, hayat kendi başına hayattır...

Hayat hayatlar değildir...
Hayat yalnızlıktır... umursamasızca...
Hayat özgürlüktür... koza kanatlarında
Hayat, doğanın içindeki renklerdir...
Mavidir sonsuzca umuda doğru yolculuk gibi...

Hayat bir öze dönüştür....
Belki, titretmeden yüreğin sesidir...
Hayat. Yağmurdur...
Sel olur; akar gider.
Hayat bir huridir...
Saf yanlarını kaybetmedikçe

iSTANBUL 10 Haziran 2007

Süreyya Aktaş

Hedef

Mavi ciltli defterimle,
Aldım kalemi elime
Bazen sağ elimle,
Bazen sol elimle,
Yazdım korkularımı
Özlemlerimi,
Özgürlüklerimi,
Yalnızlıklarımı,
Amaçsızlığımı,
Hatta ölümü bile...
Ağladım,
Bazen güldüm de...
Hedeflerimi yazdığımda,
Anladım beklentilerimi...
Çevremi, Ailemi...Mesleğimi
Hedefsizlik, iradesizliktir diye...
Ona göre diyalog kurdu diye...

İstanbul, 4 Şubat 2001- Pazar

Süreyya Aktaş

Heyecanlı Yolculuk

Hayallerimle bütünümlü.
Engel ve sınır taşımadığımı biliyorum.
Yararlı ve Üretken olmak azmindeyim.
Endişe duyduğum gelecek için hazırım.
Canla başla çalışıyorum.
Azmim yerinde...
Nefreti, kini çıkarmam gerekiyor içimden
Lanetlediğim kişisel bütünlüğü kutsuyorum.
Ilık bir yaz akşamında...

Yalnızlığı beynimden silip
Onca gücümle hayallerime koşuyorum.
Leylalar gönlümü sarıyor.
Cüretkarlığıma meydan okuyorum.
Ulu çınarların altında
Laleler içerisinde bir gül olup,
Ufkumu genişleterek,
Karanlığın içerisinde ışık gibi parlayacağım.

İstanbul, 11 Eylül 2000

Süreyya Aktaş

İçimdeki Elmas Çocuk

İlgiyle Çıkarım*** YOLA
Çare ararım her ***.KONUUYA
İnanç tazelettirim*** İNSANA
Mucizeleri fark ettiririm*** HER DAİM
Dayanışma içindedir****BERABERLİK
Endişeleri azalır, çoğalır *** BİRLİKTELİK
Kararsızlık Pastamın yerini alır***KARAR
İlgiyle Çıkarım Yola...
Endişeler azalır, çoğalır birliktelik
Lale bahçesinde açılan tek gül
Mu cip olup parlarım her daim
Amacını belirlemek, hedefler koymak
Sevgi aşılacak, yüreklendirmek*** ŞARTTIR
...

Yola
Konuya,
İnsana,
Her daim
Beraberlik,
Birliktelik

Karar... Şarttır

İçimizdeki Elmas Çocuğun

Besine, güvene, ilgiye, rahatlığa,
Neşeye, sevgiye gereksinimi vardır.
O zaman Mutluluk Yuvanızı
Kurarsınız Her Daim

İstanbul, 2003

Süreyya Aktaş

İçimizde Deli Var

İnançlı olsun... Asla vazgeçme yapacaklarından...
Çiçekli olsun... Bahçen duygu renkli ...
İrâdeli olsun... İstek ve dileklerin topunu yakalasin...
Mutlu olsun... Oyuncakların ile oynamayı unuttuğun da...
İstekli olsun... Her şeyi elinde tuttuğunda....
Zarâfetli olsun... Bahçede açılan nadide bir kokusundur...
Doğal olsun... Çevrende, mesleğinde, ailemde, kişiliğinde...
Esrârlı olsun... Bir Gül ağacısındır.
Kararlı olsun ... İkilem yaşamasin...
Destekli olsun... Kabul görmek için bırakma...
Eğitimli olsun... On üniversitede bitirsen, olmazsın
Letâfet olsun Çizgini sınırını kuru da yürü....
İlgili olsun... Yaşamın, alakadar...
Varlıklı... Adaletli... Rahat

bilgili....

Süreyya Aktaş

İlaç Olduğun Gün

İyi insan olma ile başla yaşama:

Eğer, hasta olmak istemiyorsan, bir kez daha dön bak kendine. Ayna benim özüm ise: Duygu, bana anlat önce. Unutma, bastırduğun her duygu, sana bir hastalık getirecektir. Mide sancılarını, bel ağrılarını incele...

İyi insan olma ile başla yaşama:

Eğer, hasta olmak istemiyorsan, bir kez daha dön bak kendine. Ayna benim özüm ise: Sır, bana anlat önce. Unutma, kararsız her sır, sana bir hastalık getirecektir. Güvensiz, endişe, ızdırap, çelişki, kelimelerini incele...

İyi insan olma ile başla yaşama:

Eğer, hasta olmak istemiyorsan, bir kez daha dön bak kendine. Ayna benim özüm ise: Paylaşım, bana anlat önce. Unutma, duygu kararsızlığındaki sır paylaşımsızlığı sana bir hastalık getirecektir. Kanser hastalıklarını incele...

İyi insan olma ile başla yaşama:

Eğer hasta olmak istemiyorsan, bir kez daha dön bak kendine. Ayna benim özüm ise: Başarı, bana anlat önce. Unutma, başarısız her başarı, sana bir deneyim getirecektir. Diyalog, konuşma, kelime mükemmel bir silahtır. İçindeki çocuğu özgür bıraktığın sürece kararlı olmalısın önce.

Duygularını anlatmaya sırlarını paylaşma ile başla. Unutma, ayna senin, benim, özüm ise: Biz olma yolunda adam- kadın ayırmadan insan olalım önce.

İyi insan olma ile başla yaşama:

İçindeki çocuğu gülümsemeye bıraktığın sürece, farklı yaşamış olursun önce. Maske takıp etrafta dolanmadığın sürece, bedeninin milyonlarca taş taşımadığı sürece, reddedicilik, kendine saygı eksikliği ile kalırsın. Yabancılaştırırsınız kendinizi aynaya...

İyi insan olma ile başla yaşama:

Bir köprü ol yaşamına, yeni başlangıçlar için kararlar al. Sebebi ne olursa olsun, çözüme odaklandığın gün, karanlığı kovmak için bir mum, güven dolu bir ilişki, inanç dolu bir irade, irade dolu bir idrak ile sevinç dol her an.

İçindeki çocuk farkında olduğu sürece, mizah, huzur, mutluluk, kahkaha ile barıştığın bugün de şimdikiyi yaşa her daim.

İyi insan olma ile başla yaşama:

Aslında, bir kelime bir ilaç, bir ilaç bir insan, bir insan bir değerdir. Her değer bir altın, bir gümüş, bir yakuttur. Bu üçgeni kurduğun gün. Senin günüdür. Güçlüsündür... Başarılısındır. Mutlusundur. Ayırt etme hepsi bir bütündür.

İlaç olduğun gün, olumlu olanları seçer, davranışlarına yansıtırsın. İyiyi kötüden, doğruyu yanlıştan, güzeli çirkinden ayırırsın. Unutma, iradeli idrak senin seçimidir.

Süreyya Aktaş

Kar Taneleri

Seni ben kendim için saklıyorum.
Ba'zan bir çiçek kadar renkli
Ba'zan bir bulut kadar tertemiz
Merhaba! ... Kar taneleri...

'- Merhaba! ... Yıldız,
Ne kadar özgürce uçuyorsunuz! ...
Bense, sadece tekerlekli sandalyeden
Sizi seyrediyorum. '

İstersen sen de uçabilirsin.
Ayağı olmayan sandalye uçarmı Hiç?
Uçar aslında,
Her gün bir başka ülkeye uçmak biraz yorucu oluyor.
Nasıl yani... Hergün bir başka ülkeye mi? ...

Uçuyorsunuz? ...

- Hergün bir başka ülkeye!

İstanbul, 2003

Süreyya Aktaş

Karar

Kararsızlık çamuruna batma
Sözünde dur.
Dürüstlük, kararlılıktan geçer
Yolundaki engellere takılırsan,
Onlara gül tohumu ek.
Batarsa dikenleri, sevgi yağmuruyla ıslat.
Aldatma, sen her şeyin iyisi ol.
Ani davranışlar dengesinde terazi ol
Kararlarında radarların açık olsun.
Sen her şeyindir zamanın çeyrek
Zirveye gelmen için yüzde elli ol

İstanbul, 14 Şubat 2003

Süreyya Aktaş

Kelebek Dokunuşu

İçimizde öfke, kin, nefret,
kırgınlık, tohumları yoksa
İçinizde ki sağduyu çiçeklerine koşun...
Korkularınızı Sağduyuya Bırakın...
Sınırsız... Mavi Sonsuzluk için...
Paylaşın umutlarınızı... Hedeflerinizi...
Sesiniz Çıksın.. Susmayın...
Coşkuyla enerji ile dolsun...
Bilgi güç, güç, sağduyu ise haydi..
Kelebek Çocuk Çiçeklerim
Diploması ile Birlikteliğe...
Kişilikli, Sağduyulu Yaşama...

İstanbul, 12 Mart 2005

Süreyya Aktaş

Kendini Bil

Kararlar verip, uyguladığında;

- Endişelerin yok olduğunu da unutma...
- Değerini bir kez daha tuttuğunda;
- Nefretinin yok olduğunu da unutma...
- İsteklerim nedir diye sorduğunda;
- İnançlarının yok olduğunu da unutma...
- Neşeni kendin bulduğunda;
- Bahanelerin yok olduğunu da unutma
- İzinsiz bahçene giren yabancıнын da;
- Lalezarın kendin olduğunu da unutma

Süreyya Aktaş

Kendini Tanı

Kesin kararlı olursan,
Endişelerini azaltırsın.
Nezâketini çoğaltırsan,
Dayanışma içinde olursun
İlgilenir destek verirsen,
Nefretin azalır, sevgin çoğalır
İyi kalpli olursan,
Tarafsız davranırsın,
Aykırılaşma ve
****Nüansı dengelediğinde,
Ilık hava içinde yürürsün
Kendini Tanı, içindekini güldür

İstanbul, 22 Kasım 2003

Süreyya Aktaş

Kırmızı Karbeyaz Ölüm

Karanfil çiçeğinde saklı bir gizemin rengi
İlık bir meltem eser dağlardan yokuşu
Rüzgarın kokusu savrulur beniz soğuk
Mavi bir bulut belirir bacamıza
İsız ısız yağar, kar taneleri pembemsi
Zarif bir yolu taşır ince damar
İsrarlı, kararlıdır öter havada kuşlar...

...

Karlı bir dolunaydır.
Adı içinde saklı yürekler,
Resmeder karanfiller...
Bulutun her rengidir.
Eser rüzgarla avunur
Yakar gönlü tek tek
Ayrılır kollar bedenden
Zarif, nadide bir gül...
Ömür kıyılır ovaya
Lazım gelir çağlayan
Üzerinde bir köprüdür
Maviye aşık olur yıldız...

İstanbul, 20 Ocak 2008

Süreyya Aktaş

Kilo Metre Taşları

Uzun

Yaşam

Yolculuğum

Kilo

Metre

Taşlarıyla

Dolu...

Rayın üzerinde giden trenim

Usulca sokuluyor yaşamıma

"Sevgi" bulmuş gibi oluyorum.

Kendi başına bir hiçim ben...Aynanın karşısında iç sesime inat:

İçimdeki ses bağıyor...

Kültürüne sahip çık,

Değerlerine koş.

Sevgi

Dolu

Tam

On

Vagon....

Sevgi ve On parmağım

Hepsi birbirinden değerli...

Yaşama damga vuruyor...

Sevgi ve Yaşam Kadın

Yerini alır paylaşım adam

İşte Çiçek Diplomalarım

Sevgi ve Paylaşım BirlikteliğiBir çocuğu beslemektir belli

Ödüllendirici...

Değerlendirici ...

Yüzleştirici...

Uzun Yaşam Yolculuğum

Kilo Metre Taşlarıyla Dolu...

HİÇLİK yokuşunu tırmanırken

Süreyya Aktaş

Korkunun Çiçekleri

Uzun
Yaşam
Yolculuğum
Kilo
Metre
Taşlarıyla
Dolu...

Rayın üzerinde giden trenim
Usulca sokuluyor yaşamıma
"Sevgi" bulmuş gibi oluyorum.
Kendi başına bir hiçim ben...

Aynanın karşısında iç sesime inat:
İçimdeki ses bağılıyor...
Kültürüne sahip çık,
Değerlerine koş.

Sevgi
Dolu
Tam
On
Vagon....

Sevgi ve On parmağım
Hepsi birbirinden değerli...
Yaşama damga vuruyor...
Sevgi ve Yaşam Kadın
Yerini alır paylaşım adam
İşte Çiçek Diplomalarım

Sevgi ve Paylaşım Birlikteliği
Bir çocuğu beslemektir belli
Ödüllendirici...
Değerlendirici ...
Yüzleştirici...

Uzun Yaşam Yolculuğum
Kilo Metre Taşlarıyla Dolu...
HIÇLIK yokuşunu tırmanırken...

İstanbul, 20 Şubat 2008

Süreyya Aktaş

Merhaba

Merhaba..!
Gökyüzünün Mavi Güneşi...

Merhaba..!
Martılar, Güvercinler, Sakalar

Merhaba...!
Papatya, Gül, Erguvan

Merhaba...!
Ateş böcekleri, Arılar, Kuzucuklar

Merhaba...!
Dostluk, Sevgi, Sevecen Yürekler

Merhaba...
Yakutlar... Altınlar... Gümüşler

Kelebek Dokunuşu İle Kalın

İstanbul, 01.03.2008

Süreyya Aktaş

Misafir

Bugün çıktım seyahate
Gezdim... Anadolumu

Ay Adam'a selam verdim. Ağlıyordu...
Öpücük kondurdum yüreğine...
Şoraş... Sorgulayansın
ÖZGÜR KADIN'ın sözünü tut diye...

Bugün çıktım seyahate
Gezdim... Anadolumu

Güneş Adam' a selam verdim, Ağlıyordu...
Öpücük kondurdum yüreğine...
Şoruşlu, müdahale edensin
GÜLÜMSE KADIN'ın sözünü tut diye...

Bugün çıktım seyahate
Gezdim... Anadolumu

Yıldız farkındalıkla parlıyordu...
- Resim yapmak istiyorum. diye
Hem ağlıyordu, hem gülüyordu...
Kişilikli, sağduyulusun
FARKINDALIK KADIN'ın sözünü tut diye...

İstanbul, 18 Şubat 2008

Süreyya Aktaş

Nerede

Ey Allah'ım söyle bana dudaklarım nerede...

Ey Allah'ım söyle bana gözlerim nerede...

Ey Allah'ım söyle bana kulaklarım nerede...

Ey Allah'ım söyle bana aklım ile zekam nerede...

- Bir konuşabilsem...

- Bir görebilsem...

- Bir duyabilsem...

- Bir Fark edebilsem.....

İstanbul, 17.02.2008

Süreyya Aktaş

Ölçek

Asırlara dokunan ten
Resimleştirdi durmadan
Amacın yolunda giderken
Yalnızlıklara boğuldu.
Arayış; gönülde çoğaldı elbet...

İssizlaştı, sokaklar
Karardı ışıklar
Şüheda fişkırdı göklere
Aslında bilinseydi ölçek
Dürüstlük sokaklarda çoğaldı elbet...

Mutluluk yerini hapsetti
Kapılar ömür törpüsüydü
Sağduyu filizlendi
Dağa kaçtı karartı
Üzüntü, gözyaşında çoğaldı elbet...

Masumiyet ağladı
Gözler kapandı
Ölüm bahaneydi aslında
Ölçek hatırlansaydı eğer
Ruh gülerdi elbet

Yaşamda âmâlar azaldı
Sağırlar, dilsizler çoğaldı...
İşte, bu gerçek

İstanbul, 18 Mart 2008

Süreyya Aktaş

Özgürlük Hayran

Sen hiç güzel gördün mü? ...
İçinde coşkuyu barındıran...
Hayranlık uyandırıp, denge kuran...
Uyumlu ve ölçülü güzel
Gördün mü?

O yıllardan...
Ta ötelere...
Doğudan batıya...
O eski zamanlardan
Hele kahverengi renkli
Dört köşeden kara kutudan
Güzellikleri barındıran,
Türk Sanat Müziği konan

Yaşam, sevgi paylaşımım
Paylaşım rahatlığım
Rahatlığım hiçliğim
Hiçliğim doyusıya aşkım.

Ve aşk
Güzelim
Özgürlük

Süreyya Aktaş

Özgürlük Korkusu

Özgürdü adı, tembeldi...
Zoru başarmaktı amacı...
Güzellikler peşinde koşar...
Ümit tohumları ekerdi...

Resim yapardı her objeyi...
Lambadaki ışık mum yakardı
Üşengeç tavırlara... renk katar
Korkusuyla yüzleşirdi.

Ödüllendirici...
Değerlendirici...
Yüzleştirici...
Sevgi on çiçek verdi

İstanbul, 23 Şubat 2008

Süreyya Aktaş

Pembe Tavşan

Pamuk gibiydi teni
Empirme giymişti...
Masumdu bakışı...
Bana armağandı kendi ...
En belirgin özelliği
Yalnızlıktı. Arkadaşımdı...

Taraf beslemezdi...
Amacı belliydi
Vadesi dolmuştu...
Şendi... Güleçti
Adı Pembeydi.
Nazik... Kibar...
Felli... Telli

İstanbul, 25 Şubat 2008

Süreyya Aktaş

RİYA, Yalnızlıktır.

Haykırmak suya değen bir noktadır.
Hangi noktadan başlarsan başla...
Hayatına önem ver. Saygı duy.

Denizde kalbine ışıldar mavilik.
Davranışınla sen güzel bir çingenesin.
Dürüst, Sağduyulu, Sabırlı...

Ön yargısız bak mesleğine
Gösterişsiz gülümse çevrene
Sonsuz güven kendine

Senin içinde gülleri açtım bahçelerime...
Penceremin önünden akıyor.
Ben senin içinde gülleri serdim.

Hayata haykırman için

İstanbul, 11 Eylül 2000

Süreyya Aktaş

Saf Çocuk Doğumu

Kadın
ADAM
Çocuk

Temizlik, kendi temizliğim diyerek, içindeki ve dışındaki kirliliğini arındırmak için kapıyı açıp, banyoya girdi. Banyodaki yıkanmamış, çarşaf, battaniyenin üzerine çıplak ayakları ile basıp kapıyı kapatmak için yöneldi.

Çamaşırlarını o kadar biriktirmişti ki artık ne içine alabileceği güzel kokular, ne de dışa vereceği kadar renkli çiçekleri kalmıştı. Kendisini bir ot yığınına benzetti. Yıkanmamış çamaşırlar ise onun için kendini nadasa bırakmamış toprak gibiydi. Eşyaların düzen ve tertipleme işi hep ebeveynlere kalıyordu. Yardım ediyordu her an ailenin büyüğü.

Çamaşırlar küvetten boşaltılıp, yere konuyor ve ayakları ıslanıyor. Bir köşeye biriktiriyor. çamaşırları yıkanmasını bekliyor. Ve sırasını... Beyazlar... Siyahlar... Renkli ve renksiz çamaşırlar ayrılıyor... Ve sadece çarşaf ve battaniyeler köşede bekliyor... Karışık yıkansa ne olur ki ... Beyaz siyaha...siyah beyaza boyanmaktan başka... Kapıyı kapatıp, bir oh çekiyor.

- Şimdi rahatım, nefes alıp verebiliyorum. Ne kadar yorulmuş. İşte, toprak, işte su, işte hava, işte ateş... Hepsini fark edebiliyorum. İşte, çiçekli elbisemi çıkarıyorum, işte, meraklı gözler ile bakıyorum mor çoraplarıma ve kısa şortuma... Ben bunca zamandır neden fark edemedim. Kat kat değişik kıyafetler giydiğime... Tıpkı kuru soğan gibiyim.

Her başından akıtılan su ile ıslandığında üzerinde mor çoraplarını çıkarmadığının farkındaydı. Banyoya girip, temizlenmeye çalışan kadın, bakar ki etrafında çok yıkanmamış elbiseler var. Aslında kendine ait olmayan eşyaların üzerine bastığını görünce, tereddüt ve kararsızlık yaşar. Vücudunda ki olumsuz pisliğin farkındalığı ile leke kalmış bedenini temizlerken, kararlarının peşinde koşması gerektiğini ve yeniden başkalarından aldığı karakter kirliliğini de kuru soğanın zarı gibi soyar...

Hiç düşündünüz mü? Hayal gücünüzün ne ile ilgili olduğuna dair bir fikriniz var mı? Veya hayal gücünüzü gördüğünüzde ne yaptığının farkında mısınız... Elbiseleri çıkarıp atarken, bir başkasının toplaması mı önemli yoksa, kendiniz mi toplasanız temizlenir siziz...

Vücudunuza geçirdiğiniz zırh sizi korkutuyor mu? ... Utandırıyor mu? . İçimizdeki Sen ve Dışımızdaki Ben çamaşırlarını düşündüğümde öz benlik Köyü yolculuğunda, kangru ayağına benzeyen bir dirilişin, beni bana, seni sana getiren sevgi tohumu elbiselerinin kin beslemeden, nefret duymadan gelenek ve göreneklerimizi unutmadan sabırlı ve kurallar peşinde eğitilen ve öğretilen inanç eksikliği ve görgü noksanlığı içerisinde ak bir güvercin resmi konulan çarşafın çoğalmasını özlemek yerine, ergen yaşta evlendirilip, çoluk çocuğa karışmış kardeşlerimdir bu yazım... Bu inciler... Bakıp sorgulamadığımız ebeveynlerimizdir.

Bu inciler... Görüp müdahale etmediğimiz ebeveynlerimizdir...Bu inciler... Fark edip espri yapamadığımız ebeveynlerimizdir...Sadece okumak yetmiyor. Okuduklarından bir ders alıp etrafa inci dağıtmayan, yıkıcı eleştiri de bulunan, empati kuramayan, benzeyen yanı olduğu halde, bu karamsar düşüncelerin öfkeli yıllara denk artık yeni başlangıçlar için diriliş kadınlarımızın ve olgun adamlarımızın sağlık ve eğitim alanın da yenilikçi, özgür, gülümseyen beyinlere farkındalık aşısı vurulduğu gün, maddeye düşkün dirilişin sağduyuya ihtiyacı var. Çocukluk yıllarınızı bir kez düşünün, kısa pantolonlu saf çocuk doğumunuzu, gizemin özverisin de, nakış hırsızlığı yapan, insan

topluluklarının bütünlüğünü, mutlu, sevgi, paylaşım, huzur dolu bir çocukluğun olgunlaşmamış meyvesini, içimizdeki çocuğun ve çocuklarımızın dinlendirici mekânlarda kaybettikleri kimlik avlarını... Susmayın... Yaşamınızda rol alın, şöhrete ihtiyacınız yok. Ruhunuzla iç içe olun. Özgürsünüz, gülümsüyorsunuz...farkındasınız...

Peki içinizdeki iletiyi dışarı çıkarmadığınız sürece ailenizden, çevrenizden, mesleğinizden, kişisel kimliğiniz için kaleme sarılın... Bir insan bir değer kampanyamıza kapılın. Para istemiyoruz...

Kütüphanelerde okunmamış sayfaları açılmamış çocuklarımız için bir kelime bir işlem işleyin.

Süreyya Aktaş

Sağduyu

Sevgi katalım topluma
Anlayış perdeleri dikelim
Ders almasını bilelim hayattan
Umuda yolculuk başlar o zaman
Yeni bir şey aramaya gerek yok...
Umursamazlık yerine
Sağduyu yolculuğu ile
Ağız kokusunu giderirsiniz...

Süreyya Aktaş

Sağlık

Sabah uyandığında merhaba demelisin Ancak
sergilersin umudu komşun. Lütfedersen bir
kahve fincan Ilık rüzgarlar savurur her an Kabul görürsün o zaman

Süreyya Aktaş

Sen Hiç Öldün mü?

Sen! ...
Hiç öldün mü? ...
Yaşadığın ânı anlamadan
Seni ben gönül kuşuna,
Seni ben kendime adadım.
Sen! ...
Bir ömürdün...
En sevdiğim şarkıda...
Dile geldiğim...
Acı çeken hayât zindânında

Süreyya Aktaş

Ses

Ey Allah'ım...
Yüreğimde yanan sızıya dermân bul.
Bul ki unutayım.
Bul ki avunabileyim.
Bul ki sevebileyim.
Sevgi ağacının meyvesini...
Ey sen avare olmuş yüreğim.
Nedir? ...Senin çektiğin...
Gökyüzünün derinlerinde
Parlayan belki tan vakti...
Kuş sesi ile karışıp giden...
Ezan sesinde kendini bulduğun...
Ve uyanışın...
"Süleyman iye de bir bayram sabahı"
Nereye kadar süreceksin sabahlayışın.
Sabaha dek...

Süreyya Aktaş

Sevgi 1

Sabırsızdı tohumlar toprakta
Emanet korkular barındıran
Vurgun yemiş, kokan yürekler
Garip bir mecnun misali
İzinsiz girilen bahçelerde...
Kalpten kalbe ilerler...
Rahatlık aşılar gezintilere
Trenimin dumanı yükselir gökyüzüne...
Bıraktığı RAHATLIK gezinti yapmaktadır..

İstanbul, 22 Şubat 2008

Süreyya Aktaş

Sevgi 2

Çiçeği elinde gelin
Şanma gönül derdinde gelin
Bütün insânları sevin
Sevmek yürekten gelir.

Süreyya Aktaş

Sevgi 3

Sevgi dediğin bir sepette çiçek

Sevgi dediğin sade bir börek

Aşçı mı olmak istersin,

Yoksa yemeğin içinde ki aş mı? ...

Aç gönlünü ne ummana sığsın

*****ne de kendine...

Sen ey kırmızı gülüm...

Yaprağını hep yeşil tut.

Süre kısalıyor. Yaşamını sürdür.

Daha kötü günler yaşadın sen.

Hayatının amacı Kendini tanımak

Fark yaratmak Olsun...

Süreyya Aktaş

Sevgi Sepette Çiçek

Sevgi dediğin bir sepette çiçek
Sevgi dediğin sade bir börek
Aşçı mı olmak istersin,
Yoksa yemeğin içinde ki aş mı? ...
Aç gönlünü ne ummana sığsın
*****ne de kendine...

Sen ey kırmızı gülüm...
Yaprağını hep yeşil tut.
Süre kısalıyor. Yaşamını sürdür.
Daha kötü günler yaşadın sen.
Hayatının amacı
Kendini tanımak
Fark yaratmak Olsun...

12 Eylül 2003

Süreyya Aktaş

Sonsuzluk

Kuş civıltıları içindedir
Esrarlı yılların sessizliği
Nezaket dolu günler
Dayanışma, dürüstlük
İlgili Kişiyeye, üzgünlüğe değil
Mutluluğa koş der sonsuzluk! ...

İçerisinde güvene hasret
Belki bir ürperti sessizliğinde
Ren geyiğini andıran sesiyle
Beni aydınlat der sonsuzluk! ...

kolları

İstanbul 12 Kasım 2000

Süreyya Aktaş

Suçlu Varsa Suçlu Siz Değil siniz... Benim...

Aynada ki Maskemiz... Suçlu ben değilim. Suçlu sizsiniz. Beni yetiştiren sizsiniz. Beni Türk Devlet Okullarında okutmadınız... Sandınız ki paralı eğitim size başarı getirir. Fransız- Alman- İngiliz Kolejlerin de beni bana yabancılaştırdınız. Bana bir model olmadınız... Modelimi bulmama da izin vermediniz... Yanlış yada doğru bulduğum modellerimin de içine ettiniz... Mustafa Kemal Latin harfini öğretti. Dilimiz Türkçe. Dedi...Siz Türkçe'Nin de içine ettiniz... Lakap takarak ruhumu bedenimden ayırdımınız... Adımı unuttum... Şanımlı unuttum. Dinimi unuttum. Irkımlı unuttum... Dilimi unuttum... Şimdi ise kendimi unuttum. Kendimi ifade etmeyi...Kendine Saygıyı, Kendine Güveni, Kişisel sorumluluğumu...Kimliğimi, Tarhanın Manik Atak Tarhana Çorbası ile beynim kişilik ve karakter bozukluğu ile kaşelendi. Karakolda, Cevriyenin damgası kolunda, benim damgam kafatasımda kaşelendi... Sokaklara düştü...Delilik... Velilik... Zırdelilik... Mesleğe göre merhabalaştınız. Yedi hafle başlayan ATATÜRK'ü öğrenen... Mustafalar, Kemaller, Latin harflerini öğretirken, Bir çocuk vardı. Geleceği için...Karatahtanın önünde, tebeşir tozu yutan. Ve bilmediği zaman kafasına tebeşir fırlatılan... Ben Türkçeden, Türk yazarlarını bilmezken, Siz İngilizce, Almanca fransızca örnekler verdiniz... Ne fark eder ki! Bir de doğuda ki dili öğrenin... Kürtçe... "Bir dil bir insan eder" bir insan bir millet, bir millet, bir vatan eder." En azından o boğaziçi çocuklarını topluma kazandırırınız... Çocuklarınız yabancı memlekette askere gitmesinler diye paralı askerlik için beklettiniz.... Parası olanlar okuyamadı. Engel konuldu. Biz okuduk. Ne olduk ki! ... Sen okuyasın... Sen de okuma... Adalet yerini buldu. Sistemi değişecek, " Adalet Kadın" haketti okumayı. Adına çağdaş Türkiye dediniz. Öğretildim mi? ... Eğitildim mi? Bilmiyorum... Çok cahilim... Çok çaresizim... Değil size kendime bile müdahale edemiyorum. Sorumlu sizsiniz, Çünkü, siz insanların isteklerine, düşüncelerine, inançlarına, iltifatlarına, ihtiyaçlarına, iradelerine, iltimatlarına, müdahale edenlerdensiniz... Hamasa şiirler yazarak, göz boyadınız. Kendi egonuzu sahne ye eklediniz...Barış isimli gezi motounu, savaş gemisi haline getirdiniz. "Bana beni yabancılaştırdıklarınızdan" değil, bana "NUTUK"tan örnekler verin... Bana Mevlana'dan, bana Yunus' tan, bana beni anlatan kitaplarımdan örnekler verin... Bana Kuran'ı Kerimden örnekler verin. İlk Emir Oku... Oku... Oku... Olanı çevirdiniz kendinize... Yaz kızım yaz... yaz... yaz... " İlham arısı bile karışmadıkça sokmaz en acı noktana... Siz kendi dilinize, dininize, ırkınıza kendiniz iğnenizi soktunuz. Arı soktu dediniz... Modeli unuttum...Yabancılardan değil, "Başarı Adam" peşinde koşarken, eğitimliğin ve öğretmenliğin arasında sıkışıp, liderliği unuttum... Nerede "Çalışkan Adam"ım... Nerede " Utangaç Kadın"ım. Suçlu Sizsiniz. "Aile Kadın"ım, " Çevre Kadın"ım, "Eğitim Kadın"ım, "Sağlık Adam"ım Suçlu Sizsiniz... Arı bile güldü halinize... Gülümsemedi. Dışarı da deliler kalmayacak diye...Hep içerideyiz... Diye... "Gülümse Kadın" gülümse... gülümse... gülümse..." Artık şiir yazmayacağım. Beni ve içimdeki Elmas çocuğu öldürdünüz...Siz hep, yıllarca gülen çocuk tanıdınız. Maskeyi attım. Kaporta gevşemiş... Bu son şiirim size... Deprem Çocukları...

..." SORUMLULUĞUNU TAŞIYACAĞIN FİKRİN ADAMI OL."

(Ahmet Hamdi Tanpınar) "

Süreyya Aktaş

Süreyya

Sen Süreyya...
Geceleri kuzgun,siyahi,
Gündüzleri toz pembe gören gözlerim,
Günlüğünde kendini arayan,
Çırpındıkça batıyor hislerinde,
Gözlerinde her an yaş,
Anlamlı,duygulu,sevgili,
Şanki korunmaya muhtaç
Ürkek Anadolu kızı...
Varsın kırık olsun tırnakların,
Yorma benliğini,kırma gururunu,
Sen işlenmiş toprak,
Açmaya hazır gonca,
Sen hepimizin gözbebeği,
Sen güzel,tatlı sevgili SÜREYYA...

Erzurum, 17 Ocak 1986

Süreyya Aktaş

Toplum

Kaliteli bir toplum istiyorsan eğer
Sevgiyi, saygıyı, hoşgörüyü unutma...

Anlayışlı bir toplum istiyorsan eğer
Ağız kokusundan ders almayı unutma...

Yenilikçi bir toplum istiyorsan eğer
Sahip olduklarına sarılmayı unutma...

*** Atın gemlerini sıkı tutarsan
Birliktelik için sevgi tohumu ekersin
Dört elle sarılırsan, canlılara
Pembe bir rüyadan kalkarsın o zaman***

Unutma, Eğerleri olmalı her insanın
Eğitimci, Adaletçi, Kanaatkâr...

İstanbul 23 Mart 2003

Süreyya Aktaş

Vefa Uyanış

Kadın! ...
Adam! ...
Hastalık Hastası,
Tembel
İşkolik,
Vurdumduymaz...
Hayli Yorgun; ve...
Yüzlerdeki derin çizgiler
Yaşamı hatırlatır...
Küçümser, Suçlar
Değer vermez...
Kabullenmez...

Kadın! ..
Yılların yorgunluğunu anlatır
Çaresizim... Desteksizim...
Acılar içerisinde dudaklarımda tebessüm...der...

Adam! ..
Yaşamın bir anlam taşıdığını hatırlatır.
Bunca yük, bunca elem karşısında
kazandıklarını ve kaybettiklerim der...

Soran, Sorgulayan
Ortak bir nokta değişim... der...
Ay... Ayna bakar değişir...

Adam! ...
Hatalar karşısında vazgeçmez...
Öğrendiklerimi düşündüm... der.

Kadın! ...
Teni yumuşak ve pamuk gibi...eller nasırlı
Ben.. Nenehatunum... Elifim, Fatma'yım... der

Sorumlu, müdahale eden
Ortak bir nokta Gelişim, der
Güneş... karanlığa bakar gülümser...

Kadın ve Adam! ...
Belki kaç savaş gördük
Barış için ve kaç cephede
tek başına yer aldık

Kaç şehit verdik...
Kaç Canı Kurtardık...

Başında kalın şalını neden örtmüştü.
Kağnısı ile cepheye mermi taşırken
Soğuk muydu acaba...

Bir 30 Ağustos akşamında

Sonsuzluğu içer gibi...

Korkma! ... Sönmez bu şafaklarda...
Diyen bir ses:

Yanındaki eşi yer alıyordu.
Ninemin yanında ayakta
Tam bir asker duruşuyla...

Kişilikli, Sağduyulu
Ortak bir nokta dönüşüm... der...
Yıldız... Gümüş Tepsim dönüşür...

AY... GÜNEŞ... YILDIZ birlikteliği VEFA UYANIŞ
Uyanışta DİRİLİŞTİR aslında

İstanbul, 30 Şubat 2008

Süreyya Aktaş

Ver İstanbul

Bana çocukluğumu ver İstanbul
Taş duvarlar arasında
Sığınak sevdalılar içerisinde
Kaybolmuşluğumu, yitirilmişliğimi
Üzerine duvar yıkılmış oyuncaklarımı,
Kolu kopmuş arabamı
Ayağı çıkarılmış sarışınımı
Satın alınmamış çikolatalarımı
Ver İstanbul...
Bana gençliğimi ver İstanbul...
Köhne kaldırımların yalnızlığını
Kime sığınacağım, sokaklar boyu
Nereye yürüdüğünü, bilmediğin
Zamanlarımı, nerede dediğim
Nereye koyduğum,
Hangi sandığın içerisine sakladığımı
İnançsızlığımı, özümü ver İstanbul...
Bana yaşlılığımı ver İstanbul...
Kaybettiklerimi... Kazandıklarımı
Öğrendiğimi hissedemediğim anlarımı
Şefkatin, Sevginin, Merhametin, Saygının
Yok olduğu dönemlerdeki
Öğrencilik yıllarımı ver İstanbul!
Bana çocukluğumu, bana gençliğimi
Bana yaşlılığımı, ver İstanbul...]]

Süreyya Aktaş

Yabancı Ses

Sevgiye çıkan tohumlar, enginar bahçesi gibi yeşil ise etrafına renk katan çiçekler neden bir uçak kadar hızlı boy atar. Neden tren kadar yavaş yeşerir. İlerlemek, büyümek, başarmak, güçlü olmak, mutlu olmak, aradığımız yaşam çizgisinde sorguladığımız değiştiremediklerimiz...

Hayvanat bahçesinde, bazen tavşan kadar atik, kaplumbağa kadar sabırlıyız. Azimli ve sabırlı olma yolunda, mantıklı ve esnek olma yolunda çıktığımız yolda sevgi tohumumu yoksa, korku kangren hastalığında başarma yolunda yürümekte miydik? . Ne dersiniz... Sen... ben... biz...

Ne idi başarı... Ne idi güç... Ne idi Mutluluk

Aradığımız bu üçgen mi dersiniz... Amaçsız ekilen tahıllara yanlış çapa yapılan topraklara inat. Ben kazancım diyen ses... Diğeri yıkıma uğrasın diyen ikinci ses. Sesler ki sadece madde peşinde koşar. Tabiata özlem duyarak...

Üçgenler... Daireler... Kareler... Duyun kendinizi... Duyun sesinizi... Sesiniz gittiğinde arkanızda bırakacağınız seslerinizi... Düşünün sesinizi kaybettiğiniz de kalkıp haykıracak olan benliğinizi...

Mutluluk ormanının geleceği bu altıgenin içinde miydi sanki dersiniz... Ders demezsiniz... Sevgiye çıkan tohumlar... Kurumasın toprağınız... Hep, balıkları avlamak yerine, balıkları beslemek olsaydı. Yaşattıklarımız.. Yaşadıklarımız... Yaşayacaklarımız...

Büyük... Olumlu...Şimdi...

Boş... Toprak anaya, toprak babaya, toprak insana kazık mı çakacaksın be kardeş...

Kendine gel... Kendine dön... Yabancılaştırma kendini toprağa

Sağduyunuzla kalın...

Süreyya Aktaş

Yalnız Çiçek

Kadın! ...

- Adam! ...
- Hastalık Hastası,
- Tembel
- İşkolik,
- Vurdumduymaz...
- Hayli Yorgun; ve...
- Yüzlerdeki derin çizgiler
- Yaşamı hatırlatır...
- Küçümser, Suçlar
- Değer vermez...
- Kabullenmez...

Kadın! ..

- Yılların yorgunluğunu anlatır
- Çaresizim... Desteksizim...
- Acılar içerisinde dudaklarımda tebessüm...der...
- Adam! ..
- Yaşamın bir anlam taşıdığını hatırlatır.
 - Bunca yük, bunca elem karşısında
- kazandıklarını ve kaybettiklerim der...
- Soran, Sorgulayan
- Ortak bir nokta değişim... der...
- Ay... Ayna bakar değişir...

Adam! ...

- Hatalar karşısında vazgeçmez...
- Öğrendiklerimi düşündüm... der.
- Kadın! ...
- Teni yumuşak ve pamuk gibi...eller nasırlı
- Ben.. Nene hatunum... Elifim, Fatma'yım... der
- Sorumlu, müdahale eden
- Ortak bir nokta Gelişim, der
- Güneş... karanlığa bakar gülümser...
- Kadın ve Adam! ...
- Belki kaç savaş gördük
- Barış için ve kaç cephede
- tek başına yer aldık
- Kaç şehit verdik...
- Kaç Canı Kurtardık...
- Başında kalın şalını neden örtmüştü.
 - Kağnısı ile cepheye mermi taşırken
 - Soğuk muydu acaba...
- Bir 30 Ağustos akşamında
- Sonsuzluğu içer gibi...
- Korkma! ... Sönmez bu şafaklarda...
- Diyen bir ses:
 - Yanıdaki eşi yer alıyordu.
- Ninemin yanında ayakta
- Tam bir asker duruşuyla...
- Kişilikli, Sağduyulu
- Ortak bir nokta dönüşüm... der...

Yıldız... Gümüş Tepsim dönüşür...
AY... GÜNEŞ... YILDIZ
Birlikteliği VEFA UYANIŞ
Uyanışta DİRİLİŞTİR aslında

Süreyya Aktaş

Yanıyor İçim

Masum Çocuklar Ölüyor.
Sabır telleri suskun
Aş isteyen yürekler
Hoyratça toprakta soluyor...

Gül renksiz, dikenli yabancı
Aslını sorarsan Anadolu'lu
Herkes Kendine dönse, fark eder
Bu oyunun sonu mezarda biter...

Yerimiz Karaca Ahmet, Edirne Kapı
Kalkın bakın... MEHMET AKİF,
FATİH SULTAN MEHMET
ATATÜRK... VATAN YANIYOR

İstanbul, 19 Şubat 2008
Saat: 00.54

Süreyya Aktaş

Yararlı

Yararlı işler peşinden koş
Asâlet rüzgarlarına savrul...
Ressam gibi resim yap,
Amaçlarını renklendir
Rüyaların olsun her zaman
Letâfet çizgin olan...
Issız yerlerde trene bin

yeşillen...

sonsuz...

Süreyya Aktaş

Yeter Artık

*** Ben NE? ...

*** Sen NE? ...

*** O NE? ...

Benim var mı? Senden fazlam
Senin var mı? Ondan fazlan...
Onun var mı? Bizden fazlan...
Çabuk ol, hızlan...
Yılanlar sokmadan...
Hedefine sahiplen...
Aklın ve Yüreğinle Odaklan...
Biliyorsun... Kararlı Olsan
Eğitirsin ve Öğretirsin O Zaman...
Yapacakların için bilmelisin ...
Zayıf hissettiğin konuları tanımalısın...
Ben, Sen, O, Herkes Aynı diyorsan...
Anahtarı bulman gerekir O Zaman...
Hakikat öğrenmen gerekir O Zaman
Herkes sana DELİ der ki;
Şimdiye kadar akıllı davrandın zaten
Unutma! ...Hepimiz aynı isek...
Cesaret!İnanç!Karar!
Bu üçü bir araya geldiğinde
Bakış açının değiştiğini görürsün O Zaman
Gelişir, Değişir, Dönüşürsün O Zaman

İstanbul, 24 Mart 2003

Süreyya Aktaş

Yıkık Dökük Virane

Erzurum'dan İstanbul'a seyahattem.
Biri doğduğum şehir, biri yaşadığım...
Biri özlem duyduğum, biri beklediğim...
Erzurum'dayım... 100. yıl parkında bir türkü tutturdum.
Yürümekteyim... Söylenmekteyim.
Semaverde çay sıcacık, insanlar sarar apaçık
Ulu cami, Çifte minare, Yakut iye,
Aziziye anıtını görebiliyorum... Tan vakti ağarırken,
Ezan seslerini duyuyorum. "ALLAHU EKBER"
Bir çocuk uyuyor, uykuda... "Eee bebeğim eee",
Kurtuluş savaşını anlatıyor, gözlerinde derinden bir yaş... Anlamalı, bakışlı, heybetli...
Yüzündeki derin çizgiler hayatı anlatmakta...
Siniyor... sonra parlıyor... kükrüyor düşmanın üzerine...
Elinde baltası, omzunda kızı sinesi açık tek hür... Erzurum'un orta yerinde havuz başı
var...
Ayakta... Bana selâm vermekte... Müjdelers olsun...
12 Mart Erzurum'un kurtuluş günüdür.
Bu gün Kâzım Karabekir orduda sırada...
Türküm... Doğruyum... Çalışkanım...
Söyleniyor Atatürk'üm
Duyabiliyor musunuz? Hissedebiliyor musunuz?
Taa uzakta çocuk seslerini, kuş cıvıltıları gibi...
Cik... cik... Ekmek isteyen, hürriyet isteyen
Uyumak isteyen, okumak isteyen, sevgi, saygı, hoşgörü
Bekleyen... Belki bir çocuk ninnisidir.
Bir türkü tutturdum... Yürümekteyim... Söylenmekteyim
Çarşılarını dolaştım bir bir bu şehrin
Karşılaştım... İbrahim Hakkı ile...
"Hele bir dakika dur, bekle, bir çayımı iç."
Bâki der ki "Ne eksilir ne artar asla" yine sen git bir gör.
Tırmandım Palandöken'e yolumun üzerinde Hasan-i Basri, Rabia Hatun,
Çıktım Leblebici yokuşunu,
Şöyle baktım sağa sola. İki rekât namaz kıldım.
Abdurrahman Gazi'deki "Gir gör dedi"... Çıktım yola...
Yol uzun, vardım Konya'ya.
Mevlâna dedi ki "Ne olursan ol gel,
Yerde yıldız, gökte deniz" geldim görmeye...
Yıkık dökük viraneye... İstanbul'dayım.
Haydarpaşa'da indim... Bir vapura bindim.
Karaköy'deyim. Galata'ya çıktım. İstanbul ayaklar altında:
Eminönü, Kum kapı, Kapalı çarşı, Çiçek pazarı türlü renkte... Beyoğlu'nda gemilerim.
Bir Cuma sabahı, Süleymaniye de namaz kıldım. Selimiye'den geçtim.
Çiçekçi parkında oturdum.
Aziz Mahmut Huda-i Hazretlerin vardım.
Dedim ki hepsinden selam getirdim.
Eyüp sultana gitmekteyim. Ezan sesleri yükselmekte...
Hele o çocuklar var ya... O çocuklar...
Bir parça ekmek peşinde... Simit satar, cam siler, yorgun
Kimsesiz ağlar burunlarını da gömleğine silerler...
O sabah seherinde üşüyen çocuklar için ağlarım...
Ey! Karaca Ahmet! Edirnekapı... İşte sensin esas İstanbul...
İstanbul kadar yalnız, İstanbul kadar güzel!

Ben toprakta yaşarım. Toprak benim içimde...
Her tarafım pislik... Neredesiniz? Orhan Veli, Cahit Sıtkı, Ahmet Haşım, sizi
göremiyorum.

İstanbul çöl havasına bürünmüş battıkça batıyor.
Kaybettim benliğimi bir kor ateş ki yanar yüreğim...
Bir yıldız kayıyor adı Süreyya kutup yıldızı.
Magrib-i Süreyya oluyor,uzanıyorum yakalıyorum.
Gönlü ile yaşıyor.
Kalkın bakın Mehmet AKİF, Fatih Sultan MEHMET,
Vatan Yanıyor!

Süreyya Aktaş

Yollar

Yollar!
Yollar! Uzun...
Yollar! Sonsuz...
Yollar! Kırık...
Yollar! Yorgun...
Sevgi Kırıntıları gibi sahipsiz...
Bir gövdeye sığınmış, pazardan
Alınması zor yiyecekler için,
Üşüyen yüreklere damga vurmuş,
Patikalardır...

Ve!
Yollar! Kızıllığa boyanır.
İçini sarar kararın gölgesi...
Başarısızlıklar, midye yığını...
İncilerle dolu renkli sevdalardır,
Bir iğne batışı gibi acıtır, kanatır
Sere serpe aşk tohumlarını.
Kesilip, yerini bırakır gökdelenlere...
Yeşili sevmez yürekler...
Karartır dünyalarını balta kesen
Ormanlara dokunan eller.
Beton yığnında merhaba demesini
Unutmuş seslere yerini bırakır....

Yollar! Taş duvarlar...
Yürek sızlatır, beyin karartır,
Köhneleşir yalnızlıklar,
Amaçsız kaldırımlara sarılır patikalar...
Dilenir eller, sevgiye muhtaç gönüller
...

Yollar!
Hesabı bilinmez denklemlerle doludur.
Aktif ve Pasif denkleşinceye kadar
Bazen yanlış yapılır, silinir
Ve hep baştan, hep baştan başlatır
Yeniden hesaba çekilmesi gereken değerleri...
Sevincin gölgesine korkular düşmüştür.
Hüzne sarılıdır. Çaresizlikler,
Yalnızlıklar, Boşluklar... Ayrılıklar,
Yollar... Sabırsız...
Kara sevda ile yollara düşer insan..
Bir yudum buse uğruna...

Ve yollar, taş duvarlar, patikalar, altın sihir tepsi GÜNEŞ
Ve yollar, taş duvarlar, patikalar, gümüş sihir tepsi AY
Akşam, gümüş tepsi AY, taç yapraklarına benzer.
*****Beraberlik için, birlikte oturur,
Geceye inat, yorgun ve
Ter kokar deniz kenarı*****

İstanbul, 15. 01,2008

Süreyya Aktaş